

РОБЪРТ Б. ПАРКЪР

ТЪЖНОТО МОМИЧЕ

Част 4 от „Съни Рандъл“

Превод от английски: Богдан Русев, 2005

chitanka.info

На Джийн: огънят в коктейла за двата

1

Бившият ми съпруг се готвеше да се ожени за една мърла, която ми се искаше да убия. Всъщност не я познавах лично, а убийството щеше да ме лиши от всякаква възможност да я опозная. Но все пак се опитах да извлека максимално удоволствие от мисълта да го направя, преди да забравя за тази идея.

Бившият ми съпруг не се прояви като страхливец, който просто да ми изпрати покана за сватбата. Дойде да ми го каже лично.

— Гледай тя да се държи както трябва с Роузи — предупредих го аз.

— Не бих позволил на никого да се държи с Роузи другояче — отвърна Ричи. — Нали не си мислиш, че обичам Роузи по-малко от теб?

Известно време не отговорих, но накрая поклатих глава.

— Не, всъщност не.

— Благодаря — каза Ричи.

— Знам, че въпросът е тъп, но ти очевидно обичаш тази жена, нали?

— Да — отвърна Ричи.

Не успях да се сдържа.

— Повече, отколкото обичаш мен?

Известно време той не отговори, но накрая поклати глава.

— Не.

— Това повдига един въпрос — изтъкнах аз.

— Открих, че е възможно да обичам повече от една жена — обясни Ричи. — Обичам теб, обичам и нея. А тя иска да се оженим.

— А ти искаш да си женен — казах аз.

— Да.

— А аз не искам.

— Знам.

— Това не означава, че не те обичам — уточних аз.

— Знам.

— Просто не искам да се омъжвам, Ричи.

— Знам.

Толкова отдавна го гледах. Ако не се бръснеш всеки ден, страните му потъмняваха от наболата брада. Имаше най-силните ръце, които бях виждала през живота си. Косата му беше гъста, черна и къса. Сякаш никога нямаше нужда от подстригване. Знаех как изглежда гол. Знаех как изглежда, когато спи. Знаех как мирише, какви звуци издава и какъв е при допир. Знаех как и какво мисли.

Ричи се изправи.

— Ще ми се да можех да кажа още нещо, Съни.

Аз също се изправих. Той разтвори ръце. Прегърнахме се. Късаше ми се сърцето. Ричи отстъпи една крачка назад; и двамата мълчахме. Той се наведе, вдигна Роузи и я целуна по носа. Притисна я към себе си, после я пусна на пода, обърна се и си тръгна.

Известно време останах седнала на леглото. Очите ми се напълниха със сълзи, но не заплаках. Роузи подскочи на леглото до мен, легна и потупа с опашка.

— Не ти разрешавам да я харесваш — казах на Роузи. — Никога, при никакви обстоятелства.

Роузи ме погледна така, както само един бултериер може. Не възрази. Изтрих си сълзите, прекосих мансардата до кухненския бокс, извадих една бутилка ирландско уиски и си налях във висока чаша. Взех уискито, седнах на стола до кухненската маса и се загледах през прозореца. Роузи дойде при мен, скочи върху нейния стол и ме погледна обнадеждено. Извадих една бисквитка от кутията на масата и ѝ я подадох. Сестра ми Елизабет щеше да си умре от радост. Баща ми щеше да ме попита дали може да ми помогне с нещо. Майка ми щеше да реши, че аз съм виновна.

Отпих още малко от уискито. Усещах как в гърлото ми се надига истински плач. Опитах се да го преглътна. Но после усетих, че дишам на пресекулки, започнах да хлипам и стана твърде късно да го спра. Отказах се и се разревах. Роузи ме погледна несигурно. Не беше свикнала с такива изпълнения. Известно време ридах безутешно, подпряла глава на лявата си ръка. С дясната се опитвах да успокоя Роузи, която видимо се притесняваше за мен.

Бяхме разведени от пет години. На какво се бях надявала, по дяволите? Не можеше да се твърди, че през цялото време е спазвал

обет за целомъдрие; същото важеше и за мен. Не беше и необратимостта на факта, че бившият ми съпруг най-сетне щеше да се ожени повторно. Дори не беше това, че все още го обичам, макар че си беше самата истина. Плачех, защото, доколкото можех да преценя, не можех да се омъжа за никого, не можех да живея с никого, не можех да споделя живота си напълно с никого.

Отпих още малко уиски.

И се вслушах в собственото си хлипане, от което сякаш ми спираше дъхът.

Накрая се наведох, вдигнах Роузи и я поставих в скута си.

— Само с теб — казах й. — Само с теб мога да живея.

Известно време се клатих напред-назад на стола. Не спирах да го повтарям.

„Само с теб.“

„Само с теб.“

Защо не мога да живея с никой друг, освен с едно куче?

Какво не ми е наред, по дяволите?

2

На сутринта очите ми все още бяха зачервени, дори след като се изкъпах и се гримирах. Машинално нахраних Роузи и я изведох да си свърши работата. Когато се върнахме, не бях гладна. Пих малко портокалов сок и си направих кафе. Телефонът иззвъня. Когато вдигнах слушалката, гласът ми беше дрезгав.

— Съни?

— Да.

— Обажда се Барбара Стайн. Да не си болна?

— Да — отвърнах.

Стори ми се по-представително от „Не, но снощи се скъсах от рев“.

— О, съжалявам. Чувстваш ли се достатъчно добре, за да свършиш малко детективска работа?

— Да.

— Нали още се занимаваш с такива неща?

— Да.

— Е, добре. Снощи в офиса ми дойде едно момиче. От време на време работя по малко за семейството ѝ. Най-вече оформяне на документи — сделки за недвижими имоти, завещания и други подобни. Тя иска да намери биологичните си родители.

— Ти не можеш ли да се справиш?

— Фирмата ни е малка — отвърна Барбара. — Тук сме само двамата с Джейк и една секретарка... а тази работа май ще е по-трудна. Осиновите ѝ твърдят, че тя наистина е тяхно дете и не е осиновена.

— Има ли ДНК проби?

— Родителите не искат да отидат на тестове. Твърдят, че това е грубо вмешателство в личния им живот.

— Божичко — измърморих. — А някакви данни в регистрите за раждане?

— Досега не сме открили нищо — каза Барбара.

- А тя защо смята, че е осиновена?
- Не казва. Можеш ли да се видиш с нея?
- Ами да.
- Ще дойдеш ли в моя кабинет?
- Още ли си в Андовър? — попитах аз.

Още беше там. Уговорихме си среща и аз затворих. Хич не ми се работеше. Но може би в дългосрочен план идеята беше по-добра от това да седя до прозореца в компанията на бутилка ирландско уиски. Роузи отиде до закачалката до вратата и вторачено се загледа в каишката си. Не ми беше до разходки. Всъщност нищо не ми се правеше. Обикновено, когато се чувствах толкова зле, а аз никога не се бях чувствала по-зле след развода си с Ричи, говорех именно с Ричи. Майка ми и сестра ми не ставаха за слушателки. Най-добрата ми приятелка Джули щеше да ми съчувства, но несъмнено щеше да изпита и една малка, несподелена радостна тръпка от факта, че и моят любовен живот се е прецакал като нейния. Аз щях да го усетя и да се вбеся. Баща ми можеше да ме прегърне например. Но нямаше какво да ми каже.

- Ние сме ужасно самотни, по дяволите — обясних на Роузи.
- Тя продължи да зяпа каишката си.
- Ако не броим Спайк — уточних.

Втораченият поглед на Роузи за миг се отмести, когато чу името на Спайк. Обичаше го почти толкова, колкото обичаше мен... или Ричи. И винаги ѝ беше забавно с него. Опитах се да ѝ се усмихна.

- Добре де — казах.

Гласът ми май все още беше дрезгав от мъка.

— С един куршум два заека. Ти ще си получиш разходката, а Спайк ще ме разведри. Поне така се надявам.

3

Роузи беше с черно-бялата си каишка, в тон с черно-белия си нашийник и, разбира се, в тон със собствените си цветове. Тя подскачаше, а аз вървах по Атлантик авеню. Двете прекосихме огромна строителна площадка, а после завихме по Маршъл стрийт към ресторанта на Спайк близо до Куинси Маркет. Беше малко уютно заведение. Преди Спайк беше управител през деня и изнасяше представления в него вечер, когато ресторантът функционираше като комедиен клуб. После му стана собственик. Първата му работа беше да смени името на ресторанта, който сега се казваше просто „Ресторантът на Спайк“. Втората му работа беше да се оттегли от шоу бизнеса. Комедийният клуб спря да функционира, а в замяна беше подобро менюто на ресторанта.

Интериорът си остана същият — червени стари тухли и голи греди на тавана. Но качеството на храната чувствително се подобри. Обслужването беше чудесно. Сервитьорите бяха по-добре облечени. А Спайк, тъй като вече беше заложил личните си средства в това начинание, се опита да подобри собственото си отношение към клиентите. Предвид характера му опитът не беше съвсем успешен.

Зад входната врата на ресторанта на Спайк, където стоеше служителката, която посрещаше клиентите, имаше малка масичка, върху която беше поставена табелка с надпис:

„Забранено за кучета, с изключение на кучета водачи“.

Тя бе млада жена в жълта ленена рокля, която познаваше както мен, така и Роузи. Затова не възрази, а просто ни заведе до една маса, където да седнем на пейка с гръб към стената, под прав ъгъл към бара. Роузи подскочи и се настани до мен на пейката.

— Да ви доведе ли Спайк? — попита жената.

— Ако обичате.

— Ще му кажа, че сте тук — каза тя. — Искате ли нещо?

— Само кафе — отвърнах аз.

— Сега ще кажа да ви го донесат — кимна тя.

И наистина го направи, докато отиваше към дъното на помещението. Четирите жени на съседната маса се бяха срещнали за ранен обяд и обсъждаха някаква скорошна постановка в Америкън Репертъри Тиътър. Изглеждаха въодушевени от нея. Сервитьорката ми донесе кафе и кифличка.

— Кифличката е за Роузи — обясни тя.

— Благодаря ви.

Сипах си мляко и захарин и разбърках кафето. Роузи впи в кифличката поглед, съсредоточен като лазер. Отчупих ѝ едно парченце, сложих го на масата пред нея и тя го изяде.

Възрастна жена с очила като на Арлекин ни изгледа ужасено.

— Това е недопустимо — заяви тя.

Подпрях главата си на стената зад мен, затворих очи, поех си дълбоко въздух и не отговорих нищо. Когато отворих очи, пред масата ми стоеше Спайк. Беше огромен и във всяко отношение приличаше на мечка. Беше късо подстриган и облечен с бяла риза и бежови панталони с изряден ръб. Носеше тъмночервени мокасини без чорапи. Мокасините му блестяха.

Спайк ме изгледа втренчено, дръпна един стол от съседната маса и седна срещу мен.

— Какво има? — попита.

Възрастната жена направи знак на служителката в жълтата рокля да дойде при нея.

— Искам да говоря с управителката — заяви тя.

Младата жена се усмихна очарователно.

— Аз съм управителката — обясни. — Казвам се Миранда.

— Е, няма ли да направите нещо с онова куче?

— Роузи е от постоянните ни клиенти — отвърна Миранда, без да спира да се усмихва.

— Значи не възнамерявате да предприемете нещо?

— Предлагам ви един удобен компромисен вариант — каза Миранда. — Искате ли да ви преместя на друга маса?

— Предпочитам да остана тук — заяви жената. — Освен това искам да разговарям с шефа ви.

— Разбира се — отвърна Миранда. — Седите точно до собственика. Казва се Спайк като името на ресторанта.

Възрастната жена и трите ѝ приятелки говореха безупречен английски, все едно всичките бяха учили в скъпия частен колеж „Радклиф“. Изглеждаха така, сякаш се обличаха от магазина „Елн Трейси“.

— Приятно ми е да се запознаем — каза възрастната жена.

— На мен също — отвърна Спайк.

— Съжалявам, че ви безпокоя, но видях една табелка на вратата. Там пишеше „Забранено за кучета, с изключение на кучета водачи“.

Спайк погледна първо към Роузи, после към Миранда и накрая пак към жената.

— А, да, разбира се, госпожо — каза той. — Напълно разбирам какво искате да кажете.

После се изправи и заяви:

— Веднага ще се погрижа.

Спайк отиде до масичката на управителката, пресегна се и отвори едно чекмедже. Движенията му бяха толкова грациозни и прецизни, сякаш тежеше наполовина по-малко от действителните си килограми. Той извади черен маркер от чекмеджето, наведе се и внимателно допълни „... и Роузи Рандъл“ след надписа на табелката. После прибра маркера в чекмеджето, отстъпи една крачка назад, прочете надписа, кимна удовлетворено и се върна на мястото си.

— Благодаря ви, че ми обърнахте внимание — каза той на жената с очилата.

— Но вие... вие... не можете просто така да променят надписа и да позволяват на кучета да се хранят от масата в ресторанта.

Спайк я погледна леко объркан. Усещах, че полага усилия да подобри отношението си към клиентите.

— Може би е добре Миранда да ви намери друга маса — предложи той.

— Не става въпрос за друга маса — възрази жената. — Става въпрос, как да се изразя... за хигиена.

Доброто отношение на Спайк към клиентите отиваше по дяволите.

— Роузи е ваксинирана срещу всякакви болести — отвърна той. — Според мен не можете да я заразите с нищо.

Миранда се въртеше наоколо, защото знаеше колко крехко е търпението на Спайк.

— Дами, ако обичате, елате с мен — предложи бързо тя. — До прозореца има чудесна маса. Ще накарам сервитьорката да премести всичко... а освен това обядът ви ще бъде за сметка на заведението.

Даваше им възможност да си довършат обяда, да си запазят достойнството и да си спестят няколко долара. Дамите не я пропуснаха. В рамките на минута и четирите бяха преместени на друга маса, чиниите им ги последваха и те отново започнаха да се хранят, макар че от време на време поглеждаха недоволно към мен, Роузи и Спайк.

— Не си и помисляй да уволняваш Миранда — посъветвах го аз.

— Не ми е хрумвало, за бога — отвърна той. — Така ще фалирам за един месец.

Помълчахме. Спайк ме гледаше. После се изправи, заобиколи масата и седна до мен.

— Виждаш ми се много разстроена — каза Спайк. — И искам да ми разкажеш защо.

4

Докато му разказвах, отново ми се доплака и когато свърших, той протегна ръце и ме прегърна. Роузи се почувства малко неудобно, затова Спайк сграбчи и нея в прегръдките си и тримата поседяхме така, докато се наплача.

След малко спрях и без да откъсвам лице от гърдите на Спайк, измърморих:

— Не знам какво да правя.

— Естествено, че не знаеш — съгласи се Спайк.

— Знам, че сме разведени — продължих аз. — Знам, че той е спал и с други жени, а бог ми е свидетел, че и аз също съм го правила.

— Но все пак понякога, въпреки че бяхте разведени — каза меко Спайк, — вие спяхте заедно, ти още го обичаше и беше почти сигурна, че и той те обича, и някак се надяваше, че един ден всичко ще се нареди и двамата отново ще бъдете заедно, по един или друг начин.

Закимах, притиснала лице към гърдите му. Все едно бях прегърнала торба с пясък.

— А сега кучият му син се жени и всичко отива по дяволите.

Пак кимнах.

— Макар че всъщност ти се разведе с него.

— Да.

Гласът ми звучеше приглушено и неясно, когато говорех толкова близо до тялото му. Спайк не каза нищо повече, просто продължи да ме държи в прегръдките си и леко да ме потупва по гърба. Със свободната си ръка подаде на Роузи едно парченце от кифличката й. След известно време успях да нормализирам дишането си, така че той ме пусна и аз се изправих. Спайк ми подаде една салфетка и аз си попих сълзите, като се опитвах, доколкото беше възможно, да не си размажа грима.

— Не знам дали ще ти прозвучи утешително, но по-зле от това не може да бъде — каза Спайк. — След известно време ще стане по-добре.

— Не ми се струва така.

— Наистина ще ти стане по-леко — увери ме Спайк.

— Какво ми има, по дяволите? Не съм способна да живея с него, но когато той си намери някоя, която може, изпадам в нервна криза.

— Това е, защото първият път ти скъса с него. А сега той скъсва с теб.

— Смяташ ли, че съм толкова елементарна?

— Естествено.

— С никого не мога да живея — въздъгнах аз.

— Знам.

— Но защо не мога?

— Не знам.

Тъй като бяхме приключили с прегръдките и плача, Роузи се беше настанила удобно между двама ни и не откъсваше очи от кифличката. Спайк отчупи още едно парченце и ѝ го подаде.

— И аз не знам — казах. — Точно това е ужасното.

— Ти преди не ходеше ли на психоаналитик?

— Да, доктор Коупланд, но то беше по работа. Ходех на нещо като консултации по случая с Мелиса Джоун Хол.

— Не продължи ли да ходиш при него и известно време след това?

— Само няколко пъти — отвърнах аз. — Не виждах никакъв смисъл.

— Защото тогава Ричи не беше тръгнал да се жени, нито пък ти, така че и двамата можехте да продължите да я карате както преди.

Кимнах.

— А доколкото си спомням, тогава ти се сваляше с онзи пич от Ел Ей.

— Спайк! — възмутих се аз.

— Което ти помагаше да се чувстваш щастлива — продължи Спайк. — А сега се чувстваш така, сякаш никой не те обича.

— Освен теб — казах.

— А както и двамата знаем, аз съм гей, та дрънкам — уточни Спайк.

— Това не означава, че не те обичам.

— Не означава, че и аз не те обичам. Но сега говорим за друго.

— За какво?

— Имаш нужда от психоаналитик.

— Господи — изохках аз.

— Трябва да разберем какво не ти е наред — каза Спайк и се ухили. — Аз бях дотук.

— Това ми се струва прекалено трудно.

Спайк кимна.

— Да не би да смяташ, че съм луда?

— Смятам, че трябва да разбереш защо не се чувстваш щастлива.

— Да не би да е, защото Ричи ще се жени? — предположих саркастично.

— Според мен трябва да разбереш защо това те прави нещастна.

— Защото го обичам, за бога.

— Смятам, че трябва да разбереш защо го обичаш, но не можеш да бъдеш с него.

Замълчах. Спайк даде на Роузи последното парченце от кифличката. Дамите, които се бяха почувствали обидени от присъствието ѝ, си довършиха безплатния обяд, станаха и си тръгнаха. Много внимаваха да не погледнат нито към мен, нито към Роузи.

— Мръсник такъв — казах на Спайк.

Той се усмихна.

— Посочи ми къде греша.

— Не грешаш. Точно затова те нарекох мръсник.

Кантората на Барбара Стайн беше на втория етаж на старинната сграда с офиси „Мъсгроув“ в центъра на Андовър, с чудесен изглед към градската библиотека. Във външния офис работеше секретарката ѝ, Барбара и съпругът ѝ Джейк Каплан разполагаха със собствени малки кабинети. В кантората имаше и скромна конферентна зала. Седнах в нея заедно с Барбара и клиентката ѝ.

Клиентката се казваше Сара Маркам. Изглеждаше на около двайсет години. Беше по-висока от мен, слаба, с дълга права тъмна коса, големи кафяви очи и силен черен грим. Беше облечена с панталони с ниска талия и къса тениска с дълъг ръкав, разкриваща пъпа ѝ. Носеше пръстени на повечето пръсти, включително и на левия палец, а ноктите ѝ бяха лакирани с черен лак. Цялостният ефект беше ужасен и аз мислено се радвах, че вече съм на възраст, която налага да се обличам по различен начин.

Барбара, от своя страна, имаше посивяла коса, прибрана на строг кок, и кръгли очила с черни рамки. Пъпът ѝ очевидно не беше разголен.

— Не приличам на нито един човек от семейството ми — каза ми Сара.

— Цветът на очите? — попитах.

Имах някакъв смътен спомен от часовете по биология, че двама родители със сини очи не могат да имат деца с кафяви очи.

— С изключение на цвета на очите — отвърна тя. — Но иначе изобщо не приличам на тях.

— А родителите ти какво казват?

— Че са истинските ми родители.

— Барбара спомена, че не искат да си направят ДНК тест.

— Не — отвърна Сара. — Не искат.

— Защото им е неприятен?

— Да. Много ги е страх от доктори и разни такива неща.

— Какви неща? — попитах.

Опитвах се да се съсредоточа. Полагах усилия да се заинтересувам от проблема.

— Според мен майка ми им придава някакво религиозно значение.

— На ДНК тестовете?

— Ами да — отвърна Сара. — Разбираш ли, просто ги е страх от разни неща.

— Дай ми пример.

— Ох, ами не знам. Страх ги е от всичко.

— От какво друго ги е страх, освен от Господ и от лекарите? — попитах.

— Ами от всичко — каза Сара. — Какво значение има? Това ще ми помогне ли по някакъв начин да открия истинските си родители?

Едновременно объркана и нетърпелива. Любимата ми комбинация.

— Изглежда, им е неудобно от мен — намеси се Барбара.

— Я ми кажи пак, как точно се свърза Сара с теб? — попитах аз.

— От време на време давам юридически консултации на семейството ѝ — отвърна Барбара.

— Винаги ли им е било неудобно от теб?

— Не, стана по-зле, откакто помагам на Сара.

— Боже господи — обади се Сара. — И ти ми се правиш на детектив? Защо не разследваш нещо, вместо да задаваш тъпи въпроси?

— Разследването се *състои* от задаване на тъпи въпроси — обясних аз. — На колко си години?

— На двайсет и една.

— При тях ли живееш?

— Не, уча в колеж. Живея на общежитие. Прибирам се вкъщи само за ваканциите.

— Къде учиш?

— Ще бъда последна година в колежа „Гафт“ — отвърна Сара. — Какво значение има?

— Не знам — казах. — Как смяташ да ми платиш?

— Имам пари от дядо.

— Той ли ти ги даде, или си ги наследила?

— Наследих парите от сметка на мое име, в която ги е внасял, още откакто съм се родила.

- Познаваше ли дядо си?
- Не си го спомням.
- По майчина или бащина линия ти е дядо?
- Моля?
- На кой от родителите ти е баща?
- На майка ми.
- Богат ли е бил?

Сара ме изглежда с физиономия, която трябваше да ми подсказже да си гледам работата. Успях да го преглътна.

— Не знам — отвърна тя най-последно. — Не е внасял чак толкова много, но... чувала ли си за натрупване на лихви?

— Разказвали са ми — отвърнах. — Родителите ти могат ли да контролират сметката?

— Вече не.

— Сара може да се разпорежда еднолично с парите — обясни Барбара. — След осемнайсетия си рожден ден.

— С изключение на външния ти вид, има ли нещо друго, което да те кара да мислиш, че си осиновена?

Сара си пое дълбоко въздух и ме изглежда още по-раздразнено, но все пак отговори на въпроса.

— Има хиляди неща — каза. — Постоянно си говорят как майка ми не можела да има деца, когато съм била малка... „освен теб, разбира се, Сара“. Все едно се хващат, че са сбъркали.

Кимнах.

— И какво друго?

— Не могат да намерят акта ми за раждане. Не си спомнят в коя болница съм родена.

— Къде си родена?

— В Чикаго, щата Илинойс.

— Кога се преместихте?

— Не знам. Била съм бебе.

— Кой е най-ранният ти спомен?

— Това.

— Андовър? — попитах.

— Да — отвърна тя с тон, който намекваше, че съм изключително тъпа. — Не казах ли точно това?

— Каза „това“. Исках да се убедя, че имаш предвид Андовър, а не щата Масачузетс изобщо.

— О, по дяволите — сопна се Сара. — Искаш ли работата, или не?

— Сара, аз знам как се правят тези неща, а ти не. Освен това работя по свой собствен начин и не искам да го променям. И, най-вече, трябва да съм в състояние да се понасям с клиентите си. Засега с теб не се получава.

Сара ме изгледа смаяно и се разрева. Страхотно. Може би и аз трябваше да се разрева, двете да се прегърнем и да си поплачем на воля. Барбара стана и я потупа по рамото.

— Съни Рандъл е много добър детектив. Сигурна съм, че може да ти помогне, но първо трябва да ти зададе някои въпроси. Знам, че всичко това ти се струва очевидно, но Съни току-що се запозна с теб.

Сара подсмръкна и кимна. После пак подсмръкна, изтри сълзите и си издуха носа в една салфетка, която Барбара ѝ подаде.

— Да. Добре. Извинявам се. Ще ти кажа всичко, което трябва.

— И ако може малко по-спокойно — добавих аз. — Тази седмица не беше най-добрата в живота ми.

— Съжалявам, не знаех. Не исках да те изнервям. Честно, наистина ще се опитам да ти кажа всичко.

— Е, добре — примирих се аз. — Можеш ли да ми дадеш твои снимки, на майка ти и на баща ти?

Бях сигурна, че иска да ме попита за какво са ми притрябвали. Но тя пък беше сигурна, че с това ще ме подразни. Затова просто поседяхме и се погледахме.

— Ще ми помогне да установя самоличността им — обясних след малко.

Сара сви рамене.

— Става.

— Добре — казах аз. — Искаш ли сега да поговорим за хонорара ми?

6

Доктор Коупланд все така си беше учудващо едър и атлетичен за психоаналитик. Днес беше облечен с кафяво сако от туид, бяла памучна риза и кафеникава плетена вратовръзка. Тъмната му коса беше все така пригладена назад. Носеше същите големи кръгли очила с черни рамки. Както винаги беше безупречен.

Когато седнах срещу него в кабинета му, той каза:

— Много ми е приятно да се видим отново, Съни.

Почувствах тръпка на вълнение. Обърна се към мен на малко име.

— Да — съгласих се. — И на мен ми е приятно да те видя отново.

Все пак не посмях да го нарека „Макс“. Той се усмихна и се облегна назад.

— Ричи ще се жени — казах аз.

Той кимна.

— Нали помниш Ричи? — попитах.

— Бившият ти съпруг — отвърна Коупланд.

— Точно така. Спомняш ли си всичко, за което говорихме?

— Ако съм забравил нещо, ще те помоля да ми го припомниш.

— Последния път, когато разговаряхме, ти ми каза, че връзката между нас все още била силна или нещо подобно.

— Спомням си — отвърна Коупланд.

— А сега как мислиш?

— Освен това си спомням, че тогава също ти казах, че нямам представа как ще се развият нещата — уточни той.

— Тоест реши да се застраховаш — казах аз.

Коупланд замълча.

— Май ти се сърдя — не се сдържах аз.

Коупланд кимна.

— Най-ужасното е, че си прав — продължих аз. — Връзката между нас наистина е силна.

Коупланд отново кимна.

— Но просто не мога да живея с него. Всъщност не мога да живея с никого. А, изглежда, че Ричи... просто... е твърде консервативен за мен. Той иска съпруга, а вероятно и деца.

Коупланд се беше навел напред. Върховете на пръстите на двете му ръце се докосваха, беше подпрял лакти на облегалките на стола и докато ме слушаше, леко се почукваше по брадичката със събрани показалци.

— Вече съм на трийсет и седем — казах. — Ако ще имам деца, по-добре да го направя сега.

Коупланд се усмихна.

— Имаш още няколко години.

— Няма значение. И без това не ставам за майка и съпруга.

Коупланд кимна толкова спокойно, сякаш за една жена беше напълно естествено да се откаже от идеята за брак и деца.

— Не познавам нито един човек, който да мисли като мен — заявих.

— Тоест който да не иска да се обвързва с брак и деца?

— Да.

— Повярвай ми — каза Коупланд. — Има много такива хора.

— Не знам какво да правя — оплаках се.

— Какво искаш да направиш? — попита той.

— Искам да спра да се чувствам така, все едно някой ме е прострелял в корема — отвърнах.

— Предполагам, че някой от членовете на психотерапевтичната общност в Бостън може да ти помогне с този проблем — каза Коупланд.

— Аз искам ти да ми помогнеш.

Той поклати глава.

— Защо не? — попитах.

— Много ми се иска да работя с теб, Съни, но се оттеглям от професията.

— Не си толкова стар, че да се пенсионираш — възразих.

Коупланд кимна, сякаш му бях направила комплимент.

— В момента приключвам с пациентите, които имам, и смятам да затворя кабинета си до края на годината.

Усетих пристъп на паника.

— Значи и ти, така ли?

— Още едно отхвърляне? — попита той.

— Толкова време се навивах, за да дойда тук, а ти ще се пенсионираш.

— Разбира се, в това няма нищо лично — каза Коупланд.

— За теб не.

— Е — каза той. — Всъщност в някакъв смисъл за мен е най-лично. В крайна сметка нали аз ще се пенсионирам.

— Знам, знам.

— Мога да те изпратя при някого.

— Например?

— Трябва да позвъня на няколко телефона — отвърна той. — Да видя кой приема нови пациенти в момента.

— Разчитах на теб — казах аз.

— Знам. Съжалявам. Но мога да те уверя, че ще те изпратя при човек, който е достатъчно умен и...

Той се поусмихна.

— ... достатъчно твърд, за да се справи с твоя проблем.

— Значи според теб има надежда?

— Естествено — отвърна Коупланд. — Както вероятно и сама разбираш, в общия случай за една успешна психотерапия са нужни добър психоаналитик и пациент с достатъчно кураж и интелигентност, за да работи по собствените си проблеми. Аз мога да ти осигуря добрия психоаналитик. Знам, че за останалото може да се разчита на теб.

Дъхът ми секна, но същевременно се почувствах по-уверена. Поех си въздух и го издишах. После повторих упражнението още няколко пъти.

Накрая казах:

— Една молба.

Коупланд леко наклони глава, за да ме насърчи да продължа.

— Само да не е доктор Мелвин — казах.

— Добре — съгласи се Коупланд. — Няма да е доктор Мелвин.

Родителите на Сара живееха на Скул стрийт, която се пресичаше с главната улица в Андовър точно срещу Академията. Къщата им беше малко надолу по склона. Беше много голяма бяла къща от деветнайсети век с широка веранда, която я опасваше от всички страни. Семестърът в „Тафт“ вече беше започнал и Сара сигурно се беше преместила в общежитието. Моментът ми се стори подходящ да се видя с родителите ѝ. Все някога трябваше да го направя.

Отвори ми майка ѝ. Беше дребна женица с тъмна коса и потаен вид. Изглеждаше на около петдесет.

— Здравейте — казах аз. — Казвам се Съни Рандъл.

— А, мис Рандъл, благодаря ви, заповядайте.

Къщата беше голяма и претъпкана със скъпи мебели, които много-много не се връзваха едни с други. Мисис Маркам подтичваше пред мен, все едно я беше страх някой да не ѝ се развика.

— Да отидем в зимната градина — предложи тя. — Надявам се да не ви е прекалено топло там.

— Сигурна съм, че ще бъде чудесно — уверих я аз.

— Джордж! — подвикна мисис Маркам. — Съни Рандъл дойде!

Когато влязохме в зимната градина, Джордж вече беше станал, за да ни посрещне.

— Мис Рандъл — каза той. — Благодаря ви, че дойдохте.

Беше доста висок, с разрошена буйна коса и носеше от онези очила за четене, които могат да се купят без рецепта в аптеката. Раменете му бяха приведени като на жена му. И двамата изглеждаха така, сякаш постоянно се притесняват някой да не им се скара за нещо.

— Благодаря ви, че се съгласихте да се видим — започнах аз.

— О, не, не — възрази той. — Ние ви благодарим, наистина.

Имаше дълбок, сочен глас с почти незабележим акцент. Басовият звук никак не отиваше на външния му вид.

— Искате ли кафе? — попита мисис Маркам.

— Не, благодаря.

— А чай?

— Не — отвърнах. — Благодаря.

— Минерална вода?

Усмигнах се и поклатих глава.

— Май имаме и малко портокалов сок — каза тя.

Боже господи!

— Не искам нищо, благодаря ви — отсякох аз. — Предполагам, разбирате, че в момента представлявам дъщеря ви.

— О, да — каза мисис Маркам.

Погледнах въпросително към мистър Маркам.

— Да — съгласи се той. — Разбира се.

— Тя ме нае, за да открия истинските ѝ родители.

И двамата се усмигнаха и кимнаха.

— Можете ли да ми кажете нещо повече за това?

Мистър и мисис Маркам се спогледаха.

— Ами, съжалявам — отвърна Джордж. — Но ние наистина нямаме какво да кажем по този въпрос.

— Защо?

— Ами... — той погледна към жена си за подкрепа. — Не искам да прозвучи обидно, но ние... ние сме истинските ѝ родители.

— Тя не смята така.

— Знам. И това много ни натъжава. Постоянно ѝ го повтаряме.

Мисис Маркам също се намеси:

— Така е, постоянно ѝ го повтаряме, но тя не ни вярва. Какво да направим?

— Направете си ДНК тест — предложих.

И двамата замълчаха.

— Сара ми каза, че отказвате да го направите.

— Това просто... не е възможно — отвърна мисис Маркам. — Нали, Джордж?

— Не, не е възможно — подкрепи я той.

— Защо? — попитах.

Двамата отново замълчаха. Не откъсваха очи от пода. Почаках малко. Въздухът натежа от тишината в стаята. Мистър и мисис Маркам не спираха тъжно да клатят глави.

— Това, че дъщеря ви смята, че е осиновена, въпреки че не е, не ви ли кара да се чувствате неудобно?

Те кимнаха.

— Според мен един ДНК тест ще реши всичките ви проблеми — изтъкнах аз.

И двамата се престориха, че не ме чуват.

— Пък и дори да е осиновена, какво лошо има? — попитах аз.

— Не е осиновена — каза мисис Маркам, впила поглед в пода.

— Тогава защо не се подложите на тази проста процедура, за да го докажете?

Нищо.

— Сара ми каза, че е родена в Чикаго, но после, още като е била бебе, сте се преместили в Андовър.

— Така е — отвърна мисис Маркам.

— Кога се случи това?

Мисис Маркам се обърна към мистър Маркам, а той отвърна на погледа ѝ. И двамата се намръщиха замислено.

Накрая мисис Маркам каза:

— През хиляда деветстотин осемдесет и втора година. Есента на осемдесет и втора.

Усмихнах се очарователно и зададох следващия въпрос:

— Защо се преместихте?

— Не искахме да отглеждаме дъщеря си в големия град.

— Искахме по-специална среда за нея — добави мистър Маркам.

— А защо дойдохте точно тук?

— Надявахме се да постъпи в Академията, когато порасне.

— Тя направи ли го?

— Не.

— Дори перфектният план... — цитирах аз.

— Моля? — попита мисис Маркам.

— Просто изтъквах колко съм начетена — поясних аз.

— А, да.

— Имаше ли някаква друга причина да се преместите?

— Май имахме някакви приятели — отвърна тя и ми се усмихна мило, за да не ѝ се скарам. — Беше доста отдавна, но май имахме някакви приятели тук и те ни казаха, че било хубаво.

— Тук държат на добрите стари ценности на Нова Англия — допълни мистър Маркам.

Хората постоянно казват неща като *беше доста отдавна*. Но всъщност двайсет и една години не са чак толкова отдавна. Повечето хора ясно си спомнят всички по-важни събития отпреди двайсет и една години. Преди двайсет и една години, след танцова вечер в салона на гимназията, се натисках с Брус Макбрайд на задната седалка на една кола и се чудех колко далеч да му позволя да стигне. Бях облечена със синя рокля с тънки презрамки и обувки с високи токчета, с които се вървеше трудно. Майка ми смяташе, че изглеждам като леко момиче, но баща ми каза, че щом съм достатъчно голяма да излизам с момчета, значи мога сама да избира какво да облека.

— Сигурно не си спомняте как се казваха вашите приятели? — предположих.

— Не, съжалявам — отвърна мисис Маркам. — Ти спомняш ли си, Джордж?

Той поклати глава.

— Винаги ли сте живели в тази къща?

— Да. Откакто Сара беше бебе.

— Освен за няколкото месеца в Чикаго.

— Да.

— Какво правихте в Чикаго? — попитах.

— Какво сме правили?

— Какво работехте?

— О, ами аз си стоях вкъщи — отвърна мисис Маркам.

— А вие, мистър Маркам?

— Работех в едно радио — отвърна той.

— Наистина ли? — попитах. — В ефир?

— Да. Бях говорител.

— В местна радиостанция ли?

— Да — отвърна той.

— Спомняте ли си в коя точно?

— Всъщност не — отвърна мистър Маркам с басовия си тембър.
— Работех на няколко места.

— Не си спомняте къде сте работили?

Той тъжно се усмихна и поклати глава.

— И двамата не си спомняме много неща. Сигурно ви се струваме доста глупави.

Не ми се струваха глупави. Струваха ми се неискрени. Но знаех, че ако продължавам по същия начин, само ще получа нови и нови доказателства за това, колко са неискрени. Усмихнах се и на двамата.

— А след Чикаго? — попитах. — Какво работите, откакто се преместихте?

— Ами работя от къщи.

— Наистина ли? Какво точно?

— Управлявам семейните финанси — отвърна той. — По интернет е много по-лесно отпреди.

— Живеете само от инвестиции?

— Да. Направих няколко мъдри и — той се засмя... — предполагам, сполучливи инвестиции, докато бяхме в Чикаго, така че сега...

Мистър Маркам млъкна и скромно сви рамене.

— И живеете от тях още оттогава?

— Джордж е много добър в инвестирането — обясни мисис Маркам.

— Така изглежда — съгласих се аз.

Станахме. Отидохме до вратата. Стиснахме си ръцете. Те застагнаха на прага, докато аз слизах по алеята към колата си.

Изглеждаха съкрушени, че си тръгвам.

Джордж бил много добър в инвестирането, помислих си аз. Как ли пък не!

8

Доктор Коупланд ме беше изоставил в ръцете на една психоаналитичка с кабинет в Кеймбридж и сега отивах на първия си сеанс и търсех къде да паркирам на Линеън стрийт. Бях избрала внимателно подходящ тоалет за случая — костюм на тънко райе на Дона Карън. По-скоро строг. Щях да се държа като професионалист, който отива на среща с друг професионалист.

Както навсякъде в Кеймбридж, на Линеън стрийт трудно се намира място за паркиране и както и за всяка друга среща в моя живот, аз закъснях. Най-сетне успях да паркирам до тротоара точно пред един противопожарен кран и продължих с бърза крачка. Кабинетът ѝ беше на първия етаж на голяма бяла викторианска къща с веранда. Бях си записала инструкциите. „Влезте, без да чукате, и седнете в чакалнята отляво.“

В чакалнята свиреше тиха музика; имаше купчина с броеве на „Ню Йоркър“. В миналото помещението сигурно е било използвано като салон — голяма камина със зелени плочки все още заемаше по-голямата част от стената. Над нея имаше огледало и аз проверих дали косата ми е в ред и дали блясъкът ми за устни не е прекалено лъскав. После седнах, взех един брой на „Ню Йоркър“ и го разтворих в скута си, за да избегна всякакъв визуален контакт с евентуални други пациенти.

В дъното на помещението се отвори една врата, после външната врата също се отвори и затвори и чух глас да пита:

— Мис Рандъл?

Бързо се изправих.

— Аз съм.

— Здравей — каза гласът. — Аз съм доктор Силвърман.

Оставих списанието на масата. Тя ми махна да я последвам и ме въведе в кабинета си, където ми направи знак да седна, плътно затвори вратата, заобиколи бюрото си и седна. Първото нещо, което забелязах, беше колко е красива и колко елегантно е облечена. Гримът ѝ беше

дискретен, но въздействащ. Изглеждаше като истинска жена. В сравнение с нея се почувствах като момиченце.

— Кажи ми защо си тук — запита доктор Силвърман.

— Съпругът ми, тоест бившият ми съпруг, се жени повторно.

Доктор Силвърман кимна.

— Скоро ли е сватбата?

— Съвсем скоро.

— И ти се чувстваш зле?

— Съкрушена съм.

— Минават ли ти мисли за самоубийство?

Замълчах, за да помисля сериозно по въпроса.

— Не — отвърнах накрая. — Просто съм много, много нещастна.

— Би трябвало да можем да те оправим — каза тя.

Кимнах. Очите ми отново се напълниха със сълзи.

Просто чудесно — отиваш на среща с новия си психоаналитик и трийсет секунди по-късно се разреваваш.

— Как се казва бившият ти съпруг? — попита доктор Силвърман.

— Ричи.

— Разкажи ми за теб и Ричи — предложи тя.

Започнах. По средата на историята се разревах. Опитах се да преглътна сълзите, но не успях. Доктор Силвърман побутна към мен пакет салфетки през бюрото. Заех се да ги използвам по предназначение, плаках и разказвах, плаках и разказвах и накрая доктор Силвърман меко каза:

— Времето ни за днес приключва.

Кимнах и направих жалък опит да се овладея.

— Има ли някаква надежда да се оправя, докторе? — попитах.

— Да не избързваме — отвърна тя.

Това клише ме подразни.

— Да, права сте — казах. — За къде да бързаме?

— Значи следващата седмица? — каза тя. — По същото време?

— Дали няма да е по-добре да идвам повече от веднъж седмично? — попитах аз.

— Искаш ли? — попита доктор Силвърман.

— Нямам никакво намерение да продължа да се чувствам като отхвърлената нещастница, която представлявам в момента — отвърнах

искрено. — Ще го превъзмогна. Ще оздравея.

— Ами тогава ела в понеделник — предложи доктор Силвърман.
— И после пак, в четвъртък.

— Ще дойда.

Тя ми написа една бележка с деня и часа на сеанса. Взех бележката и я прибрах в дамската си чанта, при пистолета.

— Разведени сме от пет години — казах. — И двамата сме имали други връзки. Защо ми е толкова трудно?

— Ще се опитаме да разберем — обеща доктор Силвърман, стана и ме изпрати до вратата.

9

Когато пристигнах в „Гафт“, за да поговоря със Сара, вече се чувствах малко по-самоуверена. Не че доктор Силвърман беше направила нещо друго, освен да ме изслуша и да направи няколко неутрални забележки. Но някак се чувствах по-малко застрашена.

Днес Сара беше облечена с шарен клин и късо потниче, което откриваше голяма част от корема ѝ. Можеше да си го позволи, тъй като беше много слаба. Но макар че беше плосък, коремът ѝ изглеждаше мек, както и задникът ѝ, стегнат в ластичната материя. Седнахме на една каменна пейка пред главния вход на библиотеката, за да може Сара да пуши.

— Добре, разкажи ми най-ранния си спомен от детството — казах.

Сара сви рамене.

— Нямам.

— Естествено, че имаш. Всеки има спомени от ранното си детство.

— Но как разбираш кой е най-ранният?

Поех дълбоко есенния въздух, като се опитвах да не дръпна и от нейния цигарен дим.

— Добро възражение — съгласих се. — Нека да го кажа по друг начин. Разкажи ми нещо, което си спомняш от времето, когато си била съвсем малка.

— Не знам.

— Имаш ли някакви спомени отпреди да се преместите в Андовър?

— Не.

— Спомняш ли си някоя друга къща освен тази, в която родителите ти живеят в момента?

— Осиновените родители — поправи ме Сара.

— Е, ако трябва да бъдем чак толкова прецизни, наричат се „осиновители“.

— Както и да е — каза Сара.

— Та какво си спомняш?

Днес определено бях в енергично настроение.

— Нищо особено — отвърна Сара.

Енергичността ми за момент поддаде.

— О, я върви на майната си — изругах аз.

Сара неволно се отдръпна малко назад на пейката.

— Моля?

— Върви на майната си. Наемаш ме да свърша една доста трудна работа, а въобще не ми помагаш.

— Нали ти плащам?

— Естествено, че ми плащаш, идиотка такава. Плащаш ми да открия нещо, а после ми пречиш да го направя.

— А?

— Не искаш нито да работиш по въпроса, нито да помислиш. Искаш да седиш като пукал и да чакаш да получиш решението наготово.

— Като пукал?

— Като пукал — повторих аз. — Ако искаш да ти помогна, трябва и ти да се включиш.

— Нали *ти* си шибаният детектив?

— Е, поне езикът ни е един и същ. Но единственото място, откъдето мога да започна разследването, си ти самата и твоите така наречени осиновители. А те ми помогнаха доста повече от теб.

— Какво ти казаха?

— Нищо.

— Нали каза, че... а, ясно.

— Супер си — въздъгнах. — Каж ми името на някой от приятелите си от детството.

— Няма нужда да се нервираш толкова.

— Така е — съгласих се. — Наистина няма нужда. Правя го по желание. Каж ми нещо конкретно, или напускам още в този момент.

Тя отвори уста да каже нещо, но размисли и дръпна дълго и театрално от цигарата си.

— Мотаех се с Боби О'Брайън — каза накрая.

— Това момче ли е или момиче?

— Момче.

— Знаеш ли къде живее в момента?

— Не.

— Съученици ли бяхте?

— Да.

— И после продължихте да се виждате?

— До гимназията — отвърна тя.

— И защо спряхте?

— Защото той си хвана гадже.

— И заради това не можахте да си останете приятели, така ли?

Сара сви рамене. После пушна цигарата си на земята и я стъпка. Точно до нея имаше сандъче с пясък за фасове.

— Но все пак сте връстници?

— Май че да.

Сара извади нова цигара и се опита да я запали. Духаше слаб вятър, така че успя чак с четвъртата клечка. Когато все още пушеше, баща ми винаги улавяше пламъчето в шепата си и запалваше от първия път. Но нито една от малкото жени пушачки, които познавам, не успява да си запали цигарата на открито. Почудих се защо. Бях съвсем сигурна, че ако аз самата пушех, щях да се науча да си паля цигарата дори когато духа вятър. Бях убедена, че това умение няма нищо общо с мъжествеността.

— Дали родителите му все още живеят в твоя квартал? — попитах.

— Не знам.

— Има ли някой друг, с когото сте играли като деца?

— Джуди Бодро.

— Знаеш ли къде живее в момента?

— Не.

— Заедно ли завършихте гимназията?

— Да.

— Някой друг?

Продължихме в този дух около двайсет минути и в крайна сметка успях да съставя списък от дванайсет имена. Всичките до едно бяха извадени с ченгел от устата на Сара, сякаш бяха най-съкровените ѝ тайни.

— Е, доволна ли си сега? — попита Сара накрая.

— Все е нещо — свих рамене.

— За какво са ти тези имена?

— Защото искам да поговоря с хората, които ги носят — обясних.

— Защо?

— Надявам се, че така ще успея да разбера кои са истинските ти родители.

— А те пък откъде ще знаят?

— Нямам представа — отвърнах. — Работата на детектива, общо взето, протича по следния начин: в началото детективът не знае нищо, после започва да задава въпроси и да търси разни неща, и накрая открива нещо.

— Имаш ли пистолет? — попита Сара.

— Да.

— Носиш ли го?

— Да.

— Може ли да го видя?

— Не.

— Бас държа, че всъщност нямаш пистолет — каза Сара.

Кимнах.

— При кой педиатър са те водили? — попитах.

— Ето, сменяш темата.

— Всъщност се връщам към нея. При кой педиатър?

— Доктор Маркс — отвърна тя.

— Като Карл? — попитах.

— Кой?

— Как се пише името? — обясних търпеливо.

— Не знам.

— Той в Андовър ли работеше?

— Да. Бас държа, че нямаш пистолет.

Нямаше никаква причина да не ѝ го показвам, с изключение на това, че нямаше никаква нужда да го вижда, а на всичко отгоре бях изкарала гадна седмица, очакваше ме още по-гаден месец и просто не ми се занимаваше с това.

— Спомняш ли си нещо друго, което може да ми бъде от полза? — попитах.

— Ако наистина имаше пистолет, щеше да ми го покажеш — настоя Сара. — Значи нямаш.

Изправих се.

— Знаеш ли какво работи баща ти?

— Осиновият ми.

— Как изкарва пари? — настоях аз.

— Купува и продава акции и разни подобни.

— Откъде е взел началния капитал?

— Нямам идея.

— Естествено, че нямаш.

— Няма нужда да ми се караш.

— Права си — съгласих се аз. — Ако се сетиш за нещо друго, обади ми се.

— Естествено.

— Приятен ден.

Прекосих площадчето пред библиотеката и пресякох улицата до паркинга, където бях оставила колата. Докато излизах от паркинга, за миг зърнах Сара там, където я бях оставила. Седеше на пейката, свита от студ, и пушеше нова цигара.

10

— Разказвала съм ти за Тони Голт, нали? — попитах доктор Силвърман.

— Да.

— Миналата седмица пак беше в града.

Доктор Силвърман кимна.

— Не правихме секс.

— Въпреки че сте правили в миналото?

— Да. Няколко пъти.

Доктор Силвърман кимна.

— В миналото, когато правехте секс, беше ли ти приятно?

— Да.

— Но този път ти не поиска.

— Този път не можах.

— Защо?

— Не знам.

Доктор Силвърман се усмихна и не каза нищо.

— Наистина не знам — повторих аз.

— Какво се е променило?

— Какво се е променило ли? За бога, докторе, знаеш какво се е променило. Ричи се ожени.

Тя кимна и попита:

— А какво общо има това с теб и Тони Голт?

— Ами, по дяволите, просто не мога...

Доктор Силвърман не каза нищо. Големите ѝ очи бяха спокойно вторачени в мен, а ръцете ѝ лежаха неподвижно в скута. Имаше широки, плътни устни. Днес беше с тъмен костюм. Не носеше сватбена халка. Запитах се дали е омъжена. Питах се дали има приятел. Питах се дали си боядисва косата. Сигурно. Определено беше достатъчно възрастна, за да си боядисва косата. Но пък имаше страхотно тяло. Сигурно много тренираше. Сигурно все пак имаше приятел. Някой зубрач, завършил Харвардския университет.

Доктор Силвърман се усмихна и леко наклони главата си напред.

— Какво не можеш?

— Ами, искам да кажа, че сега не ми се занимава с Тони Голт.

— Това представлявало ли е проблем в миналото?

— Фактът, че сме правили секс?

— Случвало ли се е той да иска нещо повече от секс?

— Не.

— Тогава? — попита доктор Силвърман. — Защо не и този път?

— Ами, нали Ричи е женен.

— Тони знае ли?

— Не.

Доктор Силвърман помълча известно време. Аз също. После тя се наведе още малко към мен и широко се усмихна. Беше искрена усмивка, излъчваше топлота и любопитство.

— Е? — попита доктор Силвърман. — И защо не знае?

Помълчах известно време.

— И сама можех да си отговоря, нали? — казах накрая.

Тя кимна.

— Човек би си помислил, че ще се получи точно обратното — отбелязах.

Доктор Силвърман не каза нищо.

— Човек би си помислил, че след като Ричи го няма, ще бъда по-склонна към такива неща.

Тя продължаваше да мълчи.

— А аз не съм — казах.

Доктор Силвърман може би кимна, но не бях сигурна. Кимването беше едва забележимо.

— И не е само с Тони — казах. — Не искам да се обвързвам с никого.

Тя пак кимна... може би.

— Аз... — Направих нов опит. — Била съм с доста мъже, след като с Ричи се разведохме.

Дали кимна, или така ми се стори?

— Включително и със самия Ричи.

Доктор Силвърман, изглежда, се беше разположила удобно, облегната на стола си. Ръцете ѝ продължаваха да лежат неподвижно в скута. Изглеждаше заинтригувана по един вежлив, неутрален начин.

Съгласяваше се с мен, без да казва нищо. Искаше ми се да каже нещо. И да ми обясни ситуацията. Аз не знаех какво да кажа повече. Доктор Силвърман, изглежда, нямаше нищо против. Тишината не я притесняваше.

— С Ричи се чувствах защитена — добавих най-сетне.

Тя леко се наведе напред.

— Разкажи ми нещо повече.

— Докато беше... докато все още можех да го обичам, макар че бяхме разведени, се чувствах в безопасност. Можех да излизам с други мъже, да правя секс с тях и всичко друго, което поискам. И нямаше нужда да се притеснявам за нищо повече.

— Какво наричаш „повече“? — попита доктор Силвърман.

Известно време не отговорих. Накрая казах:

— Ами бракът.

11

От дванайсетте имена, които бях успяла да изтръгна от Сара, открих четирима. Първият беше Боби О'Брайън, с когото и тя беше започнала. Видяхме се в кръчмата на студентския клуб в колежа „Темпълтън“.

— Хич не приличаш на детектив — отбеляза Боби.

— Защото съм инкогнито — обясних му аз.

— Добре се справяш — похвали ме той.

Беше як младеж с късо подстригана червеникава коса и счупен нос.

— Приличаш на хокеист — казах.

— Аха.

— Как се справяш в ъглите?

Боби се ухили.

— Направо съм звяр.

— Били сте съученици със Сара Маркам — продължих аз.

— Сара ли? О, да. Още от първи клас.

— Продължавате ли да се виждате често?

Той поклати глава.

— Разкажи ми за нея.

— Какво искаш да знаеш?

— Каквото се сетиш. Как беше в училище, какви бяха родителите ѝ, какво ти е направило впечатление.

— И защо питаш?

Помислих, преди да отговоря. Не бях полагала клетва за дискретност, а колкото по-ясен беше въпросът ми, толкова по-голяма беше вероятността да получа смислен отговор.

— Опитваме се да установим дали не е осиновена — отвърнах.

— Осиновена ли?

— Да.

— Че тя не знае ли?

Поклатих глава.

— Техните не знаят ли?

— Те твърдят, че не е осиновена. Просто се опитваме да го установим със сигурност.

— Ей, това е адски странно — каза Боби.

— Защо?

— Ами цял живот си живееш с вашите и изведнъж решаващ, че не са истинските ти родители. Как стават тези работи?

— Точно това се опитваме да разберем — обясних. — Та как беше тя в училище?

— Добре. Беше доста умна, децата я харесваха и, как да кажа, беше от готините чак до седми клас.

— А после?

— После започна да се влачи с отрепките.

— Отрепките?

— Двойкаджиите, пушачите, изключените от училище. Лошите деца.

— А, лошите — кимнах аз. — Тя друсаше ли се?

Боби сведе очи към яките си ръце, обсипани с лунички, които беше подпрял на издрасканата пластмасова маса.

— Не обичам да говоря за нея — каза той след малко.

— Защо?

— Защото така все едно я топя.

— Тя ме нае — казах. — Плаща ми, за да задавам именно такива въпроси.

Той кимна.

— Да, друсаше се доста. Почти съм сигурен, че продължава и сега.

— Беше ли... сексуално активна?

— В гимназията го удари през просото.

— Ходил ли си с нея?

— За малко — отвърна Боби.

— Спал ли си с нея?

— Ей — извика той.

— Нали ти казах, че съм детектив.

Той пак кимна и отвърна:

— Да, спал съм с нея. Веднъж. После всичко свърши. Тя вече не искаше да излиза с мен.

— Да не би да не е искала да спите заедно?

— Точно това е странното — отвърна Боби. — Всъщност много искаше. Тя го предложи, но след като правихме секс, вече не искаше да ме вижда.

— Как ти го обясни?

— Шантава работа. Нищо не каза. Просто стана, облече се, излезе от колата и си тръгна.

— На мен ми каза, че сте спрели да се виждате, защото си си хванал гадже.

— Наистина си хванах гадже, но това беше много време след историята със Сара.

— Знаеш ли случайно дали е постъпвала така и с други момчета?

— С много други момчета — кимна Боби. — Все едно искаше да го направиш с нея, а после вече не можеше да те понася.

— Да го направиш — повторих.

— Да, какво?

— Казваш го така, все едно на нея не ѝ е харесвало.

— Така си беше. Преди това го искаше, но по време на самия секс май не.

— Познаваш ли някой от сегашните ѝ приятели, с когото мога да поговоря?

— Съквартирантката ѝ от общежитието. И тя учи в „Гафт“.

— Как се казва?

— Поли Мърфи — отвърна той. — А какво общо има всичко това с въпроса дали е осиновена, или не?

— Нямам представа — признах си аз.

12

Поговорих с Боби О'Брайън още половин час, но не научих нищо повече. През следващите няколко дни разговарях и с другите съученици, чиито имена бях записала, както и с няколко, които тя не беше споменала. Някои от тях се съгласиха с твърдението на Боби, че рязко се е променила някъде на тринайсетгодишна възраст. Никой нямаше обяснение защо се е случило така. Никой не можа да ми даде никакви подробности за произхода ѝ. Никой дори не я беше чувал да си задава въпроса дали не е осиновена.

В крайна сметка се срещнахме на кафе в „Тафт“. Сара го пиеше черно.

— Какво ти се е случило, когато си била на тринайсет? — попитах.

— А? — каза Сара.

— Когато си била на тринайсет, в седми клас, ти се е случило нещо.

— Какво нещо?

— Надявах се ти да знаеш.

Сара запали цигара, дълбоко пое от дима и го изпусна, като гледаше как той бавно се сляга помежду ни.

— Не знам за какво говориш — каза тя. — Разбра ли вече нещо за истинските ми родители?

— Не е кой знае какво — отвърнах аз.

— Ами тогава защо не се захванеш с това и не спреш да ровиш какво ми се е случило в седми клас?

— Какво е то? — настоях. — Нещо, заради което си започнала да се питаш дали наистина си тяхно дете.

— В седми клас ли?

— Да.

— Не — каза тя. — Винаги съм знаела, че не съм тяхно дете.

Кимнах. Сара отпи от черното си кафе. Аз отпих от моето. Бях добавила мляко и две захарчета, но пак имаше остър и неприятен вкус.

Представям си колко отвратително е нейното.

— Просто си го знаела? — попитах.

— Да. Нали ти казах. Винаги съм го знаела. Как си представяш, че няма да знам? Човек просто усеща такива неща.

Погледнах към кафето си, но не отпих от него.

— Сара? — казах.

— Какво Сара? — сопна се тя и яростно бутна фасата от цигарата си в кафето. — Защо не престанеш да ровиш около мен, сякаш аз съм направила нещо лошо? Защо просто не разбереш това, което се иска от теб?

— Ние не сме от двете страни на барикадата — казах меко.

— Тогава престани да ме разпитваш — отсече Сара.

После запали нова цигара.

— Престани да ме разпитваш — повтори тя.

Кимнах. Очите ѝ започнаха да се изпълват със сълзи.

После заплака с тихи хлипове. Протегнах се и я потупах по ръката. Тя ме отблъсна и обгърна тялото си с ръце. Опитах се да ѝ съчувствам, но не успях. По време на разговора ни не се беше случило нищо, което да бъде разумно основание за плач. Просто Сара постоянно беше на ръба на истерията.

— Няма да те разпитвам — казах накрая.

Това не помогна особено. Сара продължи да плаче, да пуши и да мълчи. Аз седях, чаках и също не казвах нищо.

Всичко, свързано със Сара и родителите ѝ, ми се струваше измамно. Нещо повече, струваше ми се фалшиво, като евтин декор от второкачествени материали, построен с две леви ръце, колкото да прикрие нещо нездравно и зло.

Но пък и моят живот не е песен, миличка.

Поклатих глава. *Престани.* В тази посока нямаше нищо полезно. След малко Сара спря да плаче и дори ми позволи да я потупам по ръката. После си запали нова цигара и изведнъж се изправи.

— Трябва да тръгна — каза тя, обърна се и се отдалечи.

По-скоро аз трябваше да постъпя така.

В яркото есенно утро, докато слънчевите лъчи нахлуваха през таванския ми прозорец, аз пиех кафе, а Роузи внимателно ме наблюдаваше. Седнах до кухненската маса и се захванах да говоря по телефона. Свърших чак в късния следобед. Към този момент вече бях изпила прекалено много кафета. Слънцето се беше преместило на запад. А аз бях разговаряла с офиса на Американската федерация на работещите в радиото и телевизията в Ню Йорк, с офиса на организацията в Лос Анджелис, с водещите рубриката „Медии“ в двата основни всекидневника в Чикаго, с един тип от местното радио, който водеше нощно джаз предаване и който според единия от водещите рубриката „Медии“ познаваше всички радиоводещи в Чикаго още от времето на Маркони, както и с една жена, която познавах от университета, и която след това се беше омъжила и се беше преместила да живее в Чикаго.

Всички те единодушно твърдяха, че според тях човек на име Джордж Маркам никога не е работил в радиостанция в Чикаго.

В късния следобед по лятно часово време на Източния бряг, когато в Бостън вече се стъмваше, един особено старателен чиновник от офиса на Федерацията в Лос Анджелис успя да открие някакъв Джордж Маркам, който работел в радиостанция в Куод Ситис през 1982 г. Обадих се там, но ми отговори телефонен секретар. Ако съм искала да се свържа с шоуто на Дейв Диксън и да стана част от „Токшоуто на Куод Ситис“, да съм позвъняла на един импулсен телефон. Бях почти сигурна, че Дейв няма да може да ми помогне.

Роузи седеше и вторачено гледаше кухненския плот. Станах, нахраних я, налях си малко вино, върнах се на кухненската маса и погледнах навън през прозореца. Четири етажа по-надолу се виждаше поток от автомобилни светлини, които бавно се отдалечаваха към канала „Форт Пойнт“. Хората се прибираха да вечерят. По-надолу по улицата забелязах и неоновата реклама на заведение за бързо хранене. Станах, прекосих помещението и известно време гледах картината,

върху която работех в момента — пейзаж с фасадата на Саут Стейшън. Нямах представа дали картината е добра. След като започна да рисувам някоя картина, губя способността да я преценявам обективно. Може би, ако рисувах повече и продавах картините си, щях да мога да се доверявам повече на инстинктите си и да не бъда толкова неуверена. Сега просто не ми оставаше нищо друго, освен да продължа да се мъча с нея, докато не я завърша.

Беше тихо, с изключение на звуците, които Роузи издаваше, докато вечеряше. Изпих си виното, върнах се до кухненския бокс и си налях нова чаша. Помислих си за доктор Силвърман. В нея имаше нещо особено, някаква скрита енергия. Май започвах да я харесвам. И ако наистина имаше приятел, надали беше някой загубеняк от Харвард, както си бях помислила в началото.

Пих още малко вино. Роузи се навечеря, прекоси мансардата и скочи на леглото. Отидох при нея и я погалих. Тя се претърколи по гръб, за да мога да я погаля и по коремчето.

— И аз мога да имам връзка — казах ѝ аз.

Поседях известно време, като я галех и си пиех виното. После пак станах, отидох до прозореца и погледах още малко навън, без да виждам нищо.

В семейство Маркам очевидно имаше нещо гнило, след като Джордж беше излъгал за местоработата си. Естествено, можеше да става въпрос и за друг Джордж Маркам... и все пак — в същия бизнес? В същия щат? По същото време, когато е била родена Сара?

Отидох до кухненския бокс и си налях още вино.

Нямаше никакво съмнение, че обичам Ричи. Обичах го от момента, в който се запознахме. И все още го обичах.

Така че, докторе, кажи ми защо се разведохме. А може би първо трябва да попитам защо се оженихме. Добре, докторе... Омъжих се за него, защото го обичах... или защото той ме обичаше... или защото той толкова много искаше да се оженим... или защото, ако не се бях омъжила за него, щях да го загубя. Така че просто се наложи да се омъжа за него, макар че не исках да се омъжвам... и излязох права: не ставам за брак. И защо не? Как ѝ беше първото име? Сюзън. Ти ми кажи, Сюзън. Това не е ли твоя работа? Не, знам, твоята работа е да ми помогнеш сама да си отговоря... Божичко, вече говоря с теб дори когато те няма. Задавам ти въпроса защо

това, че се оженихме, веднага води до другия въпрос — защо се разведохме.

Виждах отражението си в тъмния прозорец срещу мен. Вдигнах чашата за здравица.

Може би си доста умна, доктор Сюзън... А може би и аз съм доста умна. Може би двете заедно ще успеем да разрешим моя проблем. Може би най-сетне ще успея да се сближа с някого... А може би бракът на Ричи няма да потръгне... А може би това няма да има значение, защото аз просто не мога да бъда с никого... А може би просто съм пиана.

Погледах още малко отражението си в стъклото, после отидох до мивката, излях остатъка от виното, върнах се на леглото, легнах и заспах с дрехите, прегърнала Роузи.

14

Обадих се на Ричи по мобилния телефон.

— Налага се да пътувам извън града за няколко дни — казах. — Можеш ли да вземеш Роузи при теб?

— Естествено, доведи я — отвърна Ричи. — Бездруго ми беше дошло времето за свиждане.

Не ми се искаше да я водя лично. Не исках да се срещам със заместничката си.

— Сега в Марбълхед ли живееш?

— Да. Знаеш ли адреса?

Знаех адреса.

— Не — отвърнах. — Дай ми го.

Той ми го продиктува.

— Сега ли ще дойдеш?

— Да. Ще бъда при теб след един час.

— Добре — каза Ричи. — Ще те изчакам.

Досетих се защо ще ме изчака. Не искаше да ме изпраща пред необходимостта да оставям Роузи при новата му жена, която никога не бях виждала. А може би тя нямаше да бъде там.

Всъщност ми отне по-малко от час, защото минах през тунела „Тед Уилямс“ и нагоре по шосе 1А. Пристигнах по-рано. Ричи живееше в голяма къща на скалите, с изглед към океана. Никога не бях ходила там. Когато вземаше Роузи да му погостува, Ричи винаги я прибираще на път за къщи. Подминах къщата, направих обратен завой и спрях на едно място, откъдето двете с Роузи можехме да гледаме към океана и Престън Бийч. Бях излязла от къщи в 9:15. Сега беше едва десет без десет. По-скоро щях да умра, отколкото да пристигна по-рано. Значи ми оставаха двацет и пет минути за убиване. Времето беше приятно и слънчево, с лек вятър. Водата изглеждаше ярка и студена. Роузи се беше свила на кълбо на пода на колата близо до радиатора и спеше. Няколко чайки се носеха във

въздуха над мястото, където брегът се срещаше с океана. Винаги има чайки, независимо какво е времето.

В 10:13 подкарах колата, излязох на заден ход на пътя и тръгнах към къщата на Ричи. В 10:17 паркирах на върха на стръмната алея, която водеше към входа. Чувствах се така, сякаш душата ми е пропаднала в някаква бездънна пропаст. Роузи позна къде се намираме и весело заподскача към предната врата, като махаше опашка с всички сили. Когато Ричи ѝ отвори вратата, направо полудя от радост и се завъртя няколко пъти, както правят бултериерите в такива случаи. Зад Ричи стоеше слаба руса жена. Блондинката приклепна, Роузи хукна към нея и щастливо изквича. Блондинката се наведе още малко и Роузи започна да я ближе по лицето.

Квичене и близане. *Господи боже.*

— Съни, запознай се със съпругата ми Катрин — каза Ричи. — Катрин, това е Съни Рандъл.

Катрин се изправи. „Божичко — помислих си. — Прилича на мен.“

Стиснахме си ръцете.

— Много се радвам най-сетне да се запознаем — каза Катрин.

— Аз също — отвърнах.

Мразех я с всяка клетка на тялото си. И тя, естествено, го осъзнаваше.

— Искаш ли да ти покажа къщата? — предложи Катрин. — Току-що направихме ремонт на втория етаж.

— Много ми се иска — отвърнах. — Но трябва да хвана самолет за Чикаго.

— Ами значи следващия път.

— Естествено — казах.

— Ще се грижим за Роузи — каза Катрин. — Тя е чудесно куче.

— Да — отвърнах аз. — Чудесна е.

Лицето на Ричи беше напълно безизразно. Роузи вече се беше наместила на канапето, лежеше по гръб и виреше късите си крака във въздуха. Отидох при нея, седнах за малко, погалих я по корема, наведох се и я целунах.

— Бъди добро момиче — казах. — Няма да отсъствам дълго.

Роузи размаха опашка. Аз се изправих.

— Трябва да се върна до петък — обясних. — Ще се обадя да си я взема.

— Роузи винаги е добре дошла тук — каза Катрин.

— Благодаря, Катрин — отвърнах. — Радвам се, че се запознахме.

Пак си стиснахме ръцете. Целунах Ричи по бузата и си тръгнах.

Катрин ми се видя много приятна жена. Ричи я обичаше. Роузи я харесваше. *Очевидно* не беше лоша.

Отидох до летището, оставих колата в гаража и си купих билет за Чикаго за 1:30. Полетът отне два часа. През цялото време мислех как да убия Катрин, без да ме хванат.

От Чикаго до Куод Ситис имаше и самолети, но сигурно бяха от малките, в които ме е страх да летя, затова предпочетох да наема кола. Пътят от летище „О’Хеър“ върви почти право на запад през прерията на щата Илинойс, където равният селскостопански релеф се разнообразява само от силозите или от още по-големите силуети на зърнените елеватори. Пристигнах около седем вечерта и се настаних в някакъв мотел в Молин, недалеч от летището на Куод Ситис. Молин се намираше на източния бряг на река Мисисипи, заедно с Рок Айланд. На западния бряг на реката бяха Бетъндорф и Дейвънпорт, другите два града, които преди влизаха в територията на Куод Ситис.

Радиото се помещаваше в ниска продълговата бетонна сграда на шосе „Джон Диър“ и на сутринта аз отидох право там. Помотях се на рецепцията, докато служителката се опитваше да се сети с кого точно трябва да говоря по моя въпрос. После почаках още малко, докато човекът, с когото трябваше да се срещна, реши дали му се говори с мен, или не. Докато чаках, се наложи да послушам малко от програмата на радиото, която вървеше в момента. Беше от онези предавания, в които се обаждат слушателите. Водещият вдигаше телефона и обсъждаше с тях въпроса за абортите. Програмата не ми се стори особено скандална. Водещият беше против абортите, слушателите също, така че разговорите протичаха много спокойно.

Разгледах снимките на водещите, които бяха закачени на стената до бюрото на рецепцията. Имаше една жена и трима мъже. Жената и двама от мъжете изглеждаха млади. За тях работата им тук сигурно беше само стъпка в кариерата, преди да продължат по-нагоре. Третият мъж изглеждаше стар. За него това сигурно също беше само една крачка, но в обратна посока.

Най-сетне един дребен, безупречно облечен млад човек с бяла риза и червена вратовръзка дойде на рецепцията и се обърна към мен.

— Вие ли сте мис Рандъл?

— Да.

— Здравейте, аз съм Джеф. Аз съм директорът на радиото — представи се той и махна към вратата зад гърба си. — Заповядайте.

Кабинетът на Джеф не беше голям, а по стените имаше още снимки. На част от тях също се виждаха водещите от снимките на рецепцията, а лицата на повечето от останалите ми бяха напълно непознати, като се изключи Адлай Стивънсън, който беше стиснал ръката на някакъв друг човек пред входа на радиото, както и младата Лоли Дрейк, позираща пред микрофон с логото на радиото.

— Лоли Дрейк е работила тук? — попитах.

— Веднага след като е завършила право — отвърна Джеф. — Половин час с обаждания на слушатели, по обяд. Давала е юридически консултации по радиото.

— Не може да бъде — казах.

— Всеки трябва да започне отнякъде — каза Джеф.

— Наистина ли?

— Наистина — повтори той убедено. — С какво мога да ви помогна?

— Търся един човек, който, изглежда, е работил тук в началото на осемдесетте — обясних аз. — Казва се Джордж Маркам.

— Не може да бъде — учуди се на свой ред Джеф. — В началото на осемдесетте съм бил в първи клас.

Кимнах.

— Пазите ли някакъв архив?

— Сигурно някъде се пази — отвърна той. — Но аз имам по-добро предложение.

Джеф се пресегна през бюрото си, натисна бутона на интеркома и каза:

— Мили, ела за момент, моля те.

После отново се облегна назад и ми се ухили.

— Имам си Мили. А Мили е присъствала лично, когато Адлай Стивънсън е прерязал лентата при откриването.

Мили влезе. Беше висока, кокалеста, с доста зъл вид, а изсеченото ѝ лице беше набраздено с множество бръчици. Косата ѝ беше сива, къдрава и късо подстригана. Бузите ѝ бяха хлътнали като на дългогодишен пушач.

— К'во ти трябва, Джеф? — попита тя и седна до мен.

Джеф хвърли поглед към визитната ми картичка на бюрото си, за да си спомни името ми.

— Съни Рандъл, това е Мили Макнийли.

Мили се пресегна и здраво стисна ръката ми.

— Приятно ми е — каза тя с хриптене.

— Мис Рандъл е детектив от Бостън.

— Без майтап? — каза Мили. — Момиче детектив?

— Само две сме, аз и Нанси Дрю от детските криминални романи — отвърнах. — Помните ли Джордж Маркам?

— Джордж ли? Естествено. Той работеше тук, в кабинката, беше гласът на радиостанцията.

Тя постави ръката си на ухото като слушалка и започна да имитира ниския му мъжки тембър:

— „Вие слушате «Гласът на Куод Ситис».“

— Сега се казва „Куод Ситис токшоу“ — обади се Джеф.

Извадих снимката на Джордж Маркам от дамската си чанта и я вдигнах пред Мили.

— Това той ли е? — попитах.

Мили носеше на врата си очила за четене. Вдигна ги, сложи ги на носа си, взе снимката и я разгледа, като я държеше възможно най-далеч от очите си.

— Естествено — отвърна. — Това е Джордж. Еха, той май хич не се е разхубавил с годините.

— Едно време хубав ли беше?

— И още как — отвърна Мили. — Но това беше преди двайсет години. Тогава и аз му се свалях.

— Стана ли нещо? — попитах я.

Мили се засмя.

— Не е твоя работа.

— Естествено — отвърнах. — Той беше ли женен по това време?

— Жена му беше омъжена — отвърна уклончиво Мили.

— Но той хойкаше?

— Не издавам училищни тайни — отвърна Мили.

— И е работил тук през осемдесет и първа?

— Ами чакай да видя, беше горе-долу по времето на Лоли. Тя дойде през осемдесета. Значи той е работил тук от седемдесет и девета до... осемдесет и четвърта.

— Имаше ли дете? — попитах.

— Не знам за такова нещо.

— Жена му беше ли бременна?

— Виждала съм я само няколко пъти, когато е идвала в радиото.

Видя ми се голям темерут.

— Изглеждаше ли да е бременна?

— Не.

— И какъв човек беше Джордж?

Мили извади един пакет цигари „Честърфийлд“, от дългите без филтър, изтръска една, измъкна я от пакета със зъби, подхвърли пакета на бюрото и щракна запалката си „Зипо“. После дълбоко пое от дима, изпусна го на малки кръгчета, извади цигарата от устата си и я хвана с дясната ръка, между показалеца и средния пръст.

— Правеше се на баровец — отвърна накрая.

Явно отдавна държеше цигари с тази ръка. Пръстите ѝ бяха жълти от никотина.

— Как така? — попитах.

— Ами не пропускаше да отбележи, че само минава оттук. Постоянно намекуваше как е работил в по-голям бизнес и познава по-важни хора от нас.

— Но все пак е работил тук, нали така?

— Ей — обади се Джеф.

Усмихнах се.

— Извинявайте. Просто...

Свих рамене.

— Добре де, добре — съгласи се Джеф. — Знам.

— Каза ли къде е работил преди това? — попитах аз.

— Не. Беше малко по-възрастен от повечето момичета, които работеха тук, освен мен, и постоянно им се фукаше как е работил с Уилям Би Уилямс в Ню Йорк или с Милт Розенбърг в Чикаго.

— Ти вярваше ли му?

Тя изсумтя и дръпна от цигарата си.

— Естествено, че не. Просто искаше да им свали гащите.

— Успяваше ли?

Мили сви рамене.

— Откъде да знам.

— Ами на мен ми изглежда като човек, който доста е изневерявал на жена си.

— Няма нито да го потвърдя, нито да го отрека.

— И доколкото знаеш, не е имал деца.

— Доколкото знам — отвърна Мили. — Естествено, никога не съм ходила у тях.

— А някой дали е ходил? Бил ли е по-близък с някого, когото все още мога да намеря?

— Не съм чувала.

— В този бизнес хората се сменят бързо — обясни Джеф.

— Освен старата Мили — каза Мили. — Работя тук още от петдесета година. Завърших училище за машинописки и постъпих направо в радиото. Тогава пускаха Пати Пейдж.

— „Пеещото чудо“ — кимнах аз.

— Да не си по-голяма, отколкото изглеждаш? — попита Мили.

— Всъщност не. Просто имам един приятел, Спайк, който събира всичките й стари плочи.

— Кой знае защо — отбеляза Мили.

— Кой знае защо — съгласих се. — Ти лично харесваше ли Джордж Маркам като човек?

Мили помисли почти цяла минута, докато си изпуши цигарата.

— Не — отвърна накрая. — Не го харесвах. Беше сладък, наистина, но нищо повече. Сякаш нямаше никакви други амбиции, освен цял живот да повтаря „Вие слушате «Куод Ситис токшоу»“.

— „Гласът на Куод Ситис“ — поправи я изнервено Джеф.

— Става за една вечер, но не и за цяла седмица? — попитах.

Мили широко ми се усмихна.

— Знаеш за какво говоря.

— Да — кимнах аз. — За съжаление.

16

— Двете вече не сме в една стая — каза Поли Мърфи.

Говорехме тихо, защото седяхме на една маса в голямата читалня в библиотеката на колежа „Тафт“.

— Защо? — попитах.

— Ами... реших, че без нея ще ми бъде по-лесно да уча.

— И се премести при друго момиче.

— Да. Максин Гец.

Поли беше сладурана. След няколко години сигурно щеше да има проблеми с теглото. Но засега си беше добре. Имаше гъста тъмна коса, подстригана като на Катрин Зита-Джоунс, което май не беше добра идея. Зъбите ѝ бяха много бели.

Усмигнах ѝ се.

— А Максин учи здраво, нали?

— Да. Всеки семестър е в списъка на отличниците.

— А ти?

Поли скромно сведе поглед.

— През повечето.

— Браво на теб — похвалих я аз.

— Родителите ми плащат доста пари, за да уча тук — отвърна Поли. — И смятам, че заслужават да положи искрени усилия.

„Еха“, помислих си аз.

Внимателно я погледнах, за да видя дали не ме будалка. Не, изглеждаше искрена.

— Ами Сара? — попитах.

— Тя си падаше повече по купоните — отвърна Поли.

— Когато аз бях в колежа, това означаваше бира и момчета.

— Е, Сара със сигурност обичаше и двете.

— Често ли ги водеше в стаята? — попитах.

Поли сви рамене.

— Двете сте приятелки от деца, нали? — продължих аз. Тя кимна.

— А после и в гимназията?

Поли пак кимна.

— Останахте ли си приятелки, след като Сара се промени?

— Значи знаеш? — попита Поли.

— Само каквото съм чула — отвърнах. — Чух, че е била умно и сладко момиче, докато не станала седми клас.

— Знам какво говорят хората за нея — каза Поли. — Но тя ми беше приятелка.

Кимнах.

— Затова решихме да дойдем да учим в „Гафт“ и да живеем в една стая.

Пак кимнах.

— Но после... — попитах.

— С нея се живееше... — Поли се поколеба, после довърши. — Много трудно.

— Заради бирата и момчетата?

— Не само заради това.

— Какво друго имаше?

Поли се наведе над масата, по-близо до мен.

— Сара вземаше много наркотици.

— Тоест не само трева?

— О, да. Твърди наркотици.

— Какви?

— Ами не знам. Не вземам наркотици.

— И по-добре — казах.

— През юни ще завърша и искам следващата година да правя магистратура, при това в добър университет. Не искам нищо да попречи на плановете ми.

— А нейните наркотици ти пречеха, така ли?

— Да. Понякога се връщаше късно през нощта и се държеше като луда.

— Как по-точно?

— Плачеше, привиждаха ѝ се разни неща... — Поли поклати глава. — Ти завършила ли си колеж?

— Да.

— Каква специалност?

— Изобразително изкуство.

— Честно?

Поли очевидно се обърка от тази информация.

— И как се справяше? — попита тя.

— Бях добра художничка, но не и добра студентка.

— Честно? — повтори Поли и се намръщи.

Това очевидно също я обърка.

— С кого живее Сара сега? — попитах.

— Не знам. Мисля, че постоянно се мести. Нали се сещаш?

Предимно с момчета.

— Има ли си приятел? — попитах.

— Не, не мисля. Според мен постоянно ги сменя.

— Откъде си намира наркотици?

— Не знам. Но това все пак е колеж, нали? Тук всеки може да си намери наркотици, стига да иска.

— Познаваш ли някой дилър?

Поли сви рамене и поклати глава.

— Сара говорила ли ти е за родителите си? — попитах аз.

— Не много. Останах с впечатление, че не обича особено майка си.

— А баща си?

— Май го обича повече.

— Казвала ли ти е защо не обича майка си?

Поли пак сви рамене.

— Според мен Сара смята, че майка ѝ не я обича.

Тя продължи да клати глава. Всичко беше толкова объркващо.

— Познаваш ли майка ѝ? — попитах.

— О, да.

— И според теб тя обича Сара?

— Естествено — отвърна Поли. — Нали ѝ е майка?

— Тогава защо според теб Сара си го е помислила?

— Не знам, мис Рандъл. Наистина не знам. Как така ще разправяш нагоре-надолу, че майка ти не те обича? Сигурно е било от наркотиците.

— По това време вече се е друсала отдавна, така ли? — попитах аз.

— Да, сигурно още от седми клас. Но тогава беше различно. А и по същото време не живеехме заедно. Нямаше нужда да присъствам,

когато тя откачаше, или пък да се притеснявам дали приятелите ѝ наркоманчета няма да ми откраднат нещо.

— Тя краде ли е нещо от теб?

Поли въздъхна.

— Изчезвали са ми някои неща.

— Ти попита ли я за това?

— Да.

— И тя какво ти каза?

— Каза ми, че ако ѝ нямам доверие, изобщо не ме иска тук и по-добре да се махам.

— И ти се премести?

— Съквартирантката на Максин беше отишла да живее при приятеля си, така че аз отидох при Максин. Отначало ми беше криво, че я оставям. Но тя беше толкова... понякога правеше секс на другото легло... в същата стая, докато аз бях там.

— Ух, че гадно — казах аз.

— Човек не е ненормален, ако не харесва такива неща, нали? — попита Поли.

— Не — съгласих се. — Точно обратното.

— И така, когато била в седми клас... значи на колко... дванайсет? Тринайсет? Всичко отишло по дяволите.

Доктор Силвърман кимна.

— И аз не мога да разбера дали се е случило нещо, което да го предизвика.

— Според теб има такова нещо?

— Всички твърдят, че се е променила в един определен момент.

— Може би просто е влязла в пубертета — предположи доктор Силвърман.

— И аз се сетих за това — съгласих се. — Но аз например минах през пубертета, без да се превърна в наркоманизирана откачена кучка. А ти?

— Може би е имала сериозни причини да откачи — предположи доктор Силвърман. — Или поне да откачи повече, отколкото е била дотогава.

— Тоест да е имала проблеми, които са излезли наяве едва когато се е променил хормоналният ѝ баланс?

— Може би — каза доктор Силвърман.

— Добре, ако пубертетът е процес на полово съзряване, дали проблемите, свързани с него, също са от сексуален характер?

— Най-често е така — отвърна доктор Силвърман.

— Божичко. Никак не е лесно човек да получи еднозначен отговор от теб.

— Нашата цел в момента не е да получаваме отговори от мен — напомни ми доктор Силвърман.

— Ох, да, вярно, по дяволите.

Доктор Силвърман повдигна вежди и наклони глава настрана.

— Извинявай — казах аз. — Знам, че говорим за мен, а не за теб. Просто говориш прекалено психоаналитично.

— Е, в крайна сметка аз съм психоаналитик.

— Знам, знам. Просто през цялото време чувствам някакъв подтекст в смисъл „Знам всичко, дете мое, просто трябва да пораснеш и сама ще го осъзнаеш“.

Доктор Силвърман се облегна назад. Днес беше с тъмен костюм на тънко райе. Ноктите ѝ блестяха от безцветен лак. Беше си сложила грим. Това беше добре. Не се чувствам сигурна в компанията на жени, които не носят грим. Но пък нейният грим беше толкова дискретен, че почти не се забелязваше. Нищо ексцентрично, което да стресне пациента. Беше положила ръце в скута си и сега нежно потърка палците си един в друг. Вече бях забелязала, че го прави, когато чуе нещо интересно.

— Какво? — попитах аз.

— Наистина ли смяташ, че се държа с теб като с дете? — попита тя.

— Ох, не знам, по дяволите. Просто се ядосах.

— На какво?

Изгледах я. Тя се наведе напред и ми се стори почти нетърпелива да чуе отговора, макар да бях сигурна, че не е така. Не правеше нищо, за да ме насърчи да продължа, но беше свършено ясно, че го иска. Беше като овчарско куче: побутваш отгук, подръпваш оттам. После потъркваш палците си един в друг и готово. Бях абсолютно сигурна, че ме е докарала точно там, където искаше.

— Толкова е тъпо, че чак ми е неудобно да го кажа — признах аз.

Повдигане на веждите. Наклон на главата.

— Ядосвам се на майка си — казах накрая.

Доктор Силвърман се усмихна, което при нея беше равносилно на подскачане до тавана от радост.

— Нека да поговорим за това — предложи тя.

— Това означава ли, че няма да разрешиш случая на Сара Маркам вместо мен?

Тя пак се усмихна.

— Опасявам се, че отговорът е „да“.

Двамата с Джордж Маркам бяхме седнали в кафене „Старбъкс“ на главната улица в Андовър. Бях си взела кафе и кифла с канела.

— Успя ли да убедиш дъщеря ми да прекрати тази лудост? — попита ме Джордж.

— Не съм се опитвала — отвърнах аз.

— Е, би трябвало да го направиш — каза той. — Прекалено си хубава, за да си губиш времето в лов на духове.

Какъв чаровник.

— Разкажи ми за кариерата си в радиото — предложих аз.

Той се усмихна скромно и сви рамене.

— Не беше нищо особено — каза. — Просто се оказах на подходящото място в подходящото време.

— Разкажи ми, моля те. Радиото ми се струва адски вълнуващо.

— Бях във военна радиостанция във Виетнам и когато се уволних, успях да си намеря работа право в Ню Йорк. Там работих заедно с Уилям Би Уилямс, ако знаеш кой е той.

— Легендата — казах аз.

— А в Чикаго работих в радиото заедно с Милт Розенбърг.

— Еха — възхитих се аз. — И какво точно работеше? Говорител? Той кимна.

— Освен това продуцирах предавания. Замествах и радиоводещите със собствени шоупрограми, когато излизаха в отпуск или пък отсъстваха по болест. После се преместих на работа в кабелното радио. Сега не звучи толкова велико, но тогава това наистина беше най-модерно. Плащаха ми добре, а и вече не трябваше да се занимавам толкова с преговори с разни местни радиостанции, нали се сещаш?

— Представям си — отвърнах. — Липсва ли ти тази работа?

— Не, не чак толкова — отвърна той. — Беше забавно, но сега съм щастлив, управлявам си финансите и прекарвам повече време с жена си. Онази работа си беше подходяща за тогава.

— Миналата седмица ходих в Куод Ситис — казах.

Джордж ме изгледа неразбиращо.

— Там те помнят с добро — продължих аз.

— В Куод Ситис?

— Аха. Говорих с Мили, която работи в „Куод Ситис токшоу“.

— Мили?

— Аха. Каза, че навремето си бил голям чаровник.

— Никога през живота си не съм стъпвал в Куод Ситис.

— Живял си там, в началото на осемдесетте. По същото време, по което Лоли Дрейк е започнала кариерата си.

— Лоли Дрейк? — повтори той. — Онази кучка със собственото шоу в националния ефир?

Все още беше леко прегърбен. Но когато жена му я нямаше наоколо, маската му на потаен загубеняк бързо се стопяваше.

— Същата — отвърнах. — Там все още я обсъждат.

— Изобщо не знам за какво говориш — каза Джордж. Не познавам нито нея, нито това радио, нито града.

Извадих снимката му от чантата си и му я показах.

— Ти ли си? — попитах го аз.

— Да, естествено — отвърна той.

— И Мили така каза — усмихнах се. — Освен това добави, че за двайсет години не си се разхубавил особено.

— Да върви по дяволите — изруга Джордж, без да откъсва поглед от снимката си.

После ме погледна.

— Ти също можеш да вървиш по дяволите.

После стана и излезе от кафенето.

Надявах се, че когато го притисна в ъгъла, той ще се пречупи под безмилостния ми натиск и ще си признае всичко. Вместо това Джордж ме наруга и ме остави да платя сметката.

Сигурно трябваше да пробвам онзи номер с търкането на палците.

През есента, когато времето беше ясно, слънцето светеше право през таванския ми прозорец чак до единайсет. Тогава обикновено рисувах, за да се възползвам от светлината. В това време обичайната поза на Роузи беше на леглото, просната по гръб между декоративните възглавнички, с извърната към мен глава, така че, когато ѝ се прииска, да може да отвори едно черно, лъскаво като мънисто око и да провери докъде съм стигнала. Точно това правеше тази сутрин, докато аз се занимавах да наслагвам сиви сенки между колоните на горните етажи на фасадата на моята гара.

На вратата се позвъни. Роузи скочи от леглото, втурна се към вратата и застана пред нея, като не спираше да лае. Колкото и често да ѝ го обяснявах, така и не можа да схване, че човекът, който звъни, все още се намира няколко етажа по-долу, и то извън сградата. Това беше един от малкото случаи, в които Роузи не се ориентираше правилно в ситуацията. Отидох до вратата и натиснах бутона на интеркома.

— Здравейте — казах.

— Съни?

— Да.

— Сара е. Трябва да вляза.

— На четвъртия етаж — обясних. — Асансьорите са точно срещу вратата. Чакай да ти отворя.

Отидох до вратата и гледах през шпионката, докато не я видях да слиза от асансьора. Беше сама. Отворих вратата и тя влезе. Роузи спря да лае и изпадна във възторг в момента, в който я видя. Даже се завъртя два пъти от щастие. Сара я подмина, без да ѝ обърне никакво внимание. Роузи, изглежда, леко се разстрои от това, но все пак отиде и седна до кухненския плот, в случай че някой реши да ѝ даде бисквитка. Лявото око на Сара беше толкова подутото, че беше почти затворено, а лявата страна на челюстта ѝ беше тъмносиня.

— Еха — казах.

— Пребиха ме — каза тя. — Дойдоха в стаята ми и пребиха и мен, и приятеля ми.

— Къде е приятелят ти сега?

— Избяга.

— А кои са „те“?

— Не знам.

— Обади ли се в полицията?

— Не. Дойдох направо тук. Страх ме е. Помислих си, че искат да ме убият или нещо подобно.

Затворих външната врата и сложих голямото метално резе по-скоро за да я успокоя, отколкото от съображения за сигурност. После отидох до нощното шкафче, извадих пистолета си, донесох го при нас и го оставих на кухненския плот. Това също беше по-скоро за ефект.

— Искаш ли кафе? — попитах аз.

— Не... всъщност да, ако обичаш.

Сара извади цигара и запали. Не ме попита дали нямам нещо против. Моментът не ми се стори подходящ да ѝ направя забележка.

— Някой проследи ли те дотук? — попитах я аз.

— Да ме е проследил?

— Да. Дали е възможно твоите нападатели да знаят, че в момента си тук?

— Тук ли? Боже господи. Не знам. Могат ли да влязат?

— Не — отвърнах.

Тя отиде до прозореца и надникна към улицата.

— Никого не виждам — каза тя.

— Искаш ли сметана и захар? — попитах аз.

Сара продължи да гледа надолу към улицата, като стоеше отстрани на прозореца, за да не се вижда отвън.

— Само захар — отвърна, без да се обръща. — Обичам го с много захар.

Донесох кафето и го сложих на масата.

— Сградата е съвсем сигурна — обясних аз. — Моята мансарда също. Освен това имаме телефон, от който можем да се обадим в полицията. Пък и аз съм доста добър стрелец.

— Никого не виждам — каза тя.

— Добре — казах аз. — Ела да пиеш кафе. Разкажи ми точно какво стана.

Сара се отдръпна от прозореца и седна срещу мен. Роузи също дойде и седна в краката ми, в случай че решим да ядем нещо. Сара огледа мансардата ми.

— Хубаво е тук — каза тя.

— Какво точно стана? — подканих я аз.

— Ами... — Тя отпи от кафето си и запали нова цигара. — Двамата с моя приятел купонявахме в моята стая.

— В общежитието?

— Да, естествено, в общежитието.

„Купонявахме“ можеше да означава хавайски пунш, бира, марихуана, секс или всичко изброено наведнъж, но малко се съмнявах за хавайския пунш. Подробностите можеха да почакаат.

— И?

— И тези двамата влязоха, без да чукат или нещо подобно, и казаха на приятеля ми да изчезва. Той ги попита защо и един от двамата го фрасна.

— Можеш ли да ги опишеш?

— Горе-долу — отвърна тя. — Единият изглеждаше сериозен, като адвокат или счетоводител, нали се сещаш? Слаб. С дебели очила. Тъмен костюм, вратовръзка. Другият беше по-едър, с кожено яке.

— По-едрият ли удари приятеля ти? — попитах я.

— Да. Беше адски бърз. Горкият Уди.

— И после?

— После този с коженото яке тикна Уди в гардероба, каза му да не мърда оттам и затвори вратата. А другият, слабият, се обърна към мен и ми каза да спра да разследвам собствените си родители. Бях толкова уплашена, че не можех да говоря, и само си клатех главата, нали, „Не разбирам“. Но той сигурно си е помислил, че искам да кажа „Не, няма да стане“, така че кимна на другия мъж с коженото яке, който ме удари два пъти и аз паднах на земята. И тогава слабият каза: „Това е само предупреждение“. И аз казах: „Ще направя каквото искате“. А той каза: „Вече ти казах какво искам. Направи го“. И онзи с коженото яке си сложи крака на... ами между краката ми, побутна ме и ми намигна. Представяш ли си? Гадното копеле ми намигна! И после си тръгнаха.

— А Уди? — попитах аз.

Цигарата ѝ висеше от ъгълчето на устните, по-далеч от синината. Сара се протегна, наля си още кафе и добави може би шест лъжички захар. После дръпна от цигарата, извади я от устата си, издиша и отпи от кафето.

— Веднага щом си тръгнаха, Уди излезе от гардероба и избяга — отвърна тя.

— Е — казах аз. — Предполагам, че е добре да се знае какво може да се очаква от хората.

Тя сви рамене.

— Спомняш ли си нещо друго за тези двамата? — попитах.

— Мисля, че по-якият имаше някакви татуировки на ръката.

— Какви татуировки?

— Не знам — отвърна Сара. — Някакви сини букви, на кокалчетата на ръката.

— Ще ги познаеш ли, ако ги видиш отново?

— Никога повече не искам да ги виждам.

— Можем да ти покажем много снимки — обясних ѝ аз.

Сара поклати глава.

— Не, не искам. Искам да прекратиш разследването.

Погледнах я за момент. После станах, прекосих мансардата, отидох до леглото си и погледнах навън през прозореца, към склада на съседната улица. Роузи ме последва и седна до мен. След известно време спрях да гледам склада и се върнах при Сара. Роузи издаде нещо, което много приличаше на човешка въздишка от досада, изправи се и дотича при мен.

— Аз мога да те пазя — казах на Сара.

— Ти ли? Че ти си жена. Какво ще направиш, ако се появят онези двамата?

— Мога да ги застрелям — обясних ѝ аз.

— Няма да посмееш.

— Естествено, че ще го направя.

— Стреляла ли си по някого?

— Да.

Тя ме изгледа.

— Не ти вярвам.

Свих рамене.

— Наистина ли си застреляла някого?

Кимнах. После я попитах:

— Да не би да смяташ, че изведнъж ще спреш да се чудиш кои са истинските ти родители?

— Не ми пука. Страх ме е.

— Естествено, че те е страх. Но именно заради това не е ли по-добре да разбереш истината? Не се ли сецаш, че някой не иска да научиш тайната?

— Господи — промълви Сара.

— И ако сега не узнаеш истината, това може да ти провали живота.

— Тя никога не би наела човек, за да ме пребие — каза изведнъж Сара.

— Коя „тя“?

— Майка ми.

— Мисис Маркам?

— Да. Преди, когато не я слушах, винаги ми крещеше, че не е истинската ми майка.

Очите на Сара започнаха да се пълнят със сълзи. После продължи:

— А после, нали се сецаш, по-късно същата вечер, идваше и ми казваше да не казвам на никого, защото щели да ме изпратят в сиропиталище. — Тя се разплака.

— А баща ти какво казваше? — попитах аз.

Беше ѝ малко трудно да говори между хълцането, но успя да се справи.

— Така и не посмях да му кажа.

— Майка ти говорила ли е такива неща пред него?

— Веднъж... — започна Сара на пресекулки, като се бореше да се овладее. — Двамата много се караха... и аз ги чух и отидох при тях... и седнах на пода отвън... и ги подслушах... и тя каза: „Тя все пак не е моя кръв“. Баща ми ѝ изшътка да замълчи и каза: „Внимавай да не те чуе“.

Сара спря да се опитва да говори, скри лице в ръцете си, наведе се напред и се разрида. Аз мълчах. Роузи изглеждаше малко неспокойна. След известно време хълцането поутихна. Продължих да чакам. Накрая тя спря да плаче.

— Мисля, че трябва да си наплискаш лицето със студена вода — предложих. — Ще се почувстваш по-добре.

Тя кимна, но не помръдна.

— Банята е до спалнята — казах.

Тя пак кимна.

— Върви — наредих. — После ще поговорим. Няма да правиш нищо, ако не искаш.

Сара бавно се изправи и прекоси стаята със залитане, като пияна.

— Там има и грим — подхвърлих. — Използвай каквото искаш.

Сара влезе в банята. Когато останах сама, изпразних чинийката, която беше използвала за пепелник, и направих още кафе.

20

Вече бяхме на третата кана кафе. Сара беше изпила повечето. Но и аз бях изпила предостатъчно, за да се разтреперя от нерви. Сара вече беше приключила с плача. Сега се беше съсредоточила върху пушенето.

— Защо просто не направим каквото искат, за да ни оставят на мира?

— Защото така никога няма да разбереш какво са крили от теб — отвърнах аз.

— Е, и? — каза тя. — Какво толкова? Ти не беше там, за да видиш как ме погледна онзи тип, когато си сложи петата между краката ми.

— Направил го е нарочно — обясних. — Искал е не само да те сплаши, но и да те накара да се почувстваш малка и безпомощна.

— Е, значи е успял. Защо просто да не се примиря и да продължа да си живея живота?

Облегнах се назад и махнах с ръка, за да разсея дима пред лицето си. Ако смятах да продължавам да работя за Сара, трябваше да измислим нещо за цигарите.

— Защото, с извинение за психоаналитичния жаргон, в момента си абсолютен боклук.

— Това пък какво означава? — попита Сара.

— Означава, че се друсаш прекалено много, пиеш прекалено много, пушиш прекалено много и спиш с прекалено много мъже, които дори не ти харесват.

— Е, може би и ти щеше да бъдеш в същото положение, ако беше израснала в семейство като моето.

— Аз съм в твоето положение — натъртих. — Иначе не бих разпознала симптомите у теб. Но аз поне се опитвам да се оправя. А ти се каниш просто да избягаш.

— На теб пък какво не ти е наред?

— Ще ти кажа веднага щом самата аз разбера. Но засега говорим за теб. Ако им позволиш да те изплашат и избягаш, завинаги ще изгубиш възможността да се почувстваш щастлива.

Сара мрачно се изсмя.

— Щастлива? — повтори.

— Можеш да останеш при мен — предложих. — Никой не знае, че си тук. Мога да те пазя. Ако се наложи, имам и няколко приятели, които също могат да те пазят. Ще го направя за теб, ако ми позволиш.

— Къде ще спя?

— Канапето се разгъва на легло — обясних.

Сара размаха ръка, за да демонстрира липсата на стени в жилището ми.

— Ще живеем в една и съща стая?

— Знам. Гадно е, но няма друг начин.

— Имаш ли втора баня?

— Не — отвърнах. — Ще се наложи да използваме една и съща.

— Една и съща ли?

— Знам, че не е приятно, но хората го правят постоянно.

— Нямам нито дрехи, нито нищо — изтъкна Сара.

— Някои от моите ще ти станат. Останалото ще купим.

— Не нося никакви пари.

— Ще го пишем на сметката ми — отвърнах.

— И ми обещаващ, че при теб ще бъда в безопасност?

— Обещавам ти.

— Защо толкова държиш да го направя? — попита тя.

— Ами ако ми пука за теб?

Сара отново се изсмя по онзи ужасен начин.

— Сигурно имаш адска нужда от пари — предположи тя. — Щом се забъркваш във всичко това.

— Права си — въздъгнах. — Правя го само заради парите.

21

Водех Роузи за каишката ѝ. На рамото ми висеше дамската ми чанта, в която носех мобилния си телефон, гримовите и пистолета. Бях облечена с черен шлифер с кожена яка. Освен това си бях сложила тъмните очила „Оукли“, които прилепват плътно към лицето ми. Бях готова за действие и изглеждах страхотно.

— Ако имаш някакъв проблем, какво ще направиш?

— Ще се обадя в полицията — отвърна послушно Сара. — И на мобилния телефон на твоя приятел Спайк.

— Обади се първо на Спайк — посъветвах я аз. — Ще дойде по-бързо.

— Добре.

— Къде е неговият номер? — попитах.

— Записан е в бележника до телефона. Сигурна ли си, че ще дойде?

— Предупредих го — отвърнах. — Ще дойде.

— Как да го позная?

— Едър, с брада. Малко прилича на мечка.

— На мечка ли?

— Да. Когато позвъни на интеркома, ще се представи.

— Добре.

— Всичко ще бъде наред — уверих я аз.

Сара продължаваше да пие кафе и да пуши и изглеждаше много малка, докато седеше до масата за хранене и боязливо гледаше през прозореца.

— Наистина — повторих аз. — Никой не знае, че си тук. Сградата е сигурна. Вратата ми е сигурна. Когато изляза, сложи и резето.

— Не може ли да ми оставиш кучето? — попита Сара.

— Тя предпочита да дойде с мен — отвърнах аз. — Обича да се вози в колата.

— Не искаш да ми я оставиш ли?

Всъщност наистина не исках. Но нямаше причина да го казвам на Сара.

— Не, ще я взема със себе си, защото тя така иска. Идеята, изглежда, ѝ се стори малко странна, но не каза нищо.

— И така. На първо място очевидно не трябва да излизаш оттук. В хладилника има продукти за сандвичи и разни други неща.

Сара кимна. Роузи гледаше към вратата с такова упорство, сякаш се надяваше да я разтопи с поглед.

— Излизам, за да работя по твоя проблем — продължих аз. — Имаш ми номера.

Сара отново кимна. Роузи излая кратко и неприятно.

— Добре — казах. — Тръгваме.

— Нали мога да ти се обадя? — попита Сара.

— Можеш да ми се обадиш когато поискаш.

— Дори без причина?

— Дори тогава — отвърнах аз.

Оставих Роузи да ме чака в колата.

Влязох и седнах със семейство Маркам в притихналата всекидневна на мъртвешки тихата им къща. Лампите не бяха запалени. Мистър и мисис Маркам седяха на канапето. Той седеше в единия край, а тя — в другия. Аз седях на фотьойла с дамаска на цветя. В слънчевите лъчи, които бликаха през прозорците, танцуваха пращинки.

— Вчера двама мъже са пребили дъщеря ви — казах аз.

— Боже мой — каза Маркам. — Тя добре ли е?

— Добре е.

— Къде се намира в момента? — попита той.

— В безопасност е — отвърнах. — Да се сецате за някаква причина да ѝ се случи такова нещо?

— Не. Боже мой!

— Сигурно си го е измислила — обади се мисис Маркам.

— Защо ще го прави? — попитах.

— Сара постоянно си измисля разни неща — обясни тя.

Брей. Беше свалила ръкавиците.

— Наистина ли? — попитах отново.

— Всички онези безсмислици за истинските ѝ родители. Това момиче е родена лъжкия.

Мистър Маркам я изгледа за миг и се намръщи.

— Стига де, Барб! — скастри я той.

— Лъжкия си е, Джордж, и ти също щеше да го знаеш, ако постоянно не ѝ угаждаше.

— Наистина имаше синини — намесих се аз.

— Сигурно някой от нейните гаджета наркомани я е подредил така — каза мисис Маркам.

— Нали не беше — Маркам се поколеба, преди да продължи...

— тоест не ѝ се е случило нищо друго, нали?

— Не — отвърнах.

— Защо са го направили? — попита той.

— Казали са ѝ да престане да разследва родителите си.

— Тя е луда — каза мисис Маркам. — Луда лъжкия.

И тримата замълчахме. Прашинките се носеха във въздуха. Тишината ни притискаше.

— Последствията — казах най-сетне — невинаги са доказателство за причината. Но побоят е станал съвсем скоро, след като говорих с теб за времето, когато си живял в Молин.

Мисис Маркам стрелна с поглед съпруга си.

— Молин?

Мистър Маркам не откъсна очи от мен, докато отговаряше:

— Вече ти казах, че никога през живота си не съм стъпвал в Молин.

— Какви са тези въпроси за Молин? — попита ме мисис Маркам.

— Преди двайсет години сте живели там. Мистър Маркам е работил като говорител в местното радио.

— Това е лудост — отсече мисис Маркам. — Дори не знам къде се намира този Молин.

— Да не би да намекваш, че имам нещо общо с побоя над Сара? — попита мистър Маркам.

— Споменава ли си за нашия разговор пред други хора?

— Не. Естествено, че не. Всичко беше толкова абсурдно.

— Не си ли го споменава точно защото е абсурдно? На жена си например? Защо не си ѝ казал нещо като: „Ей, Барб, оная откачалка, дето работи за Сара, вчера дойде и започна да твърди, че сме живели в Молин, щата Илинойс“?

— Защото не си губя времето с глупости — отвърна той. — Нито пък жена ми.

— Ясно — кимнах. — И все пак по някаква причина някой не иска това разследване да продължава. Можете ли да се сетите кой би могъл да е този човек?

Мистър Маркам рязко си пое въздух.

— Естествено, и двамата с Барбара бихме желали разследването да се прекрати. То е болезнено за нас. Но според теб излиза, че сме поръчали да пребият собствената ни дъщеря!

— Всичко си е измислила — обади се мисис Маркам.

— Можете да разрешите всички проблеми с един-единствен ДНК тест — казах аз.

— Не възнамеряваме да насърчаваме лъжите й по този начин — отвърна мисис Маркам.

Погледнах към мистър Маркам. Той поклати глава и аз се изправих.

— Добре тогава — казах. — Трябва да тръгвам, кучето ме чака.

Никой от двамата не стана да ме изпрати.

— Все пак държа да ви уведомя, че нито вашата дъщеря, нито аз възнамеряваме да се откажем. Рано или късно ще разберем истината, каквато и да е тя.

— Истината — каза мисис Маркам — е, че Сара е една егоистична, разглезена, наркоманизирана лъжкиня.

Усмигнах й се.

— Дотук бяхме с любезностите, а?

Мисис Маркам не отговори. Мистър Маркам също. Аз пък нямах какво да добавя.

Така че си тръгнах.

23

— Така и не разбрах защо изобщо се е влюбил в нея — казах аз.
— Тя е толкова тъпа, заядлива и... егоистична.

Тази сутрин доктор Силвърман беше облечена със сив костюм и черно поло.

— Разкажи ми нещо повече — помоли доктор Силвърман.

Днес направо не можех да взема думата от нея.

— Баща ми се преструва, че тя е умна. Винаги се държи така, сякаш е цяло чудо да се опекаат агнешки пържоли или да се намерят загубените ключове от колата, или да се купи някаква евтина дамаска за канапето. Винаги я хвали така, сякаш никой друг не би се справил с подобна задача.

— Това сигурно те изнервя.

— И още как — потвърдих. — От своя страна тя винаги се държи с него така, все едно е спечелила някакво състезание.

— Може би точно това е направила — каза доктор Силвърман.

— Състезание срещу мен? — попитах.

— Така ли мислиш? — попита на свой ред доктор Силвърман.

— Да. Срещу мен и сестра ми. За вниманието на татко.

Доктор Силвърман кимна. Изглежда, разбираше всичко. Или може би просто се преструваше, защото това ѝ беше работата. Все пак излъчваше топлина. Усещах я. Както и дистанцията. Не можех да разбера как успява да излъчва и двете едновременно. Мълчеше и не казваше нищо.

— Елизабет е по-голяма от мен — продължих. — И не ме обича. Сигурна съм, че ме мрази от деня, в който съм се родила.

— А сега как се разбирате?

— Не се разбираме. Поддържаме връзка, защото все пак сме сестри. Но продължаваме да не се обичаме.

— Защо? — попита доктор Силвърман.

— Защо ли?

Тя кимна.

— Предполагам, защото тя адски прилича на майка ми — отговорих. — И твърдо вярва, че една жена не е постигнала нищо в живота, ако не си е намерила мъж.

— Тя има ли си мъж?

— Повече от един — отвърнах. — В момента е разведена. И отчаяна. Спи с всеки, който ѝ предложи.

— А при теб? — попита доктор Силвърман.

— След моя развод? Не. Тогава се справих доста добре. Ако ми харесаше някой, спях с него, ако не ми харесаше, не го правех.

— До неотдавна — добави доктор Силвърман.

— Да.

Настъпи тишина.

— В момента не спях с никого — казах накрая.

Доктор Силвърман замълча. Аз също. Вече не ми беше толкова трудно да мълча в нейно присъствие.

— Можеш ли да направиш сравнение? — попита доктор Силвърман.

— Между мен, майка ми и сестра ми?

Тя кимна.

— Аз съм по-добрата — усмихнах се аз.

— Разкажи ми — предложи доктор Силвърман.

— Винаги успявам във всичко, с което се захвана. Спортувах. В колежа бях в отбора по гребане, кану-каяк. Баща ми ме научи да стрелям. Обичах да ходя на мачове с него. Обичах да си говорим за работата му. Той беше ченге. Пенсионира се с чин капитан. Понякога ме вземаше със себе си в управлението. Бях забавна по свой си начин. Момчетата ме канеха на срещи. Бях популярна в училище. Изкарвах добри оценки. Макар и не колкото Елизабет. Тя имаше само шестици, всяка година. Това адски впечатляваше майка ми, но някак си знаех, а според мен и баща ми знаеше, че оценките не са чак толкова важни. Аз изкарвах петици и четворки почти без усилие.

— Изглежда, си била доста близка с баща си.

— Да — потвърдих аз.

И тогава доктор Силвърман ме попита:

— Ти ли беше любимката му?

— В сравнение със сестра ми?

— Или с майка ти — добави тя.

Отново замълчах, за да обмисля отговора си. Всъщност много добре го знаех. Просто се опитвах да го кажа така, че да не прозвуча като пълна идиотка. Най-накрая се примирих.

— Мен ме харесваше най-много от трите.

Доктор Силвърман кимна. Отново замълчахме. Усецах някаква огромна тежест в себе си.

— Сега да не започнем с едиповите комплекси? — попитах аз.

— Какво имаш предвид?

— Че искам да убия майка си и да се омъжа за баща си... символично, разбира се.

— Не знам — отвърна доктор Силвърман. — Започваме ли с едиповите комплекси?

— Ей — възразих. — Ти си специалист по едиповите комплекси, ти ще кажеш.

Доктор Силвърман се усмихна.

— Нека да кажем, че просто те е харесвал най-много от трите.

— Да.

— Това може да е доста голямо бреме за едно младо момиче. Особено ако майка ѝ създава проблеми.

— О, за бога — казах аз. — Значи наистина съм искала да убия майка си и да се омъжа за баща си? Това е ужасно изтъркано.

— При нормални обстоятелства се опитвам да избягвам израза „едипов комплекс“ — каза доктор Силвърман. — Това е просто етикет, и то не особено полезен.

— Тогава защо говорим за него, по дяволите?

Доктор Силвърман само се усмихна.

— Защото аз първа започнах — казах след малко.

— Така стана — съгласи се тя.

Тъкмо миех чиниите след закуската със Сара, когато телефонът иззвъня.

— Съни Рандъл? — попита непознат глас.

— Да.

Гласът шепнеше, сякаш притежателят му не искаше да бъде разпознат.

— Получих информация по случая на Сара Маркам, по който работиш.

— Бихте ли искали да я споделите с мен? — попитах.

— Знаеш ли резервата „Мидълсекс Фелс“?

— Да.

— А пътят, който върви покрай южния край на гората? Западно от шосе деветдесет и три?

— Да, казва се Бордър Роуд — казах.

— Ела там и паркирай на Бордър Роуд. Ние ще те намерим.

— Кога да дойда?

— Кога можеш да дойдеш?

— В дванайсет на обяд — отвърнах.

— Тогава в дванайсет на обяд — прошепна гласът и затвори.

Беше 8:30. Бяха доста щедри с времето, което ми отпусаха за подготовка. Това беше тъпо. Или аматьорско. Или и двете. Обадих се на Спайк.

— Искам да дойдеш в гората до Бордър Роуд в „Мидълсекс Фелс“ най-късно в одинайсет сутринта.

— Добре — каза Спайк. — Да нося ли оръжие?

— Носи — отвърнах.

— Добре — повтори той. — Какво става?

Разказах му.

— А — въздъхна той. — Най-сетне някакво раздвижване. Дали не е трик за отвлечане на вниманието, за да се доберат до момичето?

— И на мен ми хрумна същото — отвърнах аз. — Ще уредя някой да я пази.

— Добре — каза Спайк. — Ще дойда.

— Не забравяй мобилния си телефон.

— И оръжието — повтори той със същия тон. — И главата си.

Затворих, набрах друг номер и се обади Тони Маркърс.

— Съни Рандъл — каза той. — За мен винаги е удоволствие да говоря с теб.

— Имам нужда от една услуга.

— Аз съм точно за това — отвърна Тони. — Единствената ми цел в живота е да ти правя услуги.

— Имам нужда от някой, който да наглежда кучето ми Роузи...

— Малкото смешно куче с носа?

— Красивото малко куче с класически профил — поправих го.

— Както и една млада, изплашена бяла жена, която се укрива в апартамента ми.

— И защо точно аз трябва да се занимавам с това? — попита Тони.

— Защото ме харесваш — отвърнах. — Често си го споменавах.

— Аз наистина те харесвам, Съни Рандъл, освен в случаите, когато ме дразниш.

— Само няколко часа — помолих го. — Ще ти дължа една услуга.

— Е, това е вече друго нещо — каза той. — Но с какво разполагаш пък ти, по дяволите, за да ми върнеш услугата?

— Не бъди толкова придирчив — казах аз.

Тони се засмя меко и басово.

— Но не мога да ти пратя Джуниър и Тай-Боп — каза той. — В момента са заети с друго.

— Не искам и да знам — казах.

— Сигурно — каза Тони. — Затова ще ти пратя един тип на име Ленърд.

— Добър ли е?

— Естествено, че е добър — засегна се той. — Всички, които работят за мен, са добри.

— Обича ли кучета?

— Ленърд нищо не обича — отвърна Тони. — Това е една от причините да е толкова добър.

— Но ще се държи вежливо и с двете?

— С кучето и с бялото момиче? Да.

— Трябва ми сега — казах.

— Вече тръгна — отвърна Тони. — Все още ли си свързана със семейство Бърк?

— Не.

— Ами Ричи?

— Той се ожени.

От другата страна на линията настъпи тишина. После Тони каза:

— Е, сигурно ще имам някаква полза от това дъщерята на Фил Рандъл да ми дължи една услуга.

— Баща ми се пенсионира — отвърнах.

— Да не се опитваш да ме разубедиш? — попита Тони.

— Не. Просто имам нужда от помощ.

— След около пет минути Ленърд ще позвъни на вратата ти — каза Тони.

Ленърд беше с много тъмна кожа и остри скули. Беше облечен с костюм на тънко райе, бяла риза с остра яка и бяла копринена вратовръзка. Главата му беше обръсната. Имаше мустаци и брадичка и ухаеше на много добър одеколон.

Вече бях обяснила на Сара каква ще бъде ролята на Ленърд. Когато ги запознах, тя, изглежда, доста се развълнува. Роузи също дойде и го подуши по глезените. Ленърд сведе поглед към нея, но изражението му не се промени. После отиде до масата и седна.

— Кафе? — попита.

— Току-що направих — отвърнах. — Сара ще ти налее.

Той кимна. Сара му наля кафе. Аз клекнах, за да целуна Роузи за довиждане. После се изправих, взех си чантата и проверих дали всичко е вътре. Ключовете от колата? Пистолетът? Мобилният телефон? Тъмните очила „Оукли“?

— Никой да не влиза и да не излиза — обясних на Ленърд. — Ще се върна след няколко часа.

— Ами ако не се върнеш? — попита Сара.

— Ленърд ще остане при теб, докато се върна.

— Не, имам предвид, ако се случи нещо? — попита тя.

Надрасках името „Фил Рандъл“ и един номер в бележника до телефона.

— Това е баща ми — обясних. — Беше ченге. Той ще знае какво да направи.

Ленърд пиеше кафе от една от моите големи бели чаши като в заведенията за бързо хранене. Държеше чашата внимателно, с две ръце.

— Имаш ли пистолет? — попита го Сара.

Ленърд я погледна над ръба на чашата и кимна.

— Не вдигай телефона — казах аз.

После се усмихнах на Роузи, казах „довиждане“ на всички, излязох навън и се спуснах по стълбите към колата си.

В единайсет и пет вече карах по Бордър Роуд през гъстата гора в резервата „Мидълсекс Фелс“. Резерватът сигурно беше на петнайсетина километра от центъра на Бостън, но природата изглеждаше също толкова дива, колкото канадската част на Скалистите планини.

Набрах номера на Спайк.

Когато вдигна, казах:

— Вече съм в гората и карам на запад.

— Продължавай — отвърна. — Още половин километър.

— Къде ти е колата?

— Паркирах на ливадата на върха на хълма и слязох пеша.

— Видя ли някой друг?

— Не.

— А мен виждаш ли ме вече?

— Чуваш ли ме да пиция от възторг? — попита Спайк.

— Не.

— Значи още не съм те видял.

— Имаш ли нещо против тихо да дишам в слушалката? — попитах. — Така ще знаеш, че съм жива.

— Стига да не започнеш да пееш — отвърна Спайк.

Мълчаливо покарах още една минута.

— Пиция от възторг — прошепна Спайк по телефона.

Намалих скоростта.

— Тук ли? — попитах.

— Още десет метра — каза Спайк. — От дясната страна на шосето има два големи камъка, които са облеgnати един на друг. Паркирай до тях.

— Тук ли?

— Перфектно.

Отбих на банкета и спрях.

— Къде си? — попитах.

— Точно зад камъните.

— Ще изляза от колата и ще се облегна на предната броня — обясних. — Ако нещата тръгнат на зле, излез и ги почвай.

— Може ли да надавам бойни викове? — попита Спайк.

— Както прецениш — отвърнах.

Затворих и прибрах мобилния телефон в чантата си. После извадих пистолета и го пъхнах в десния джоб на палтото си от камилска вълна с широк колан, в което винаги изглеждам много добре. Оставих чантата на предната седалка, понаместих си тъмните очила и излязох от колата. Облегнах се на предния калник откъм страната на шофьора и зачаках. Вече минаваше средата на ноември и ставаше студено. Пъхнах ръце в джобовете. Дърветата бяха реагирали по различен начин на есента. Някои бяха с оголени клони. Други — с по няколко жълти листа. Трети все още бяха покрити със зелени листа. Сигурно бяха различни видове.

В гората не помръдваше нищо. По пътя не идваше никой. Чух чуруликане на птици. Опитвах се да не си поглеждам часовника. Хвърлих поглед към двата големи камъка. Бяха подпрени един на друг и дълбоко потънали в земята на хълма, вероятно на същото място, където ги беше оставил последният разтопен ледник по тези земи. Една катеричка пресече пътя с истеричната скорост, характерна за този животински вид, покатери се по едно дърво от другата страна и изчезна от поглед. По камъните се виждаше сиво-зелен мъх и сухите останки от някаква лоза, която безуспешно се беше опитала да ги колонизира, но беше намерила смъртта си.

Накрая от другата страна на пътя се появи тъмнокафяв шевролет седан, който се движеше много бавно. Колата спря до моята и прозорецът се отвори. Шофьорът беше с малки слънчеви очила с телени рамки и сини стъкла. Погледна номера на колата ми, после се обърна към мен.

— Съни Рандъл?

— Да.

— Добре — каза той и угаси двигателя.

После излезе от колата. Беше облечен с шлифер с колан. Едър мъжага с кафяво кожено яке слезе от другата страна. Докато прекосяваше пътя, успях да забележа, че на кокалчетата на двете му ръце грубо са татуирани сини букви. Не можах да прочета какво пише.

Двамата спряха пред мен. Татуираният имаше черна коса, дълга до раменете, която не изглеждаше много чиста. Прическата на очилатия явно струваше над триста долара. По зъбите му също беше работено. Блестяха като чисто нов умивалник.

— Страхотни очила — казах.

— Знаеш ли къде се намира Сара Маркам? — попита очилатият.

— Абсолютно — отвърнах.

— Къде се намира?

— Не е ваша работа — казах.

— Тя ли те нае, за да проучваш родителите й?

— Да.

— Знаеш ли, че получи предупреждение да прекрати разследването?

— Да.

Татуираният стоеше много близо до мен и ме гледаше безизразно.

— Но тя не го направи — отбеляза очилатият.

— Не, не го направи — съгласих се.

— Много ли ти плаща? — попита той.

— Не чак толкова.

— Заслужава ли си да пострадаш за тези пари?

— От какво? — попитах.

Очилатият кимна към другия.

— От него.

Аз изведнъж пристъпих по средата на пътя и извадих пистолета си.

— Ей — каза очилатият. — Това пък защо ти е?

— Сама жена в гората с двама непознати? Имам ли избор?

— Аз нямам проблем с пистолетите — обади се татуираният.

— Засега — казах.

— Наистина ли ще ти стиска да ни застреляш? — попита очилатият.

— Няма да ми стиска, но ще го направя — отвърнах.

— И сега какво? — попита той.

— Ще ти кажа аз какво — отвърна татуираният. — Няма да позволя на някаква кучка да ме изплаши.

Насочих пистолета право към него, като го държах с две ръце. Забелязах и Спайк, който тихо беше излязъл иззад камъните и се спускаше по склона към шосето. За човек с неговите размери се движеше безшумно и пъргаво като котка.

— Това май беше антифеминистка забележка — отбелязах. — Макар и малко демодирана.

— Да ти го начукам, госпожичке — изруга татуираният.

— „Госпожичке“ също е неприемливо — отвърнах. — Не знаеш нищо за семейното ми положение.

— Стига с тези глупости — обади се очилатият. — Искаш ли нещо от нас?

— Искам да знам кой ви е наел, за да ме сплашите.

— И какво ще направиш, ако не ти кажа? Ще ни застреляш ли? — засмя се той.

— Няма да се наложи — обади се Спайк иззад тях.

И двамата се завъртяха, когато го чуха. Спайк стоеше зад колата ми, подпрял големите си ръце на покрива.

— А ти кой си бе, по дяволите? — попита очилатият.

— Според последните проучвания, аз съм най-якият педал в света — усмихна се Спайк.

— Това пък какво трябва да означава? — попита очилатият.

— Обърни се и сложи ръце върху покрива на колата — наредих му аз.

— Как ли пък не — каза той.

Спайк заобиколи колата и с лявата си ръка сграбчи скъпо подстриганата коса на очилатия. Спайк никога нямаше вид, че бърза, просто всичко около него се случваше светкавично. После той блъсна главата на очилатия в покрива на колата. Онзи изръмжа и коленете му се подкосиха. С лявата си ръка Спайк го задържа да не падне, докато го проверяваше за оръжие с дясната. Аз продължавах да държа пистолета си насочен към татуирания. През това време Спайк извади малък полуавтоматичен пистолет 22-ри калибър от страничния джоб на очилатия.

— Сладур — отбеляза Спайк, прибра пистолета в джоба на панталона си и пусна мъжа.

Очилатият тръгна да се свлича, но успя да се подпре на колата. Челото му вече започваше да се подува. Спайк се обърна към

татуирания.

— Ще се подпреш ли на колата?

— Много си як, нали? Защото някой ме държи на прицел.

— При това е кучка — съгласи се Спайк.

— Ей — обадих се аз.

Спайк кимна към колата. Татуираният подпря ръцете си на покрива и Спайк го претърси.

— Няма пистолет — отбеляза той след малко и отстъпи крачка назад.

Татуираният май не беше много умен. Все пак беше видял как Спайк се справи с очилатия. Сигурно беше забелязал, че Спайк е много по-едър от него. Може би си е помислил, че това е сланина, а не мускули. Или пък беше привърженик на някакви остарели схващания за хомосексуалистите. Както и да е. Той пристъпи към Спайк и заговори:

— Ако тя не беше насочила пистолета си към мен...

— Съни? — прекъсна го Спайк. — Прибери пистолета.

Прибрах го, макар че не бях съвсем честна. Оставих чантата отворена и подпрых ръка на горния ѝ край, на няколко сантиметра от дръжката на пистолета.

— Наистина ли си педал? — попита татуираният.

— Аха.

— Никога не съм виждал педал, който да може да се бие.

— Какво пише на татуировките? — поинтересува се Спайк. — „П-А-Н-Д-И-З-Ч-И-Я“?

Мъжът с татуировките се опита да го ритне с коляно между краката. Спайк се завъртя и спря ритника с хълбока си. Онзи продължи с бързо ляво кроше, но Спайк просто го отблъсна с ръка, както се гони муха. После сграбчи ризата на противника си с лявата си ръка, хвана го между краката с дясната, вдигна го във въздуха и го стовари по гръб на предния капак на колата. След това отстъпи, а мъжът се свлече на земята. Полежа малко, после трмаво се опита да се изправи.

— Исусе Христе — измърмори той.

— И така, кой ви нае, за да сплашите Сара Маркам? — попитах аз.

Най-важното е да избереш подходящия момент.

Двамата мъже се подпряха на колата. Изглеждаха малко уморени. Спайк застана пред тях, на една крачка встрани от по-близкия, пъхнал ръцете си в джобовете на панталона. Бях закопчала чантата си. Нито един от двамата вече не беше опасен. Мъжът с очилата се казваше Луис Карп. Другият се представи като Сал Брунели.

— Нае ме някакъв човек — обясни Луис.

— Как се казваше?

— Не ми съобщи.

— Разкажи ми за него — настоях аз.

— Обясни, че е адвокат от Ню Йорк.

— Щата или града?

— Градът, предполагам. Заяви, че е чувал за мен от някакъв друг тип в Ню Йорк. Другият му рекъл, че мога да организирам нещо подобно.

— Знаеш ли кой е въпросният тип, който те е препоръчал?

— Не уточни. Но предполагам, че е един тип, с когото съм работил там. Казва се Роузън. Айк Роузън.

Бях извадила бележника си и си записвах имената.

— Ако говориш с Айк, не споменавай, че аз съм ти казал за него — помоли Луис.

— Естествено — отвърнах. — А ти с какво се занимаваш?

— Юрист съм.

Спайк изсумтя.

— Наистина имам диплома — каза Луис. — Занимавам се с наказателно право.

— Не се и съмнявам — обади се Спайк.

— Айк също ли е адвокат? — попитах.

— Аха.

— Къде живее?

— Нямам адреса му. Само телефонен номер.

— Дай ми го — помолих.

- Нали няма да кажеш на Айк, че си го чула от мен?
- Няма — отвърнах.
- Номерът е записан в моя палм пайлът — каза Луис.
- А къде е той? — попита Спайк.
- В куфарчето. В колата.
- Не мърдай — нареди Спайк.

После отиде до колата им и се върна с палм пайлта в ръка. Луис намери телефонния номер и аз си го записах. Спайк стоеше близо до Луис и леко се поклащаше напред-назад, без да вади ръцете си от джобовете. Откакто бях спряла там, не беше минала нито една кола. Слънцето се бе преместило на запад. Птиците продължаваха да чуруликат. Катеричките също се стрелкаха наоколо на пресекулки както преди.

- Да не си измисляш? — попита Спайк.
- Не би посмял да ни лъже, Спайк — намесих се аз.
- Не лъжа — увери го Луис.

Спайк му се усмихна и не каза нищо.

- И какво точно искаше онзи господин? — попитах.

— Попита ме дали мога да организирам нещо, за да сплаша някой, който тревожи неговия клиент.

- И той ли беше адвокат?

— Предполагам.

— От сто километра се надушват — обърна се Спайк към Сал с подчертана дружелюбност.

Сал не отвърна нищо. Луис не откъсваше очи от мен.

— Дай да не си играем на въпроси и отговори — предложих. — Разкажи ми всичко, което знаеш, и Спайк може би ще ви пусне да си вървите, без да ви нарича в лицето.

— Каза ми името на момичето. Каза, че иска да я сплашим, така че да прекрати разследването.

- Обясни ли какво разследване има предвид?

— Не. Даде ми адреса на момичето в общежитието, какво да й предам и колко грубо да пипаме.

- Плати ли ти?

— Естествено — отвърна Луис.

- Как?

— Даде ми пет бона. В брой. Дадох половината на Сал и двамата заедно свършихме работата.

— А как стигна до мен? — попитах.

— Същият тип дойде още веднъж. Каза ми, че трябва да ти се предаде същото съобщение. Даде ми номерата на колата ти и ми каза сам да те откроя.

— Моята цена колко беше?

— Пак толкова. Пет бона.

— Трябваше да му искаш повече — казах. — Как мога да се свържа с теб?

— Кантората ми е в Саут Енд — отвърна той. — На Уорън стрийт. Работя от къщи.

Спайк извади визитна картичка от джоба си и прочете на глас какво пишеше на нея „Луис Карп, адвокат“. Адресът под името беше някъде в Брайтън.

— Извадих я от куфарчето ти — обясни Спайк.

— Ох, по дяволите — възкликна Луис.

После отново се обърна към мен.

— Добре де, можеш ли да ме виниш, че не искам тази годзила да разбере къде да ме намери?

Очевидно имаше предвид Спайк.

— Доста си тъп, дори за адвокат — отвърнах аз. — Нали си записах номерата на колата ти? Мислиш ли, че нямаше да проверя дали адресът е верен?

Луис сви рамене.

— Не знам.

— Продължаваме разследването — обявих.

Луис кимна.

— И никой повече не бива да тормози Сара Маркам — продължих.

— Няма.

— Ако някой отново започне да я тормози — ти, Сал, онзи мистериозен адвокат, Бритни Спиърс, който и да е, няма значение, ще дойдем и ще ви намерим.

— Не мога да попреча на... — започна Луис.

— Не ме интересува — прекъснах го. — Спайк също не го интересува. Нали така, Спайки?

— Много искам пак да се видим — увери го Спайк. — Обожавам мъже, които са готови да пребият дваисетгодишно момиче, без дори да знаят защо го правят.

— Ако нещо се случи с нея, и двамата сте мъртви — обобщих.

Спайк разтвори сакото си, за да им покаже големия си армейски колт 45-и калибър, който носеше. Никой не каза нищо.

— Заминавайте — казах.

Те се качиха в колата си. Сал вървеше малко странно. Двамата със Спайк ги проследихме с поглед, докато се отдалечаваха.

— Ще те закарам до колата ти — предложих.

Той ме погледна сериозно, сякаш се канеше да ми съобщи нещо важно. После каза:

— „Спайки“?

— Понякога се опитвам да излъчвам момичешки чар — обясних.

Спайк се ухили.

— И аз.

Исках Спайк да се запознае със Сара, защото можеше да се наложи да се срещнат лично. Така че първо го оставих при колата му, а след това Спайк подкара след мен към моята мансарда. Отключих си сама входната врата, но когато се качихме, резето беше дръпнато и се наложи да почукам. Чуха се тихи стъпки, после тишина, докато Ленърд ни оглеждаше през шпионката.

— Кой е човекът с теб? — попита Ленърд отвътре.

— Приятелят ми Спайк, всичко е наред.

— Как се казвам? — попита той.

— Ленърд.

Той дръпна резето и отвори вратата.

— Хитро — отбелязах одобрително. — Ако Спайк беше от лошите, можех да те предупредя, като ти кажа, че името ти е Артър или нещо подобно.

Ленърд кимна.

— Свършихте ли работа? — попита той.

Роузи се втурна през ателието и аз клекнах, за да я поздравя.

— Да — отвърнах. — Благодаря ти, Ленърд.

— Благодарни на Тони — каза той и си тръгна.

Спайк продължи да гледа след него.

— Забележителен мъж — въздъхна замечтано.

Роузи се завъртя няколко пъти, бързо размаха опашка и изквича. Сара седеше на канапето и пушеше. Не откъсваше очи от Спайк.

— Забележителен — повтори Спайк.

Изправих се. Спайк се наведе, вдигна Роузи и бързо я целуна няколко пъти право по носа.

— Всичко наред ли е, Сара? — попитах аз.

— Аха. Няма проблеми. Този Ленърд не е от приказливите.

— Това не е непременно лошо — отвърнах. — Запознай се със Спайк.

— На него ли трябва да се обадя, ако те няма?

— „На кого ще се обадиш?“ — изтананика Спайк и протегна ръка към нея.

Сара лениво я пое.

— Момиче — каза укорително Спайк. — Така ли трябва да се ръкуваш?

Сара сви рамене.

— Намерихме мъжете, които са те пребили — обадох се аз.

— И какво стана?

— Поговорихме с тях твърдо, но учтиво — отвърнах. — И те обещаха повече да не те закачат.

— Говорили сте с тях?

— Да.

— С онзи, якия? С татуировките?

— Да. Казва се Сал Брунели.

— И той какво направи?

— Отскочи — отвърна Спайк.

— Какво?

— Спайк го вдигна във въздуха и после го пусна върху една кола — усмихнах се аз.

— Вдигнал си го във въздуха? — каза Сара.

— Да, и после го свалих — отвърна Спайк. — Всъщност през живота си съм свалил доста мъже.

Усмихнах се. Сара зяпаше Спайк. Може би — със страхопочитание.

— А ти какво щеше да направиш? — попита ме Сара.

— Имаш предвид, ако го нямаше Спайк?

— Да. Все пак си жена.

— И още как — съгласих се. — Е, аз имах пистолет.

— И щеше да ги застреляш?

— Ако се наложеше — отвърнах.

Сара замълча. Спайк и Роузи се бяха настанили на канапето до нея. Роузи лежеше по гръб, а Спайк я чешеше по корема. Сара ги наблюдава известно време, после отново се обърна към мен.

— Как го правиш?

— Кое?

— Ами уж си детектив и постоянно се разправяш с лошите... а същевременно, когато се наложи, имаш нужда от помощта на някой

мъж.

— Слушай сега — обърна се Спайк към Роузи. — Това е основният феминистки парадокс.

Беше останало кафе. Налях си малко, преди да отговоря.

— Добре е човек да знае докъде стигат възможностите му. Аз например тежа петдесет и седем килограма. А Сал Брунели, с всичките му татуировки, тежи... колко, Спайк? Нали ти го вдигна?

— Осемдесет и седем и половина — отвърна Спайк.

— Това е сериозна разлика — продължих, като се обърнах към Сара. — Но в никакъв случай не е необичайна. Повечето мъже са по-големи и по-силни от мен. Така че трябва да въведе още един фактор, за да попълня уравнението.

Оставих кафето на масата, взех си чантата, отворих я и извадих пистолета 38-и калибър с къса цев, който носех навсякъде.

— Например този.

Сара зяпна оръжието. Прибрах го, отидох до Спайк и сложих ръка на рамото му.

— Или пък този. Понякога предпочитам Спайк, защото неговата, във, изравняваща сила, може да бъде регулирана. Докато пистолетът е малко краен вариант.

— Взела си Спайк със себе си, за да не се наложи да ги застреляш?

— Може и така да се каже — намеси се Спайк. — Тя не ме повика, за да я пазя от тях, а за да пазя тях от нея.

— И ти ли носиш пистолет?

— Да — отвърна Спайк. — Повечето мъже, с които се срещам, не са по-големи и по-силни от мен. Но не е изключено и те също да имат допълнителен фактор.

Сара пиеше черно кафе и палеше цигара от цигара.

— А те имаха ли пистолети? — попита.

— Само Луис Карп, онзи, който малко прилича на адвокат и, между другото, наистина се оказа адвокат. Браво на теб.

— Той имаше пистолет?

— Да — отвърна Спайк, бръкна в джоба на сакото си и го извади, за да й го покаже.

— Много е малък — каза Сара.

— Но върши работа — отвърнах аз.

Сара замълча. Очите ѝ се насълзиха.

— Пистолети — каза тя. — В живота ми има хора с пистолети и хора, които ме пребиват само защото се опитвам да разбера коя съм.

— Според мен можеш да се върнеш в колежа — казах аз. — Ще те закарам дотам, а после ще поговоря с охраната. Никой няма да те закача.

— За колко време?

— Докато успея да разбера коя си.

— Значи ми вярваш? Че онези хора не са истинските ми родители?

— Вярвам, че в семейството ти има нещо много гнило — отвърнах.

Обадих се на номера на Айк Роузън, който ми беше дал Карп. Беше телефонен секретар. Обадих се на „Справки“. Имаше около седемдесет и пет души с име „Айк Роузън“. Казах им телефонния номер и поисках адреса. Оказа се, че номерът не е включен в указателя. Не можах да ми кажат никакъв адрес. Затова се обадих на татко.

— Ако ти дам един телефонен номер, можеш ли да ми намериш адреса? — попитах.

— Естествено.

— Еха — възкликнах възхитено. — Въпреки че вече си в пенсия?

— Аз съм в пенсия, не съм умрял — обясни баща ми. — Ще ти се обадя.

Отне му точно пет минути. Когато телефонът отново звънна, вдигнах и казах:

— Великият Фил Рандъл ли се обажда?

— Живата легенда — уточни баща ми. — Твоят Айк Роузън живее, а предполагам, че и работи, на Западна деветдесет и втора.

После ми каза и номера на улицата.

— На същия телефон? — попитах.

— Да. Записан е като адвокат.

— Има ли други телефонни номера?

— Не.

— Благодаря, тате.

— Капитан Тате — поправи ме той.

— Слушам, сър.

После затворих и пак се обадих на Роузън. Беше същият телефонен секретар. Не му оставих съобщение. Не можех да измисля нищо по-умно от: „Защо си поръчал на някакви хора да ме пребият?“.

Роузи беше заспала на леглото ми, между възглавниците, така че се виждаха само задните ѝ крака, които стърчаха навън. Беше почти пет следобед. Отидох до хладилника, извадих бутилка бяло вино и я

занесох на масата заедно с една чаша. Налях си и отпих. Вкъщи беше толкова тихо, че се чуваше как механичният часовник до леглото ми тиктака чак в другия край на мансардата. Навън валеше, така че известно време просто си пиех виното и гледах дъжда.

Откъде знаех, че татко харесва мен най-много от трите? Но пък, от друга страна, защо да не харесва най-много мен? Съпругата му беше властна откачалка. По-голямата му дъщеря беше снобка откачалка. А аз и той разбирахме нещата от живота. Знаехме кое е важно и кое — не. Аз имах един провален брак. Но само един. Докато Елизабет вече имаше трети съпруг. И татко все още я обичаше. Както и майка ми. Всъщност начинът, по който обичаше майка ми, ме навеждаше на мисълта, че любовта е ирационална. Просто природно явление, което ти се случва без твое участие, като гравитацията. Майка ми никак не заслужаваше цялата му привързаност.

Така че може би той всъщност не ме обичаше най-много от трите. Може би просто ме харесваше най-много от трите. А дори да ме обичаше повече от майка ми, какво лошо имаше в това? Просто бях по-подходяща за обич. Защо пък това да е чак толкова тежко? Вярно, тя имаше предимството, че спи с него...

Охо.

Ето, точно затова беше всичко. През целия ми живот трите момичета с фамилията Рандъл се бяха съревновавали за чувствата на татко. Понякога ми се струваше, че съм спечелила. Но какво щеше да стане, ако наистина спечеля?

Секс.

Точно това е най-тежкият товар, Соня. (Винаги се обръщам към себе си с истинското си име.)

Още от Софокъл насам се знае, че сексът със собствения ти баща не е добра идея. Налях си още вино. Вятърът беше утихнал. Дъждът валеше кротко. Беше чист. И така, дори по някакъв несъзнателен символичен начин да се страхувах, че ще спечеля съревнованието за татко... какво общо имаше това с Ричи и с мен самата?

Станах, занесох чашата си до прозореца в другия край на мансардата и погледнах навън. Доплака ми се. Дишах тежко. Очите ми се напълниха със сълзи и преляха по лицето.

— Е, Соня — казах си на глас. — Поне на следващия сеанс при доктор Сюзън ще имаме тема за разговор.

Още докато го казвах, усетих лека вина. Ако беше тук, никога не бих я нарекла „доктор Сюзън“. Сигурно по този начин изразявах своя бунт.

Домът и работното място на Айк Роузън бяха в една приятна кафява тухлена сграда на 92-ра улица, на запад от Бродуей. Тъй като не знаех как изглежда, натисках звънеца му всеки път, когато в сградата влезеше някой мъж. В дванайсет без петнайсет позвъних на портиера. Той дойде на вратата и излезе навън, на най-горното стъпало, за да си говори с мен.

— Работя в застрахователната компания „Лексингтън“ — излъгах. — Трябва да връча един чек за покриване на материални щети на някой си Айк Роузън, който живее в тази сграда.

— Да му го предам ли искате? — попита портиерът.

— Не става — отвърнах. — Трябва да му го връча лично, за да се подпише. Знаете ли къде мога да го намеря?

— Сигурно гони линейките — отвърна портиерът. — Но ти си толкова хубаво момиче. Защо се занимаваш със скучни застраховки?

— Все нещо трябва да се работи — казах аз. — Можете ли да ми кажете как изглежда мистър Роузън?

— Няма нужда да работиш — каза портиерът.

Имаше гъсти черни вежди и плешивина на челото. Зелената му работна риза беше закопчана догоре.

— По-добре да си намериш някое богато татенце — добави.

— Не мога да си намеря такъв, който да ми харесва — обясних.

Портиерът се замисли. Накрая кимна.

— Вярно, права си. Никога не се бях замислял, че трябва и да ти харесва.

— Роузън? — подсетих го аз.

— Дебел. Нисък. С червено лице. Оплешивява. Винаги носи двуреден костюм, по това ще го познаеш. Много е шик. Всичките му костюми са тъмни.

— Колко е дебел? — попитах. — Дебел-дебел?

— Дебел-дебел-дебел — каза портиерът.

— Благодаря.

— Ако го видя, ще му предам, че го търсиш — обеща портиерът.
Кимнах, слязох по стълбите и се върнах от другата страна на улицата.

В два без петнайсет един много дебел мъж с тъмносин двуреден костюм се зададе по улицата, като ядеше някакъв сандвич, който капеше. Вървеше наведен напред, за да не си изцапа ризата. Като се има предвид колко беше дебел, костюмът му стоеше добре. Освен това беше облечен с колосана бяла риза и бледосиня копринена вратовръзка. От малкото му джобче дръзко се показваше бяла копринена кърпичка.

— Мистър Роузън? — обадох се аз.

— Брей, брей — каза той. — Какъв хубав ден.

— Може ли да поговорим насаме? — попитах.

— Направо прекрасен ден — каза Роузън. — У нас или у вас?

Косата му беше бяла и въздълга. Розовото му лице беше гладко избръснато и със здрав вид. Ухаеше на одеколон и може би малко на бърбън. Ръцете му бяха малки, а на кутрето си носеше пръстен с диамант. Краката му, обути в черни мокасини с пискюлчета, изглеждаха прекалено малки за тялото му.

— Можем да седнем направо на стълбите и да поговорим, докато си довършите сандвича — предложих.

— Можем — съгласи се той. — Но можем и да се качим у нас и да поговорим на едно-две питиета.

Усмигнах му се.

— Предпочитам стълбите.

Той сви рамене. Прибрах си полата и седнах на най-горното стъпало. Роузън седна до мен. Изглежда, не му костваше особени усилия. Беше дебел, но не изпитваше затруднения от това. После се наведе напред и отново отхапа от сандвича си.

— С печено свинско — обясни. — Продават ги в кръчмата на ъгъла.

— Добре изглежда.

— Можем да отидем дотам и да те почерпя един — предложи той.

— Не, благодаря — отвърнах. — Познаваш ли човек на име Луис Карп?

— Карп?

— От Бостън — добавих.

— Лу Карп — повтори си той, все едно се чудеше дали го познава.

— Отговорът е „да“ — казах аз. — Сигурна съм, че го познаваш.

— Тогава защо питаш?

— Стандартна процедура при разследване — обясних.

— Ченге ли си?

— Вече не — отвърнах. — Изпратил си адвокат да говори с него.

Роузън разглеждаше коленете ми. Полата ми се беше вдигнала малко нагоре. Не я оправих. При определени обстоятелства това също влиза в стандартната процедура.

— Значи си била ченге — каза той. — А сега какво работиш? Застраховки? Частен детектив?

— Частен детектив.

Той си довърши сандвича и внимателно избърса устата и ръцете си със салфетка, а после я пусна на земята. Накрая се наведе към мен и ме потупа по коляното.

— Какво си готова да направиш за информацията, захарче?

— Значи все пак има някаква информация?

— Може и да има — отвърна той. — Нека ти направя едно предложение. Да се качим горе у нас. Ще отворим една бутилка „Джак Даниълс“. Ще ударим по едно-две уискита с лед. Ще поговорим. И ще видим какво ще излезе. Става ли?

Помислих малко. Докъде бях готова да му позволя да стигне с опипването, за да разбере това, което ми трябваше? Доникъде, честно казано. Но не беше нужно той да го разбере, поне засега. Опитах се да си придам заинтригуван вид.

— Доста директно предложение — отвърнах.

Роузън се изправи и внимателно оправи ръбовете на панталона си над обувките.

— Животът е твърде кратък, за да губим време в недомлъвки — каза той. — Нека да продължим разговора горе.

— Май нямам нищо против — отвърнах.

Той ми се усмихна и отключи входната врата.

Живееше на втория етаж в малък, много подреден апартамент, в който също миришеше на одеколон и бърбън. Седнах на един обикновен стол до камината с прибрани колене и чанта в скута, докато

той ми приготвяше питието. Опитвах се да докарам скромен, но развълнуван вид. Роузън ми подаде чашата, отиде и седна на канапето. Уискито беше налято в хубава, тежка, ниска чаша.

— Ела тук — каза той. — Ще ни бъде по-лесно да разговаряме, ако седим един до друг, не мислиш ли?

— Наистина искам да разбера как се казва онзи адвокат — упорствах аз.

Роузън продължи да зяпа коленете ми и облиза долната си устна. Бях облечена с палтото си от камилска вълна, разкопчано.

— Добре, да поговорим малко за него — съгласи се той. — Пийни си от този „Джак Даниълс“. Хубаво уиски, от Тенеси.

Престорих се, че пия. Не обичам бърбън, освен това не знаех какво друго е сипал в чашата.

— Точно така — каза той. — Ела сега да седнеш при мен.

Усмихнах се.

— Първо ти.

— Какво първо аз?

— Кой беше адвокатът, когото си пратил при Луис Карп?

— Ако ти кажа, ще дойдеш ли да седнеш при мен?

Усмихнах се и се опитах да докарам премрежен поглед. Май не стана и просто примигнах.

— Няма нужда да правим всичко — добави той. — Можем просто да се погушкаме малко, ако искаш.

После изпи половината от уискито си на един дъх.

— Това не звучи зле — отвърнах.

Роузън се ухили.

— Няма нужда да се качвам върху теб или нещо подобно. И на мен ми е ясно, че ще те смачкам.

— Гушкането звучи добре — казах аз.

Той се ухили още по-широко и потупа канапето до себе си.

— Ела да седнеш до мен, сладурче.

— И кой значи беше онзи адвокат?

— Ох, по дяволите — измърмори той. — Казва се Пит Франклин.

— Накратко от Питър?

— Питър Уинслоу Франклин. Ела сега да седнеш тук до мен.

— Ами ако ние правим каквото правим и после разбере, че си ме излъгал?

— Господи боже — възкликна Роузън.

После извади един продълговат тънък портфейл от вътрешния джоб на самото си, отвори го, извади визитна картичка и ми я подаде. Наведох се към него, взех я от ръката му и я прочетох. Пишеше „Питър У. Франклин“ и името на кантората: „Харъп и Мориарти“. Имаше и адрес, някъде в центъра на Манхатън.

— Това е визитната му картичка — обясни Роузън. — Сега ела, сложи сладкото си задниче до моето и да почваме.

Прибрах я и се изправих.

— Благодаря за пиетието — казах.

— Какво правиш, по дяволите? — попита той.

— Само те занасях — обясних. — Извинявай.

— Проклетата кучка — изруга Роузън.

После скочи от дивана и застапа пред входната врата на апартамента.

— Проклетата лъжлива кучка — добави.

Почти ми стана жал за него.

— Тръгвам си — обясних.

— Никъде няма да ходиш — каза той. — Бяхме се разбрали нещо.

— Отстъпи от вратата, ако обичаш.

Чашата все още беше в лявата ми ръка.

— Никъде няма да ходиш, преди да направиш няколко неща за мен, както обеща.

Въздъгнах. Нямахше нужда да усложнявам ситуацията. Затова просто метнах чашата си в лицето му. Ръбът ѝ го удари по носа, от който потече кръв. Роузън завъртя глава встрани и се опита да избърше бърбъна от очите си, а през това време аз извадих кожена палка от десния джоб на палтото си и здравата го ударих зад лявото коляно. Коляното му се подгъна и той падна настрани. После се разплака.

— Кучки, всичките сте кучки, кучки такива...

Заобиколих го, отворих вратата и излязох на улицата.

Беше ми някак криво.

31

Офисът на кантората „Харъп и Мориарти“ беше на 57-а улица, срещу Карнеги Хол, на последния етаж. Във фоайето на сградата имаше охрана, а секретарката в кантората натисна звънец, за да ми отвори, когато се качих. Беше руса, слаба, на около двайсет и две. Носеше безжична слушалка и микрофон и докато стоях пред нея, няколко пъти натисна някакви бутони.

— „Харъп и Мориарти“. Момент, ще ви свържа.

И натисна някакъв бутон.

— „Харъп и Мориарти“, момент, ще ви свържа.

И натисна някакъв бутон.

Най-сетне вдигна поглед към мен и механично ми се усмихна.

— Питър Франклин — казах аз.

— Имате ли уговорена среща?

— Казвам се Рандъл — отвърнах. — Става дума за Айк Роузън и Сара Маркам.

— Но имате ли уговорена среща? — продължи да се усмихва тя.

— Попитайте мистър Франклин — предложих. — Сигурна съм, че ще иска да ме види.

Секретарката леко въздъхна, сякаш искаше да каже „Колко такива като вас съм виждала“, но все пак натисна някакъв бутон.

После каза:

— Мистър Франклин веднага ще дойде да ви вземе, мис Рандъл.

Дори да беше разочарована, не го показа. Много професионално от нейна страна.

Почаках малко, после по коридора се зададе много красив млад мъж. Тъмната му коса беше къса и изглеждаше сякаш никога нямаше да се нуждае от сресване или подстригване. Беше облечен с тъмнокафяво сако от туид, карирана риза и черна плетена вратовръзка. Спортният му черен панталон беше изгладен с ръб, а виненочервените му обувки блестяха. Когато протегна ръка към мен, забелязах, че ноктите му са оформени от маникюрист.

— Мис Рандъл? Аз съм Питър Франклин.

Ръкостискането му беше силно и прямо. Когато говореше, ме гледаше право в очите. Зъбите му бяха равни и блестяха. Одеколонът му беше изискан и ненатрапчив. Беше съвсем малко по-висок от мен, но това беше дребен недостатък. Беше страхотен мъж.

— Да идем в моя кабинет — предложи той.

Очевидно беше любимецът на кантората. Кабинетът му беше с два прозореца. Седнах на удобен стол за гости с облегалки за ръцете от неръждаема стомана. Той заобиколи полукръглото си бюро от неръждаема стомана и стъклен плот и седна на скъп стол от неръждаема стомана. На стената имаше голям монитор, с който бяха свързани известен брой видеокасетофони и DVD плейъри, подредени на етажерки от неръждаема стомана. Започнах да долавям някаква тенденция. Срещу бюрото бяха подредени фотографии на различни хора. Всичките бяха в рамки от неръждаема стомана. Кимнах към тях.

— Клиенти на кантората?

— Да — отвърна Франклин. — Осигурявам юридически услуги на звездите от шоубизнеса.

После той допря ръцете си една в друга, сякаш се канеше да се моли, притисна върховете на пръстите си към долната устна и ме загледа вторачено.

— Как е първото ви име, мис Рандъл?

— Юридически е Соня, но предпочитам да ме наричат Съни.

— Съни Рандъл — повтори той.

— Да.

— Нямаше ли такъв футболист навремето?

— Малка шегичка от страна на баща ми — обясних. — Но моето име се пише другояче.

Той се усмихна и лешниковите му очи искрено се вторачиха в моите.

— Можеш да ме наричаш Пит. И какво те води при мен, Съни?

— Айк Роузън и Сара Маркам — отвърнах.

Питър малко се намръщи.

— Роузън, сещам се. Преди известно време работеше за нас. Чух, че са му отнели адвокатските права.

— Значи думата „адвокат“, която е отпечатал на визитната си картичка, е подвеждаща?

— Той няма право да практикува юридическата професия в щата Ню Йорк — обясни Питър. — Виж, Сара не я познавам.

— Сара Маркам — повторих.

Питър дълго мисли, но накрая тъжно поклати глава.

— Не, просто не познавам жена на име Сара Маркам — каза.

— Ами Луис Карп? — попитах аз.

Питър ме погледна развеселено.

— Това да не е „Скрита камера“? — попита. — Накъде биеш с всичките тези въпроси, Съни?

Извадих една от визитните си картички от чантата и му я подадох.

Той я прочете и се облегна на стола си от неръждаема стомана.

— А, ясно — каза той. — Е, със сигурност не бях виждал по-красив детектив от теб.

— Благодаря, сигурно съм най-красивият детектив изобщо — съгласих се аз. — Кажете ми нещо за Луис Карп и Айк Роузън.

— Мога да ти кажа само за Роузън — отвърна Питър. — Той е алкохолик и патологичен лъжец. Уволнихме го.

— Как е изгубил адвокатските си права? — попитах.

— Не знам подробности. Някакви финансови несъответствия. Това се е случило, след като напусна нашата кантора.

— Той твърди, че те е свързал с един адвокат от Бостън на име Луис Карп.

Питър широко се усмихна.

— Айк Роузън да ме е свързал с някого? Ако ми трябва човек в Бостън, и сам ще си намеря. Обикновено работим с „Коун Оукс“.

— Добра кантора — кимнах. — Но според Лу Карп ти си имал нужда от някой, който да уреди да пребият Сара Маркам. Така че „Коун Оукс“ не са били най-подходящите за целта.

Питър свали ръцете си от устните, без да ги откъсва една от друга, подпря ги на бюрото пред себе си и се наведе към мен. Искреността струеше от него като миризмата на силен афтършейв.

— Не познавам Сара Маркам. Нито пък Лу Карп. И никога не съм искал да пребият някого — той за момент се усмихна, — освен може би целия баскетболен отбор „Ню Йорк Никс“. Работата ми е да представям някои от най-влиятелните медийни звезди в страната. Просто не се занимавам с уреждане на побои.

— Значи Роузън и Карп лъжат?

— Не познавам Карп, така че не мога да твърдя нищо за него. Но Роузън със сигурност лъже.

— Участвал ли си лично в уволняването на Роузън? — попитах.

— Бях в комисията — отвърна Питър.

— Може би е искал да си отмъсти?

— Може би.

После погледна към часовника си „Ролекс“.

— По дяволите — каза. — Съни, закъснявам за среща с един музикален продуцент, докато си говоря тук с теб. Наистина трябва да приключваме.

— Естествено — съгласих се. — Ако ми потрябва още нещо, ще ти се обадя.

— Можем да направим нещо по-добро. Не искаш ли да се срещнем след работа в „Четири сезона“, за да те почерпя едно питие?

— С удоволствие — отвърнах.

— Да кажем, около шест и петнайсет?

— Чудесно — казах. — В ресторанта „Четири сезона“, а не в хотела, нали?

— Да.

— На Петдесет и втора улица? — попитах. — Между Парк авеню и Лексингтън авеню?

— Точно така.

— Шест и петнайсет — повторих и станах.

Той също се изправи и двамата си стиснахме ръцете. Той ме стисна малко по-силно, отколкото трябваше. Очите ни се срещнаха. Той се усмихна. И аз се усмихнах. Това можеше да бъде началото на нещо голямо.

И все пак, мислех си аз, докато слизах с асансьора, имаше и един проблем. Защото първата снимка в редицата от фотографии на негови клиенти беше на Лоли Дрейк, звездата от радиото, която беше започнала кариерата си в Молин преди повече от двацет години, заедно с Джордж Маркам.

А това малко ме притесняваше.

Седях на бара в ресторанта „Четири сезона“ с необикновено висок таван, в ръката си държах чаша мартини с водка и бях на първата си среща, след като Ричи се ожени. Освен ако не броим Аик Роузън, разбира се. Вярно, беше си среща по работа. Но все пак беше среща. Помещението беше пълно с добре облечени хора, които приличаха на преуспяващи нюйоркчани, включително и моят събеседник.

— Е, кажи ми, как красива жена като теб е станала детектив? — попита той.

Надявах се на по-оригинално начало. От друга страна, все пак беше употребил думата *красива*.

— Първо завърших изобразително изкуство в университета — отвърнах.

— История на изкуството?

— Не — отвърнах. — Художничка съм.

— Еха — каза Питър. — Много бих искал да видя твои картини.

Пиеше шотландско уиски „Гленфидик“ с лед в ниска, масивна чаша.

— Надявам се да имаш възможност — казах аз.

— И как стигна оттам до детективската работа? — попита той.

— Имах нужда от някаква професия, докато картините ми започнат да се продават — обясних. — А баща ми беше ченге. Работата ми харесва. Интересно е. Понякога помагам на хората. Освен това сама си определям работното време.

— Сама ли живееш? — попита той.

— Живея с Роузи, най-красивият женски бултериер в света.

— Това не е кой знае какво предизвикателство — отбеляза той.

Погледнах го, без да отговоря. Той също ме погледна и след малко се усмихна.

— Сигурно е много красива. Предполагам, че не си омъжена?

— Разведена съм.

Той кимна, сякаш искаше да каже: „Кой ли не е“.

— А има ли някой в живота ти в момента? — попита.
— В момента ли? Само ти.
— Ама много си пряма.
— Е, защо ме покани на среща? — усмихнах се аз.
— Имах предчувствие — отвърна Питър.
— И имената, които ти споменах, нямаха нищо общо?
— Е, по дяволите — отвърна той и отпи от уискито си. —
Познавам поне Айк Роузън, така че имам оправдание.
— Секретарката ти не вярваше, че ще ме приемеш — отбелязах.
— Просто иммах вътрешно чувство — повтори той и вдигна чашата си за на здравица. — Нали се сещаш... че това може да е началото на нещо голямо.
— И никога не си чувал за Луис Карп?
— Чувал съм само за Луис Карол — пошегува се той.
— Доста тъпа игра на думи — отбелязах.
— Така е — призна си той и кимна.
— Лоли Дрейк от твоите клиенти ли е?
— Да — отвърна Питър. — Както и Анди Уескот — нали го знаеш, от полицейския сериал? Също и Чък Уилс, телевизионният водещ.
Той се усмихна.
— Адвокатът на звездите, това съм аз.
— Какъв човек е тя? — попитах.
— Лоли?
Кимнах.
— Точно такава е, за каквато я мислят — отвърна той. — Умна, силна жена. Вижда нещата ясно и мисли ясно. Освен това изглежда страхотно.
— Знаеш ли откъде е започнала?
— О, нямам представа, някакво забутано селце в Средния запад. Не знам. Някаква допотопна местна радиостанция. Там е водила — той сниши глас и направи знак за кавички с пръстите си — „юридическо предаване“.
— И всичко е започнало оттам?
— Аха. Юридическото предаване постепенно се превърнало в токшоу, където слушателите се обаждали за съвети, а после и темата на разговорите се разширила и надхвърлила правото.

Той махна с ръка.

— Останалото е история. Нашата кантора я представлява, откакто стана звезда от национална величина. Лично аз започнах да работя с нея преди около десет години.

— Забавно ли е да се работи с нея?

— И още как — отвърна Питър. — А и винаги ти казва това, което мисли.

— И все пак интересна ли е като човек? — настоях.

— Сигурно не колкото теб. Защо питаш?

— Е, по дяволите — отвърнах. — Коя жена не би се интересувала от нея? Тя е нещо като герой за нас.

— Има защо — съгласи се Питър.

— Само вие ли работите за нея?

— Да, покриваме всичко — отвърна той. — Юридически въпроси, контакти с продуцентите, връзки с обществеността — всичко.

— Много бих искала да се запозная с нея — казах.

Питър наклони глава встрани.

— Сигурно може да се уреди. Тук ли искаш да вечеряме, или предпочиташ да отидем у нас?

— Можеш ли да готвиш? — попитах.

— Много съм добър — отвърна той.

— А ще има ли нещо интересно за десерт?

Питър се усмихна и остави въпроса да повиси във въздуха, преди да отговори.

— Предполагам, че това зависи от теб.

Не беше изключено Питър да се окаже врагът, когото издирвах. Но пък бях сама в Ню Йорк. А бившият ми съпруг се беше оженил повторно.

— Нека да проверим — предложих.

Според червените цифри на електронния часовник на кабелната кутия в спалнята на Питър беше 2:30 сутринта. Лежах по гръб до Питър и слушах как тихо хърка. Бях гола. Но много ми се искаше да бях облечена и да седях на задната седалка на някое такси, което да ме връща в хотела. Всъщност даже ми се искаше вече да бях пристигнала в хотела и да се намирах в леглото в стаята си, облечена с възголяма избеляла оранжева тениска.

Подобно на много други мъже с модерна чувствителност, на които бях попадала, за Питър беше важно да прекараме нощта заедно. Той беше против това жената да си тръгва с такси веднага след секса. А това означаваше неловки маневри из стаята му на сутринта. Означаваше да се опитвам да се напъхам в чорапогащника си, а той да ме гледа. Или пък да си събирам дрехите от пода и да се обличам в дрешника.

Ух, че гадно!

Всъщност нямаше никаква причина да подозирам Лоли Дрейк. Освен съвпадението, че преди двайсет години е работила заедно с бащата на Сара. Както и фактът, че юридическият ѝ консултант беше човек, който вероятно беше наел хора да пребият Сара. Но ако все пак сметнех, че това е просто съвпадение, което не означава нищо, и че Айк Роузън ме беше излъгал, притиснат от обстоятелствата, не ми оставаше никаква нишка, по която да продължа разследването, а разкриването на това съвпадение не ми вършеше никаква работа. Ако ли пък не беше съвпадение, значи бях в леглото на врага. Реших да приема като работна хипотеза, че все пак не е съвпадение. И какво толкова, че бях в леглото на врага?

Електронният часовник показваше три без десет. Измъкнах се от леглото и на пръсти отидох до мястото, където бях оставила дрехите си, после безшумно и внимателно се облякох. Чорапогащникът ми се стори прекалено сложна задача за три часа сутринта, затова го пъхнах в чантата си, взех обувките си в ръка, излязох на пръсти от спалнята и

прекосих дневната, в която светлината от уличните лампи падаше върху празната бутилка от шампанско и двете високи чаши — безмълвни свидетели на изминалата вечер. Обух се чак когато влязох в асансьора, който все така тихо ме свали във фоайето.

На рецепцията дремеше портиер. Минах покрай него със скромна усмивка, като се опитвах да не изглеждам като леко момиче, и излязох на Пето авеню. В три часа сутринта това е една от най-пустите улици в света. Не видях нито едно такси. Нощта обаче беше приятна, така че тръгнах пеша към центъра и изминах двайсет и една пресечки надолу по Пето авеню, докато стигна до хотела си. През повечето време от дясната ми страна се виждаше Сентръл Парк — красив, тъмен и загадъчен. Зад него блестяха вечните светлини на Ню Йорк.

Когато се върнах в хотела, трябваше да позвъня на входа, за да ми отворят. Пак се опитах да не изглеждам като леко момиче, докато от охраната ми проверяваха ключа, но това не е много лесно, ако се прибираш сама вкъщи в три часа сутринта, а чорапогащникът ти се намира в чантата. Не съм много сигурна, че ми повярваха.

Когато се качих горе, си измих зъбите, взех си душ, облякох си оранжевата тениска, легнах си и заспах на секундата. Сънувах, че двете с Роузи се разхождаме на някакво място, което никога не бях виждала преди, и Роузи тича в кръг около мен, като се отдалечава все повече и повече. Когато я извиках, се връщаше, но после отново хукваше и се отдалечаваше все повече и повече, докато отново не я извикам.

На сутринта се събудих без никакви нови прозрения нито за себе си, нито за Питър Франклин, но се чувствах отпочинала и останах малко по-дълго в леглото, като четях менюто за румсървис и се чудех какво да закуся. Любовта и сексът са страхотно нещо. Особено когато се припокриват. Но и поотделно не са лоши.

Два часа по-късно, след още един душ, погълнала една чудесна закуска и повторно измила зъбите си, аз излязох от хотела и се залових за работа.

Когато заставах в засада пред офиса на Питър Франклин, беше 11:20, времето беше ясно и студено и по 57-а улица духаше откъм Хъдсън. Бях облечена с джинси, маратонки и топло черно яке с много ципове. Носех и тъмна плетена вълнена шапка, нахлупена над ушите, която неминуемо щеше да ми развали прическата, но просто нямах

друг избор. В джоба на якето си носех миниатюрен цифров фотоапарат с обектив с променливо фокусно разстояние. Погледнах часовника си. Предполагах, че ще излезе за обяд до един-два часа.

Бях се изнесла от хотела. Багажът ми беше в колата, а колата ми беше в един гараж недалеч от Десето авеню. Щях да снимам каквото ми трябва и после щях да отпраша на север покрай реката. Докато се излежавах в стаята си, като се наслаждавах на самотата и закуската, телефонът звъня цели три пъти. Не го вдигнах нито веднъж. Всеки път лампичката на телефонния секретар започваше да мига и Питър Франклин казваше нещо.

Първия път например каза: „Ей, бибчо, къде изчезна? Да не се обиди от нещо, което направих... или от нещо, което пропуснах да направя? Искам да те видя пак. Обади ми се“.

Вторият и третия път беше горе-долу същото, с малки вариации по темата. Освен това във второто съобщение се съдържаше и един доста цветист комплимент по отношение на една част от анатомията ми.

Чак пък толкова.

Мащабите и ритъмът на Ню Йорк винаги ме изпълваха с вълнение. Винаги ме караха да се сещам за определението, което Луис Мъмфорд беше дал за понятието „град“. Нещо като „най-големия възможен брой неща, събрани на възможно най-малкото място“. Точно така си беше.

Ню Йорк ми беше като втори дом. Бях прекарала целия си живот само на четири часа път на север отгук и се чувствах съвсем уютно в Манхатън, макар че, както и повечето хора, които не живеят в Ню Йорк, не бях ходила често в Бронкс, Куинс или Бруклин, а в Статън Айланд пък направо не бях стъпвала.

Не се притеснявах особено, че Питър може да ме забележи. Все пак той не очакваше да ме види тук. Бях си сложила шапката и големи тъмни очила, а освен това бях облечена съвсем различно от последния път, когато ме беше виждал — дори ако броим вечерта след това, когато ме беше видял гола. Дори и да ме видеше, голяма работа. Щях да му кажа, че съм дошла да се сбогуваме и съм спряла, за да снимам за спомен сградата, където работи.

В един часа следобед си купих геврек от един щанд на улицата и го изядох. Беше с горчица. В 1:15 Питър най-сетне се появи на входа

на сградата заедно с двама други мъже. И тримата бяха облечени с тъмни палта и светли шалове. Питър си беше сложил и мека шапка с широка периферия, като онези, които носят мафиотите по филмите. Тримата спряха да си кажат нещо на тротоара пред сградата и аз направих няколко снимки. Питър изглеждаше развълнуван. Другите двама кимаха. После единият от тях също взе думата и разказа нещо, като жестикулираше оживено, а Питър през цялото време клатеше глава. Накрая Питър вдигна ръка, мъжът, който беше разказвал, я плесна за поздрав и тримата се засмяха. Двамата мъже се обърнаха и закрачиха на запад. Питър остана на мястото си, загледан след тях, внимателен както винаги, и аз направих още няколко снимки. После и той се обърна и пое на изток, към Шесто авеню. Прибрах фотоапарата в джоба си и тръгнах към колата, като вървах право срещу вятъра и се опитвах да се скрия в яката на якето.

Доктор Силвърман беше облечена с черен костюм и бяла копирена блуза. Носеше перлена огърлица и дискретни перлени обици. Както обикновено не носеше пръстени. Естествено, много омъжени жени нарочно не носят халка. Аз например не носех моята чак толкова усърдно, докато бях омъжена. Ричи обаче я носеше. Носеше я навсякъде, като някакъв амулет или нещо подобно. Запитах се дали това означава нещо.

— Сега ще ти разкажа какво стана, докато бях в Ню Йорк — заявих.

Доктор Силвърман леко повдигна вежди, за да ми покаже, че няма търпение да ме изслуша.

— Нали се сещаш за онзи случай, по който работя, с истинските родители на Сара Маркам и прочие?

Доктор Силвърман кимна. *Дали наистина си спомняше, или просто ми даваше знак да продължа?*

— След като ние със Спайк си поговорихме с онези двама типове в гората...

Пак спрях и я погледнах, за да проверя дали си спомня за какво говоря. Знаех, че има много пациенти. Очевидно не си водеше бележки. Не ми се вярваше да записва разговорите ни, без да ми каже. Така че се налагаше да разчитам на паметта ѝ.

— Спайк е твоят полезен приятел — отбеляза тя.

Очевидно си спомняше. От друга страна, това описание беше толкова общо, че както обикновено не можех да бъда сигурна. Отказах се да я изпитвам и продължих:

— Както и да е. Те ми дадоха едно име, на адвоката Айк Роузън, така че аз отидох в Ню Йорк и на свой ред Айк също ми каза едно име, на адвоката Питър Франклин. Така че аз поговорих с Франклин и се оказа, че той е адвокат на Лоли Дрейк, телевизионната водеща.

Доктор Силвърман кимна.

— А Лоли Дрейк е започнала кариерата си в същото радио, в което е работил Джордж Маркам, при това по същото време.

— Може би е просто съвпадение — отбеляза доктор Силвърман.

— Може би — съгласих се. — Но в такъв случай не ми остава нищо, което да разследвам отгук нататък.

— И това е вярно — каза доктор Силвърман.

Ръцете ѝ изглеждаха силни. Беше с перфектен маникюр и безцветен лак, от който ноктите ѝ дискретно блестяха. Беше трудно да се определи възрастта ѝ. Най-вероятно все пак беше по-голяма от мен.

— Работата е там — продължих, — че сексът отново ме изненада в гръб.

— В гръб? — повтори доктор Силвърман.

— Просто така се казва — обясних.

Доктор Силвърман кимна.

— Разкажи ми.

И аз ѝ разказах как съм заблудила Роузън, че ще правя секс с него, а после съм спала с Франклин.

— Направих му няколко снимки — казах накрая. — Ще ги покажа на Карп и ще проверя дали наистина Франклин го е наел.

— И ако е той?

— Значи съм спала с врага.

— Но ти си била наясно с тази възможност още когато си го направила, нали? — попита доктор Силвърман.

— Да.

Тя не каза нищо.

— Стана ми малко гадно — признах.

— За какво?

— Ами защото се престорих, че, хм, си падам по горкия шишко Айк Роузън само за да го накарам да ми каже това, което ми трябваше.

— Работата ти е такава — каза доктор Силвърман. — Няма никаква причина да не се възползваш от всички възможни преимущества.

— Предполагам, че е така.

— А не ти ли стана гадно за Франклин? — попита доктор Силвърман.

— Не. Не е ли странно?

— Странно?

— Да. Може да се окаже, че той е много лош човек, и аз бях наясно с тази възможност, но въпреки това веднага скочих в леглото му.

— Може би чарът му се крие именно в този недостатък — обясни доктор Силвърман.

— Как така?

— Може би ти е било по-приятно — продължи тя, — защото няма почти никакъв шанс това да се превърне в дългосрочна връзка.

— Защото той може би е от лошите?

— Не си останала да спиш при него, нали? — попита доктор Силвърман.

— Не — отвърнах. — Много мразя да оставам да спя.

— Наистина ли?

— Е, нали знаеш как изглеждаш на сутринта и как изглежда мъжът, проблемът с тоалетната, банята и обличането, докато той те гледа... Всичко става доста, хм, неудобно, щом веднъж страстта премине. Освен това може да му се прииска да го направим пак, а аз не обичам да правя секс сутрин, преди да съм закусила.

Доктор Силвърман се усмихна. Запитах се дали изобщо се сблъсква с подобни проблеми.

— Мислиш ли, че когато си тръгваш веднага след секса, подчертаваш факта, че всичко е било само секс?

— Май да — отвърнах.

Помълчахме. Доктор Силвърман вежливо ми се усмихваше. Пръстите ми леко барабаняха по бедрото. Доктор Силвърман ги забеляза. Значи разбираше и езика на тялото, така ли? Темата на разговора беше много интересна. Дали наистина винаги исках да покажа, че за мен всичко е просто секс? Или в крайна сметка всичко опираше до неудобството да прекараш нощта с някой, когото не познаваш твърде добре? Или пък, точно обратното, познаваш твърде добре?

— Нека ти разкажа какво сънувах — предложих.

Тя кимна.

— Разхождам се с Роузи из някакъв селски пейзаж. На върха на един хълм има поток, а над него минава мостче. Не си спомням да съм била на такова място в действителност. Прилича по-скоро на схематичните селски пейзажи от картините. Роузи тича около мен и се

отдалечава все повече и повече. Когато я извикам, се връща, но не съвсем. Тя си прекарва страхотно. Но аз се чувствам малко притеснена, че тича наоколо, без да е съвсем сигурно, че ще се върне. Обикновено я разхождам на каишка.

Доктор Силвърман чакаше да продължа. Изглежда, ѝ беше интересно.

— И това е всичко — казах накрая.

— Как се почувства?

— Докато сънувах или когато се събудих?

Доктор Силвърман се усмихна.

— И двете.

— Докато сънувах, се чувствах малко притеснена за нея, както казах.

Доктор Силвърман кимна.

— А след това? — попита. — Когато се събуди?

— Точно това е странното — отвърнах. — Сега, когато съм будна, този сън ми харесва. Харесва ми да си представям, че Роузи тича така, без каишка.

— Свободна — обясни доктор Силвърман.

Погледнах я за момент. Сега пък какво искаше?

— Да — съгласих се. — Свободна.

Тя кимна и не каза нищо. Аз също замълчах. Не знаех накъде да продължа. След малко доктор Силвърман погледна часовника си. Винаги го правеше по един и същ начин. Това беше нашият малък ритуал. Нейният начин да ми подсказе, че времето ни е изтекло.

— Аз... — започнах.

— За днес приключихме — прекъсна ме тя.

— Не знам...

Тя почака малко. После заяви:

— За никъде не бързаме. Ще се видим в четвъртък.

Станах и отидох до вратата. Тя също се изправи, както винаги, и ме изпрати.

— Свободна — повторих аз.

Тя се усмихна и ми отвори.

И аз излязох.

Обядвах с Луис Карп в едно кафене на Уошингтън стрийт в Брайтън. Обядът протече под наслов „Да простим и да забравим“. Когато влезе в кафенето, Луис се огледа малко притеснено, но не видя Спайк и, изглежда, се успокои. Поръча си чийзбургер. Аз си поръчах сандвич от пълнозърнест хляб с риба тон. И двамата пихме кафе.

— Е, говори ли с Айк Роузън? — попита Карп.

Фактът, че Спайк продължаваше да не се вижда никъде наоколо, постепенно го превръщаше в общителен чаровник.

— Да.

— Страхотен е, нали?

— Много дружелюбен човек — съгласих се.

— И какво, помогна ли ти с нещо?

— Да — отвърнах. — Изпрати ме при друг адвокат на име Питър Франклин.

— И?

Извадих една широкоформатна снимка от чантата си и я показах на Карп. Той я разгледа, като доста се постара да се намръщи замислено и дори да я завърти от няколко различни ъгъла.

— Май е той — каза накрая. — Имаш ли още снимки?

Извадих още няколко снимки от чантата си и ги наредих върху масата. Карп ги погледа още малко. Мръщеше се, присвиваше очи, облягаше се назад, после отново се навеждаше над тях и замислено накланяше глава встрани. Пълна програма, само дето не ги опита на вкус. Аз мълчах и се наслаждавах на шоуто.

Най-сетне Карп рече:

— Да, определено е той.

— Сигурен ли си? — попитах. — Не искаш ли да ги разгледаш още малко?

Той явно не схвана иронията.

— Не, няма нужда — отвърна. — Сигурен съм.

— Това ли е човекът, който е дошъл при теб и те е накарал да намериш някой, който да сплаши първо Сара, а после и мен?

— Да — отвърна Карп. — Естествено, няма да потвърдя нищо в съда, но наистина е той.

После изведнъж се намръщи.

— Ей, ти да не носиш записващо устройство?

— Сети се да попиташ — отбелязах. — Не, не нося записващо устройство.

— Откъде да знам, че не ме лъжеш? — попита той.

— Няма откъде — отвърнах. — Налага се да ми се довериш напълно.

— Ами, тогава... ох, няма значение — каза Карп и отхапа от чийзбургера си.

— Мистър Франклин каза ли ти защо иска да ни сплашите?

Карп подъвка малко, преглътна и отпи от кафето си.

— Не, само ми показва парите — отвърна.

— Най-добрата причина — отбелязах.

Той кимна. Беше изял чийзбургера.

— Ако няма нищо друго, трябва да бягам — каза той.

— Няма нищо друго.

— Става ли аз да черпя следващия път?

— Става — казах.

— Благодаря, беше ми приятно — каза Карп.

После изпи кафето си на една голяма глътка и остави чашата на масата.

— Благодаря за обяда — повтори той и се изправи.

Усмихнах се. Той пое към вратата. Аз отново взех сандвича си с риба тон и отхапах от него. След срещи с престъпния свят винаги огладнявам.

Навън валеше като из ведро. Бях седнала на пода до стената в единия край на мансардата си и търкалях топка за тенис до другия край на помещението. Роузи тичаше след нея, хващаше я със зъби и гордо дотичваше обратно при мен. После ми даваше топката, обръщаше се и чакаше отново да я хвърля, като потръпваше от нетърпение. Роузи не обичаше дъжда и отказваше да излиза, когато вали, затова се налагаше да импровизирам. Вече двайсет минути се занимавах с това, когато телефонът извъня. Отново хвърлих топката, отидох до телефона и вдигнах слушалката.

— Мис Рандъл?

— Да.

— Обажда се Джордж Маркам.

Роузи беше застанала в краката ми, пускаше топката на земята, отново я хващаше, после пак я пускаше и пак я хващаше. Наведох се, взех я и я хвърлих към другия край на помещението.

— Как сте, мистър Маркам? — попитах.

— Ужасно, благодаря много. Онзи глупав разговор разстрои личния ми живот, сериозно разтревожи съпругата ми и ме отчужди допълнително от дъщеря ми.

— Много съжалявам — казах аз.

Роузи донесе топката обратно, пусна я на земята и после отново я вдигна.

— Решил съм твърдо да сложа край на тази работа — заяви Джордж.

— Извинете ме за момент, мистър Маркам.

Оставих слушалката, погледнах Роузи право в очите, казах „Край“ и ѝ показах дланите си с разперени пръсти. Роузи ме гледаше с непроницаемите си черни очи. Не откъсвах поглед от нея, като не спирах да ѝ показвам ръцете си. Известно време останахме в това положение. Роузи дишаше шумно, стиснала топката между зъбите си.

Накрая се обърна и се отдалечи — високомерно, или поне така ми се стори, — скочи на леглото ми и се зае да дъвче топката.

Отново взех слушалката.

— Извинете. И какво планирате, за да сложите край на тази работа?

— Ще си направя проклетия ДНК тест — отвърна той. — Смятам, че е унизителен и изключително изнервящ. Но въпреки това ще го направя.

— Звучи разумно — казах аз. — Искате ли да ви съдействам да го уредите?

— Не. Просто исках да ти кажа, че ще го направя, за да решим най-сетне този идиотски проблем.

— А жена ви ще си направи ли теста?

— Не, няма. Тя е прекалено ядосана и разстроена. Намира го за унизителен. И за духовно съмнителен.

— Честно? — попитах. — „Духовно съмнителен“?

— Жена ми е много духовна личност — отвърна той.

— Бог да я благослови — отбелязах. — Но за да постигнем желанния ефект, тестът трябва да бъде извършен в добра лаборатория, а не с комплект „Направи си сам ДНК тест“, поръчан по интернет.

— Ще го уредя чрез личния си лекар — отвърна Маркам. — Всичко ще бъде законно.

Роузи не откъсваше очи от мен, докато дъвчеше топката на леглото. Почувствах се като най-лошата майка на света.

— Приветствам решението ви, мистър Маркам.

— Е, надявам се, че когато го направя, най-сетне ще ни оставиш на мира, за бога.

— Ще ви оставя на мира в момента, в който Сара се увери кои са истинските ѝ родители.

— Кучка такава — изруга Джордж Маркам и затвори телефона.

Аз също затворих и се обърнах към Роузи, която недоволно ме гледаше от леглото.

— Очевидно и двамата сте на едно мнение.

37

В 10:30 сутринта, след като с Роузи бяхме ходили да тичаме, седнах да закусям с кроасан и кафе и се обадох на Питър Франклин.

— Какво стана с теб? — попита ме той.

Опитах се да прозвуча притеснено.

— Ами... бившият ми съпруг току-що се ожени повторно. И това ме изкара от релси за известно време.

— Дотолкова, че не можа да останеш до сутринта?

— Ами... не, не можах. Извинявай. Предполагам, че все още се чувствам малко уязвима.

— Естествено — каза Питър. — Това е напълно нормално. Готов съм да ти помогна, ако искаш.

— Колко мило от твоя страна.

— Аз пък си помислих, че грешката е в мен — каза той. — Нали се сещаш, събудих се и видях, че те няма. И си казах: „Пит, приятелче, вече не си магьосник като едно време“.

— Това е най-безсрамното просене на комплименти, което съм чувала — заявих.

— Мислиш ли? — попита Питър.

— Да. Но няма как да не ти направя комплимента. Според мен все още си истински магьосник.

— О, по дяволите — каза той развеселен. — Как да ти се сърди човек? И така, защо се обади?

— Исках да поговорим — обясних.

— Аха! — възкликна Питър. — Ново вълшебство!

— Може би се проявява само в присъствието на подходящ партньор — предположих.

— А това не е ли безсрамно просене на комплименти? — попита Питър. — Добре тогава — ти си горе-долу толкова чаровна, колкото всички жени, с които съм спал.

— Толкова си мил.

Отчупих едно парченце кроасан и го изядох. Представях си Питър на другия край на линията. В кабинета си, с крака на бюрото. Сигурно си беше свалил сакото. Сигурно носеше тиранти. Беше хубав и приятен, почти като възпитаник на Принстънския университет. В ъгълчетата на очите му имаше чудесни малки бръчици. Ръцете му бяха старателно поддържани и силни. Косата му беше идеално подстригана. Одеколонт му беше очарователен.

— Кажи ми за Айк Роузън. Какво става там? — каза той.

— Не знам — отвърнах. — Според мен изобщо не може да се разбере какво става там.

— Дори адвокатската колегия не успя — отбеляза Питър.

— Ти само с юридически консултации в шоубизнеса ли се занимаваш? — попитах.

— Най-вече — отвърна той.

Гласът му придоби сериозния тон, който мъжете да използват, когато говорят за работата си.

— Забавно ли е?

— Сигурно е по-забавно от наказателното право.

По гласа му познавах, че се усмихва.

— Клиентите не са непременно по-възпитани от престъпниците — допълни. — Но със сигурност са по-безопасни.

— Измисли ли как да ме запознаеш с Лоли Дрейк? — попитах.

— Не, защото бях твърде зает да мисля защо не остана при мен до сутринта.

— Усещам някакво *quid pro quo* — отбелязах. — Някакво желание за компенсация.

— Юридическата професия включва и изкуството на преговорите — отвърна Питър.

— Непоправим оптимист — казах. — Доколкото знам, Лоли Дрейк периодично излъчва шоуто си от различни градове.

— Предаването ѝ гостува в цялата страна, да. Това се прави за вдигане на рейтинга.

— Разбрах също, че ще идва в Бостън.

— Ще идва — потвърди Питър. — Следващия месец.

— Какъв удобен момент да се запознаем — казах.

— Възможно е — отвърна той. — Ако са изпълнени необходимите условия.

Макар че се усмихвахме и се шегувахме, и двамата знаехме, че това са си съвсем истински преговори.

— Естествено — казах аз. — Само ако са изпълнени необходимите условия.

— Кога? — попита Питър.

Говореше с небрежен, приятелски тон.

— Плащане при получаване — отвърнах.

— След като се запознаеш с Лоли? — уточни той.

— Да.

— Колко си жестока.

— Не много дълго, след като се запозная с Лоли — уточних аз.

Питър издаде някакъв кратък звук, който може би беше смях.

— Хич не ми приличаш на нейна фенка — отбеляза. — Защо толкова много искаш да се срещнеш с нея?

Ако между Лоли Дрейк и Сара Маркам изобщо имаше някаква връзка, тя минаваше през Питър и той трябваше да го знае. Освен това със сигурност знаеше, че се интересувам от Лоли Дрейк само във връзка с работата си. Щеше да бъде глупаво да продължавам да се преструвам, че я смятам за жена героиня. Директният подход често минава за по-очарователен.

— Бащата на Сара Маркам е работил в същото радио като нея — обясних. — В Молин, щата Илинойс, някъде около хиляда деветстотин осемдесет и първа.

Питър обаче явно не смяташе, че директният подход е очарователен.

— Господи боже — каза той. — Искаш да ви уредя среща, за да я разпитваш във връзка със случая, по който работиш?

— Да.

— Ти си луда — заяви Питър. — Какво общо има тя с твоя случай, по дяволите?

— Точно това искам да я попитам — обясних.

— Виж, Съни. Аз наистина те харесвам. Прекарахме една чудесна вечер заедно. Но ако си мислиш, че това ти дава право на някакви специални привилегии... Не мога да ти уреждам никакви срещи с Лоли Дрейк.

— Онази вечер беше нещо различно, Питър — отвърнах аз. — Но все пак бях длъжна да се пробвам.

Когато заговори отново, веселите нотки се бяха изпарили от гласа на Питър Франклин.

— Стой по-далеч от Лоли Дрейк, Съни — каза той.

— Ще дойдеш ли в Бостън за нейното шоу? — попитах.

Той помълча малко. После внимателно отговори:

— Може и да дойда.

— Ще се радвам да се видим.

— Аз също — каза Питър.

И двамата помълчахме. После Питър отново пусна студения си глас в действие.

— Разбра ли ме за Лоли?

— Естествено — отвърнах. — Обади ми се, когато дойдеш в Бостън.

— И ти, когато дойдеш в Ню Йорк — каза той.

Затворихме. Очевидно не можех да го подкупя със секс. Може би трябваше да се обидя от този факт. От друга страна, Питър сигурно нямаше проблеми да си намира партньорки за секс. Но със сигурност имаше проблеми с Лоли Дрейк.

38

Сара Маркам ми се обади и каза, че иска да се видим. Предложих ѝ да обядваме при Спайк и когато тя влезе в ресторанта в дванайсет и десет, двете с Роузи вече се бяхме настанили в едно сепаре. Спайк стоеше зад бара. Щом видя Сара, той се престори, че я застрелва с пръст, което предизвика бледа усмивка на лицето ѝ.

— Как така ти дават да влизаш с кучето? — попита Сара, щом седна при нас.

Роузи размаха опашка и вдигна лице към Сара за целувка. Сара, кой знае защо, не се възползва от тази възможност.

— Познавам собственика — обясних.

— Спайк? — попита Сара.

— Аха.

— Ами хигиенната инспекция?

— Шшшт — казах. — Да не те чуе Роузи.

Сара се усмихна вяло. Миранда дойде до масата. Аз си поръчах чай с лед, а Сара поиска бира.

— Всъщност нямаше сериозна причина да поискам да се видим — призна ми тя.

— Всички причини са еднакво сериозни — отвърнах.

— Чувствам се ужасно самотна. Все пак разследвам собствените си родители. А Уди отдавна изчезна.

— Уди беше твойт приятел, нали?

— Бившият ми приятел. Не се е връщал, откакто онези двамата го пребиха.

Донесоха ѝ бирата. Сара отпи направо от бутилката.

— Значи си самотна и те е страх — обобщих.

— Да.

— Ето, това е сериозна причина да поискаш да се видим — изтъкнах.

— Странна работа — отбеляза Сара. — Единственият човек, на когото мога да се доверя, е някаква непозната, на която плащам.

— Вече не сме непознати — казах аз. — Как е у вас?
— Ужасно. Баща ми през цялото време се прави на обиден. А майка ми... — Тя поклати глава. — Майка ми просто не ми говори.
— С кого беше по-близка като дете? — попитах.
— С баща ми.
— И аз — признах.
— Майка ти кучка ли беше? — попита Сара и подсмръкна.
— Беше, хм, с труден характер — отвърнах.
— Обичаше ли те?
— О, да, сигурно. Но някак ограничаваше любовта си. Обичаше ме само ако правех нещата, които тя одобряваше.
— Значи го е правела по-скоро заради себе си, отколкото заради теб?
— Може би е малко по-сложно — предположих.
— Моята майка ме мрази — заяви Сара.
— Безусловно?
— Да. Мрази ме, откакто се помня.
— Предполагам, че това е по-просто от моя случай. И защо те мрази?
— Сигурно защото не съм нейно дете.
— Тя казва, че си нейно дете — възразих.
— Не и на мен — каза Сара.
— Да, ти спомена за това. А имаш ли някаква представа, дори най-идиотско предположение, кои са истинските ти родители?
— Не.
— Знаеш ли, че баща ти се съгласи да си направи ДНК тест?
— Да. Макар че никак не му се иска.
— Ще трябва да вземат проби и от теб — продължих.
Сара кимна.
— Разкажи ми за тази твоя сметка в банката — помолих.
— Бащата на майка ми оставил някакви пари на сметка на мое име. Когато навърших осемнайсет, парите станаха мои.
— Как се казваше дядо ти?
— Картър.
— Това ли е моминското име на майка ти?
— Да.
— А как беше първото име на дядо ти?

— Не знам. Починал е, преди да се родя. Винаги сме го наричали просто „дядо Картър“.

— Имаш ли баба?

— Не. Другите ми баба и дядо също са починали.

— Лели, чичовци?

Сара поклати глава.

— Очевидно нямаш и братовчеди — предположих.

— Не.

— Нито гадже, поне в момента.

— И да имах, никаква полза — каза Сара. — Никога не съм излизала с някой, който да е свестен.

— Е, значи наистина си доста самотна — съгласих се аз.

— Ти също живееш сама — каза тя.

— Живея с Роузи — поправих я.

— Е, знаеш какво имам предвид.

Кимнах.

— Може би, ако бях по-възрастна, като теб например — каза Сара, — нямаше да е чак такъв проблем.

— Може би.

— При теб проблем ли е?

Помислих как да се изразя.

— Понякога е проблем — отвърнах накрая. — Понякога не.

— Това пък какво означава, по дяволите? — попита Сара.

— Не съм сигурна.

— Как така не си сигурна в нещо, което току-що си казала?

— Искам да имам някой в живота си — обясних. — Но не мога да живея с никого.

— Звучи налудничаво — отбеляза Сара.

— Най-вероятно е така — съгласих се.

— А живяла ли си с някого преди?

— Да.

— И нищо ли не излезе?

— Не.

— Скъсахте ли?

— Разведохме се — отвърнах.

— Значи сте били женени?

Погледнах я и се усмихнах.

— А ти как мислиш?

Сара помисли малко, после също се усмихна и кимна.

— А аз как мисля?

Роузи очевидно се беше отказала от надеждата да получи нещо за ядене и тихо хъркаше до крака ми, полегнала на една страна. Бях отпуснала ръката си на гръдния ѝ кош.

— Затова ли се разведохте? — попита Сара.

— Тогава си мислех, че причината е в Ричи — отвърнах. — Че е прекалено настоятелен.

— За какво? — попита Сара.

— Да бъдем заедно, да имаме деца, да... не знам точно. Искаше прекалено много от мен.

— Как си мечтая някой да иска прекалено много от мен — въздъхна Сара.

— Знам как е — кимнах. — Когато си сама, ти се струва, че няма толкова нещо като прекалено много любов. А когато я получиш, започва да ти писва и си казваш: *Какво пък не ми е наред сега, по дяволите?*

— Мислиш ли, че си го обичала? — попита Сара.

— Сигурна съм, че го обичах.

— А сега?

— Май да.

— Мислиш ли, че може пак да се съберете?

Поклатих глава.

— Той се ожени повторно — отвърнах.

— Хората постоянно се развеждат — изтъкна Сара.

Усмихнах се.

— Според мен да стоя и да чакам бракът му да се провали не е най-добрата възможна тактика.

— Направо съм смаяна — заяви Сара.

— Че съм разведена?

— Не, че изобщо имаш някакви проблеми. Създаваш впечатление, че си живееш чудесно и всичко е под контрол.

— Благодаря ти — казах.

— Дори имаш страхотно куче.

— Наистина е страхотно — съгласих се.

— Освен това някак не се страхуваш от нищо. Можеш да се справиш с всичко. Знаеш какво трябва да се направи и знаеш, че ще

успееш.

— Понякога — отвърнах.

— Но невинаги?

— Съмнявам се, че думата „винаги“ изобщо може да се употребява в такива случаи.

— Но все пак винаги си била добра като детектив — настоя Сара.

Виждах накъде бие. Ако не можеше да ми се довери напълно, просто не ѝ оставаше никой друг. И беше права да го иска от мен.

— Винаги съм била отличен детектив — потвърдих.

Миранда дойде на нашата маса и постави едно голямо плато с начоси между двете ни. Роузи скочи на крака, напълно будна.

— *Amuse bouche* — каза Миранда. — За сметка на заведението.

Обърнах се към Сара и се усмихнах.

— А освен страхотното куче имам и страхотни приятели.

Обади ми се Брайън Кели.

— Вече работя в отдел „Убийства“ — съобщи ми той. — От около година. Намерихме на Парк Скуеър един убит, който носи визитната ти картичка в джоба си.

— Как се казва?

— Джордж Маркам — отвърна Брайън.

— Подозрителни обстоятелства около смъртта?

— Застрелян е.

— Ти там ли си?

— Аха. На паркинга зад „Замъка“. Реших, че ще искаш да наминеш да го видиш.

— Искам — отвърнах и затворих.

„Замъкът“ на Парк Скуеър е масивна постройка от сив гранит, в която преди се е помещавала оръжейната на Националната гвардия. Прилича на средновековна крепост. Сега се използва за търговски изложения и други масови прояви. На Хънтингтън авеню пред „Замъка“ бяха паркирани пет-шест полицейски коли, а на паркинга зад сградата, откъм Арлингтън стрийт, се виждаха още. Бяха осветили паркинга с прожектори, така че приличаше на снимачна площадка. Когато се приближих, ме спря един униформен полицаи.

— Място на престъплението, госпожо. Не можете да паркирате тук.

— Брайън Кели ме помоли да дойда — обясних.

— Чакайте тук — нареди полицаят.

После отиде до група цивилни ченгета, сред които стоеше и Брайън. Всички гледаха надолу към нещо. Униформеният полицаи заговори Брайън, той му кимна, извърна се към мен и ми махна да вляза. Паркирах до една линейка и слязох от колата.

— Детектив Кели е ей там — обясни ми полицаят.

Усмихнах се и му благодарих. Реших да не го информирам, че тъй като съм спала с детектив Кели, мога да го позная по всяко време.

Когато се приближих, видях какво гледат ченгетата: Джордж Маркам. Присъединих се към тях, Брайън ме прегърна и леко ме притисна към себе си.

— Франк? — обърна се той към един от полицаите. — Това е Съни Рандъл. Съни, запознай се с Франк Белсън.

Белсън беше много слаб, среден на ръст и гладко избръснат мъж, но бузите му все пак бяха малко по-тъмни от наболата брада, която явно никога не можеше да махне напълно.

— Дъщерята на Фил Рандъл — предположи той.

Кимнах и двамата си стиснахме ръцете.

— Твоят старец беше страхотен — каза Белсън и приклепна до трупа.

— Какво имаме тук? — попитах.

— Поне засега изглежда, че е прострелян веднъж в гърдите и веднъж в средата на челото.

— Изстрелът в главата е бил за по-сигурно, така ли? — попитах.

— Разумно предположение — отвърна Белсън. — Около раната на челото има изгаряне от барут. Все още не сме извадили куршумите, но вероятно са стандартни. Деветмилиметрови или може би трийсет и осми калибър.

Белсън се изправи и тръгна да обикаля наоколо, за да покаже какво се е случило.

— Жертвата минава оттук — обясни той. — Убиецът се появява отсам и го застрелва в гърдите. Жертвата пада назад, по гръб. Убиецът отива при него, опира пистолета в челото му и го довършва.

— Не ми звучи като въоръжен грабеж — отбеляза Брайън.

— И на мен — съгласи се Белсън.

Той застана неподвижно, като гледаше мястото на престъплението, без да мига, сякаш правеше снимки с очите си.

— Съни — каза, без да се обръща. — Искаш ли да разкажеш на Брайън всичко, което знаеш за жертвата?

— Естествено — отвърнах.

— И когато видиш твоя човек, му предай много поздравии — допълни той.

Обещах да го направя, обърнах се и последвах Брайън във вътрешността на „Замъка“, където бяха разположили временния щаб на разследването.

Три дни след погребението двамата с Брайън отидохме на гости на мисис Маркам в притихналата всекидневна в Андовър. Сара не беше там.

— Вкъщи ли е дъщеря ви, мисис Маркам? — попита Брайън.

— Не.

— Ще трябва да поговорим и с нея — каза той.

— Не знам къде е в момента.

— Дали е на училище? — попитах аз.

— Не знам.

— Добре ли е? — продължих.

— Надявам се, че не е — отвърна мисис Маркам. — Тя уби баща си и ти ѝ помогна.

— Разкажете ми за това — помоли Брайън.

— Ако те двамата не бяха измъчили горкия човек до смърт с тяхното разследване, може би още щеше да бъде жив.

— Според вас смъртта му е свързана с въпроса за произхода на Сара, така ли? — попита Брайън.

— А вие да не би да смятате, че е съвпадение?

— Кой може да го е убил? — попита той.

— Нямам представа — отвърна мисис Маркам. — Той беше чудесен човек.

— И баща на Сара? — попита Брайън.

— Естествено.

— И каква е връзката с убийството?

— Според мен не може да е съвпадение. Сигурно ще убият и мен.

— Кои? — попита Брайън.

— Хората, които са убили моя Джордж.

— Можете ли да предположите кои са?

— Откъде да знам? Но ако малката кучка не беше започнала да задава прекалено много въпроси, баща ѝ все още щеше да бъде жив.

— Въпросната малка кучка е дъщеря ви, нали? — попита Брайън.

— И нейната приятелка също — отвърна мисис Маркам и погледна към мен.

Брайън кимна и попита:

— Преди да бъде убит, мистър Маркам е споделил с различни хора, че се кани да си направи ДНК тест, за да докаже, че е бащата на Сара.

Различните хора бях аз. Брайън очевидно се опитваше да не ме замесва в разследването.

— Глупости — каза мисис Маркам.

— Значи не си е направил ДНК тест?

— Разбира се, че не е.

Брайън кимна и си го записа в бележника.

— А защо не е искал да го направи? — попита. — А вие защо не искате?

— Ако честната ни дума не е достатъчна за собствената ни дъщеря, няма никаква причина да се унижаваме допълнително, като се подлагаме на антихуманни псевдонаучни изследвания.

Брайън кимна и си записа и това.

— И нямате никаква представа кой може да е убил съпруга ви?

Мисис Маркам ме изгледа с омраза.

— Не знам кой е дръпнал спусъка. Но знам кой го уби.

— Имате ли семеен лекар? — попита Брайън.

— Не. И двамата с Джордж винаги сме били здрави.

— Ако ви се наложи да се прегледате в болница, къде ще отидете? — попита той.

— Нямам нужда от никакви болници — отвърна мисис Маркам.

— Имате ли здравна осигуровка? — попита Брайън.

— Естествено.

— Записани ли сте в здравноосигурителен фонд?

Тя кимна.

— Да, в „Меримак“.

Брайън записа още нещо в бележника си, после го прибра и извади визитната си картичка.

— Ако се сетите за нещо, за каквото и да е, или пък се случи нещо, което може да ни помогне в разследването, моля ви да ми се

обадите — каза той. — Или, ако предпочитате, обадете се в полицейското управление в Андовър. Те знаят как да се свържат с мен.

Брайън ѝ подаде визитната си картичка и двамата се изправихме.

— Моите съболезнования — казах на мисис Маркам.

За момент настъпи отровна тишина, докато тя ме измерваше с поглед.

— Не желая да разговарям с вас — каза накрая.

Когато се качихме в колата, Брайън за момент откъсна очи от пътя и се обърна към мен с усмивка.

— Кучка такава.

— Ясно — казах аз. — Значи ѝ вярваш, така ли?

— Защо да не ѝ вярвам? — попита той. — Тя знае, че вие двете с момичето сте виновни, защото сте започнали да душиите около въпроса за истинските родители. Но няма никаква представа кой го е убил или каква е връзката с теб и момичето. Пропуснах ли нещо?

— Не, освен ако и аз не съм го пропуснала — отвърнах. — Но вярваш ли, че е доживяла до петдесет години, без да има семеен лекар или болница, в която да отиде, ако ѝ се наложи?

— Не.

— Ти си записа името на здравния ѝ фонд — усмихнах се. — Това беше хитро.

— Така си беше — съгласи се Брайън. — Сега можем да проверим дали семейство Маркам са плащали за лечение.

— Според мен въпросът е следният — казах. — Дали наистина знае нещо, което не иска да ни каже, или просто се опитва да си намери някой, на когото да си изкара яда?

— Винаги ли е такава откачалка? — попита Брайън.

— Когато се запознахме, беше мила, скромна и гореше от желание да угоди на всички.

— Понякога мъката кара хората да се държат странно.

— Да, но аз не видях кой знае каква мъка — отвърнах. — Видях много ярост, но не и мъка.

Брайън кимна.

— И на мен не ми се видя много измъчена. А дъщерята?

— Трябва да се свържа с нея. Ако майка ѝ се е държала по същия начин с нея точно след убийството на баща ѝ...

Брайън погледна към часовника на таблото.

— Дали е на училище?

— Струва си да опитаме — отвърнах.

— Колежът „Гафт“ ли беше?

— Да. Но може би трябва да пуснеш сирената, за да стигнем по-бързо.

— Смяташ, че е склонна към самоубийство?

— Не знам — отвърнах.

— Ще се обадя на охраната в колежа — предложи той. — Може да я намерят преди нас.

После включи сирената и мигащата синя лампа на предното стъкло и подкара по-бързо.

41

Хората от охраната на колежа бяха затворили Сара в една стая за разпити в местното полицейско управление.

— Защо дойдоха ченгетата? — попита ме тя, когато влязох.

— Запознай се с Брайън Кели — казах аз. — Той е детектив от бостънската полиция.

— Не ме интересува — каза Сара. — Защо дойдоха ченгетата и ме прибраха?

В стаята имаше заседателна маса и шест стола, но тя стоеше права, скръстила ръце пред гърдите си.

— Тревожехме се за теб — обясних. — Искахме да бъдем сигурни, че ще си добре.

Сара ме изглежда.

— Добре? — повтори. — Естествено, че не съм добре, по дяволите! Баща ми е мъртъв и аз съм виновна за това! Как мога да съм добре, а?

Брайън някак успя да остане встрани от спора. Не се помръдна, но стана ясно, че аз ще вода разговора.

— Не си виновна — казах аз. — Виновен е човекът, който го е застрелял.

— Ако не ми се беше разхлопала дъската — възрази Сара, — още щеше да е жив.

Бях сигурна, че е чула този израз от майка си.

— Сара, в семейството ти има нещо, което не е наред — казах аз.

— Да — отвърна Сара. — Аз.

— Не — казах. — Не си ти. Ти просто си човекът, който пръв го е забелязал. Родителите ти не си спомнят неща, които всички нормални хора помнят добре. Баща ти лъже за миналото си. Един бърз и безболезнен ДНК тест щеше да разреши всичките ти проблеми. Но нито един от двамата не искаше да се подложи на тази процедура.

— Баща ми искаше — каза Сара. — Аз вече дадох проба.

— Къде?

— В поликлиниката на колежа.

— Знаеш ли дали са взели проба и от баща ти?

— Не.

— Ако все пак се е подложил на теста, къде го е направил според теб?

— Не знам.

— В поликлиниката на колежа ще знаят къде са изпратили пробата за сравнение — обади се Брайън.

Кимнах.

— Защо те интересува толкова? — попита Сара.

— Защото може би е свързано със смъртта му.

— Някой не е искал да се разберат резултатите от ДНК теста, така ли?

— Не знам. Но той наистина беше убит съвсем скоро, след като реши да си направи теста.

— Това е лудост — каза Сара.

— Да, така е — съгласих се. — Както беше лудост и това, че някой е наел хора, които да те пребият. И че майка ти не иска да се подложи на най-обикновен ДНК тест. И ти първа си забелязала тази лудост. Просто трябваше да го направиш. Все някой трябваше да го направи. В семейството ти има нещо, което поначало е гнило. Все още не знаем какво е то, но ще го разберем.

— Ще ми се изобщо да не се бях захващала с това — каза Сара.

— Не те обвинявам. Нещата са много по-гадни, отколкото си очаквала. Но аз съм на твоя страна. Полицията също. И ние ще останем с теб, докато не разберем какво не е наред в живота ти.

Сара изведнъж седна на масата и зарови лице в ръцете си.

— Аз все пак го обичах — промълви тя.

Гласът ѝ прозвуча глухо.

— Естествено — отвърнах. — И аз обичам баща си.

— Дори да не е бил истинският ми баща, аз го обичах. През повечето време беше добър с мен.

— Независимо от гените той все пак е бил истинският ти баща — казах аз.

Сара кимна, без да повдигне глава.

— Трябва да ти задам още един въпрос — обадох се аз.

Тя пак кимна с лице в ръцете си.

— Как получаваш парите от сметката си? — попитах.
— Просто се появяват в дебитната ми карта всеки месец —
отвърна тя.

— С банков превод?

— Предполагам.

— Откъде идват?

— Не знам.

— Коя банка е издала дебитната ти карта? — попитах.

— Пекуот Банк.

— В Улфорд?

— Да. На Оук стрийт, точно срещу студентския съюз.

— А преди да постъпиш в колежа, как ги получаваше?

— Не ги получаваш — отвърна Сара. — Бях още малка.

— Кога идват парите?

— На първо число от месеца.

Погледнах към Брайън. Той кимна и посочи с показалец към гърдите си.

— Добре — казах аз.

Сара не помръдна. Пак погледнах към Брайън. Той леко поклати глава, сви рамене и обърна дланите си към тавана.

— Имаш ли съквартирантка? — попитах.

Сара поклати глава.

— Приятел?

— Не.

— Искаш ли да се прибереш вкъщи?

— Не.

Не я обвинявах.

Пак погледнах към Брайън. Той отвърна на погледа ми и се подсмихна. Бавно кимнах, дълбоко си поех въздух и го изпуснах.

— Искам да дойдеш вкъщи при мен и Роузи за известно време —
казах.

Сара не отвърна нищо. Лицето ѝ продължаваше да не се вижда,
скрито от ръцете. Не помръдваше.

— Добре — отвърна тя, без да вдига глава.

Пак се обърнах към Брайън. Той съсредоточено зяпаше в тавана.

— Докато ѝ опаковаме багажа, можеш да провериш къде са
изпратили ДНК пробата от клиниката — предложих.

— По-добре и Сара да дойде с нас — отвърна той. — Ще бъдат по-склонни да ни помогнат, ако донорът лично поиска да го направят.

— Нали нямаш проблем с това, моето момиче? — попитах я аз.

Сара вече се беше изправила и ни гледаше.

— Май не — отвърна. — Ами училището? Ако не ходя, ще си имам проблеми.

— Аз ще се оправя с колежа — предложи Брайън. — Ако деканът е жена, ще пусна в действие чара си. Ако е мъж, ще го сплеща.

Сара почти успя да се усмихне.

— Жена е — каза тя.

— О, супер — каза Брайън. — По-лесно се правя на очарователен, отколкото на страшен.

— Честно? — обадох се аз. — Обикновено не различавам кое от двете си в момента.

Този път Сара наистина се усмихна. Макар и едва забележимо.

Медицинската лаборатория „Лайформ“ беше в дъното на коридора на втория етаж на една стара тухлена сграда на Олбъни стрийт, близо до медицинския център в Бостън. Двете със Сара влязохме в миниатюрния кабинет на директорката, от който се виждаше миниатюрен служебен паркинг.

— Не знам дали трябва да изнасям тази информация — каза директорката.

Беше дългнеста жена с посивяла коса и очила без рамки.

— Сара е един от двамата донори — обясних аз.

— Но ДНК тестът е изискан от другия донор.

— Който обаче стана жертва на убийство — казах аз.

Директорката се намръщи. Приличаше по-скоро на директор на начално училище, отколкото на шеф на медицинска лаборатория. И очевидно никак не одобряваше убийствата.

— Това е ужасно — каза тя на Сара. — Роднини ли бяхте?

— Той ми беше баща — отвърна Сара.

— Биологичната връзка между двамата може да се окаже важна част от разследването на убийството — обадох се аз. — Можем да го направим неофициално или да дойдем пак, но с полиция и съдебно решение. Тогава полицията най-вероятно ще затвори лабораторията, докато проверят архива ви, пресата сигурно ще научи и името ви ще се появи във вестниците във връзка с разследването на убийство.

— Заплашвате ли ме, мис Рандъл?

— Да го наречем „предупреждение“ — отвърнах.

Тя ме изгледа строго. Аз се усмихнах с честната си, младежка усмивка на блондинка. Директорката кимна на себе си, сякаш бях потвърдила някакво очакване.

— Е, след като младата жена е единият от донорите, не виждам никакъв проблем — каза тя.

— Благодаря ви — отвърна Сара.

Директорката натрака нещо на клавиатурата на един компютър и се облегна назад. Почакахме малко. Тя разчиташе информацията на екрана.

— Ще ви го разпечатам — каза накрая и натисна още няколко клавиша. — Но мога да ви кажа отсега, че пробите не съвпадат.

Чух как Сара рязко си пое въздух.

— Значи той не ми е баща?

— Нямате обща ДНК.

Принтерът, поставен върху шкафче за документи, тихо изжужа, навън от него се плъзна един лист хартия и той замлъкна. Известно време никой не проговори.

— Сигурна ли сте? — попита Сара.

— Да.

— Възможно ли е да сте направили грешка?

— Възможно е, но е много малко вероятно.

Сара се обърна към мен. Дишаше на пресекулки, сякаш не ѝ достигаше въздухът.

— Е, сега вече знаеш със сигурност — казах аз.

Сара кимна, но не отвърна нищо.

— Мистър Маркам получил ли е резултатите? — обърнах се към директорката.

Тя погледна към екрана, преди да ми отговори:

— Да, преди пет дни.

— Два дни, преди да бъде убит — уточних аз.

— Тогава кой е баща ми, по дяволите? — обади се изведнъж Сара.

Малко се стреснах. Бях започнала да мисля за случая като за разследване на убийство. Но за Сара основният въпрос все пак си оставаше кои са истинските ѝ родители.

— Ще го разберем — обещах ѝ.

— А тя дали ми е майка?

— Не знам — отвърнах.

Директорката, изглежда, се почувства неудобно. Всичко това съвсем не беше научно.

— Сто процента не е — каза Сара.

— Сигурна ли сте, че той е получил тази информация? — обърнах се към директорката.

Тя отново погледна към екрана.

— Да, изпратили сме резултатите по куриер и той се е подписал, че е получил пратката.

Взех разпечатката, сгънах я и я прибрах в чантата си. После погледнах към Сара. Изглежда, все още не ѝ достигаше въздух. Беше пребледняла, а на скулите ѝ бяха избили червени петна. Сякаш имаше температура.

— Има ли нещо друго, за което искаш да попиташ директорката?
— подканих я аз.

Сара поклати глава. Кимнах, изправих се и протегнах ръка към директорката.

— Благодаря ви за помощта.

Тя също се изправи и ми стисна ръката.

— Надявам се всичко да се оправи — отвърна.

В гласа ѝ вече нямаше и следа от строгост. Тя се обърна към Сара и меко сложи ръка на рамото ѝ.

— Не само ДНК тестът определя истинските родители.

Сара кимна и се изправи. Хванах я за лакътя и я изведох от кабинета по тясното задно стълбище към мястото, където бяхме паркирали. В колата мълчахме. Карах бавно към Мас авеню, а Сара се взе на седалката до мен и гледаше навън през прозореца.

После, все така без да ме поглежда, попита:

— Ако той не ми е баща, а тя не ми е майка... тогава коя съм аз, по дяволите?

Когато спряхме на светофара на Мас авеню, все още не знаех какво да отговоря. Затова протегнах дясната си ръка и я потупах по бедрото. После светофарът се смени и аз завих наляво към магистралата.

Седях на обичайното си място до бюрото. Кутията със салфетки също беше на обичайното си място. Доктор Силвърман седеше зад бюрото си, обърната настрани, с лице към мен, леко наклонила стола си назад, с кръстосани крака. Днес носеше кафяв костюм, виненочервена блуза и дискретно златно колие.

— Мислех си за онзи сън с Роузи — казах аз.

Доктор Силвърман кимна.

— Разбираш ли от кучета? — попитах.

— Да.

— Имаш ли куче?

— Да.

Боже господи, цели две лични признания. Сигурно ѝ бях страшно симпатична.

— Значи знаеш и до каква степен може да ги обича човек — продължих.

Тя кимна едва забележимо. Отново си беше възвърнала контрола върху ситуацията.

— Осъзнавам, че не е разтърсващо откритие, но според мен онзи сън имаше символично значение.

Доктор Силвърман не се ангажира с мнение по въпроса.

— И според мен в този сън Роузи символизира любовта.

Доктор Силвърман леко наклони глава встрани и повдигна вежди. На нейния език на тялото това означаваше „нека да поговорим за това“.

— А ако тя символизира любовта и в съня си аз се страхувам за нея, защото тича без каишка...

Тя отново кимна съвсем леко, почти незабележимо — още един знак, който означаваше „продължавай“. Някой път трябваше да я попитам защо незабележимите знаци са разрешени в психотерапията, а не можеш да кажеш например: „Ей, това е страшно интересно!“.

— Можеш ли да ми помогнеш малко? — попитах. — Какво представляват сънищата? Предупреждения? Реализиране на комплекси? Какво?

— Понякога сънищата са просто драматизация на обстоятелствата, в които се намираме в момента.

— Тоест те ти казват как се чувстваш?

— Вероятно.

— Но не ти казват как искаш да се чувстваш?

— Вероятно не.

— Добре тогава, от какво ме е страх? Да пусна любовта си на свобода?

— Казваш, че в съня си се страхуваш, защото Роузи тича без каишка.

— Да.

— От какво точно се страхуваш?

— Че ще я изгубя.

— Ще изгубиш любовта?

— Ами да, предполагам.

— В сънищата обектите често символизират повече от едно нещо.

Помислих малко. Доктор Силвърман ме изчака мълчаливо.

— Мен? — попитах.

Тя се усмихна. *Бинго! Каква съм умница!*

— Но освен това и любовта, нали така? Роузи е любовта и мен самата едновременно, а аз се страхувам, че ще я изгубя, ако я пусна, и от какво още ме е страх? Че ще изгубя себе си?

Бях доста развълнувана. Усещах, че се случва нещо.

— А как се почувства след това? — попита доктор Силвърман.

— След като се събудих?

Тя кимна.

— Харесваше ми идеята Роузи да тича на свобода — отвърнах.
— Точно обратното на това, което почувствах в съня си.

Доктор Силвърман отново кимна.

— Добре, за кое от двете става дума тогава? — попитах.

— И за двете — отвърна тя.

Когато се прибрах у дома след посещениято при доктор Силвърман, главата ми бучеше. Сара гледаше телевизия в единия край на мансардата, пушеше цигари и пиеше кока-кола. Някой ден трябваше да поговорим за това, че въщи не се пуши, но нямаше да е днес. На телефонния ми секретар беше записано съобщение да се обадя на детектив втори клас Юджин Корсети от отдел „Убийства“ в полицейското управление в Манхатън. Седнах на леглото и погушках Роузи, докато тя не се възпротиви, а после се обадих на детектив Корсети.

— Благодаря, че се обадихте — каза той. — Просто правя рутинна проверка. При нас е станало убийство, а в портфейла на жертвата намерихме вашата визитна картичка.

— Коя е жертвата? — попитах.

Част от мен вече знаеше какво ще отговори детектив Корсети.

— Някакъв адвокат на име Питър Франклин.

— Познаваме се — казах.

— Можете ли да ми обясните по-точно какви бяха отношенията ви с него?

— Как е загинал? — попитах.

— В какви отношения бяхте с жертвата?

— Щом имате визитната ми картичка, значи знаете, че съм частен детектив — казах аз.

— Знам — каза Корсети.

— Той беше непряко свързан с един случай, по който работя.

— По какъв начин? — попита той.

Замислих се как да го формулирам.

— О, божичко — въздъхнах накрая. — Ще дойда да поговорим лично.

— Сигурно можем да се разберем и по телефона — предположи Корсети.

— Не, много е сложно. Освен това може би и вие ще можете да ми помогнете.

— Още един въпрос за протокола — каза Корсети. — Били ли сте в Ню Йорк снощи между шест вечерта и полунощ?

— Бях в Бостън — отвърнах. — Вечерях с една млада жена и един приятел в ресторанта на въпросния приятел.

— Ще ми дадете ли телефонните им номера?

— Младата жена в момента е при мен — обясних. — Ще ви дам да говорите с нея. Мъжът се казва Спайк, ще ви дам номера му в ресторанта.

— Как е фамилията на този Спайк?

Казах му фамилията на Спайк, после подадох слушалката на Сара и тя потвърди алибито ми.

После отново взех слушалката.

— Как е загинал? — попитах Корсети.

— Ще проверя и в този ресторант, но засега ми звучиш окей — каза Корсети.

— По дяволите. Как е загинал?

— Бил е екзекутиран — отвърна Корсети. — Застрелян е веднъж в гърдите и още веднъж в главата, за по-сигурно. Извършителят е притиснал дулото направо в челото му.

— Ще дойда с колата утре сутринта. Какво ще кажеш да се видим към един следобед?

— Става — каза той. — Няма нужда да идваш в управлението. Можем да се срещнем някъде другаде.

— Хотел „Сейнт Реджис“? — предложих. — Във фойето?

Корсети тихо подсвирна.

— Доста лъскаво място за частно ченге — отбеляза.

— Аз съм доста лъскаво частно ченге — отвърнах.

— Как да те позная? — попита Корсети. — Освен че очевидно ще се оглеждам за нещо лъскаво?

— Ръст сто и седемдесет, тегло петдесет и седем, руса, над трийсет.

— С какво ще си облечена?

— Утре? — попитах. — Откъде да знам с какво ще съм облечена утре?

— Беше глупав въпрос — призна Корсети и затвори.

Двамата с детектив Корсети седяхме в кресла, тапицирани в червено и златисто във фоайето на хотел „Сейнт Реджис“, вдясно от рецепцията, и разговаряхме за убийството на Питър Франклин. Корсети не беше много висок, горе-долу колкото мен. Само че изпълваше креслото от край до край, като много малка част от тази ширина изглеждаше съставена от мазнини.

— Права беше — каза Корсети. — Наистина си доста лъскава.

— И ти не си лош — отвърнах аз.

— Знам — заяви той. — Каж ми за Франклин.

Започнах:

— Бях наета от една млада жена, която се съмнява, че родителите ѝ не са истинските. Един ден две мутри дошли, пребили я и ѝ казали да се откаже от разследването. Проследих ги обратно до Франклин. Твърдят, че той ги е наел.

— Говори ли с него? — попита Корсети.

Беше доста по-небрежно облечен от повечето посетители в „Сейнт Реджис“. Носеше кожено авиаторско яке и бейзболна шапка „Янкис“ с обърната назад козирка.

— Да — отвърнах.

— Чакай да позная — каза Корсети. — Той е отрекъл всичко.

— Почти всичко. Една от брънките на веригата, която водеше до него, беше някакъв адвокат, лишен от права, който се казва Айк Роузън.

Корсети си записа името.

— В Ню Йорк ли работи или в Бостън? — попита.

— В Ню Йорк, на Западна деветдесет и втора улица.

Корсети си го записа.

— И каква точно беше връзката на Франклин с него?

— Роузън е работил в кантората на Франклин, докато не го уволнили.

Корсети го надраска в бележника си.

— Всичко това можеше да ми го кажеш и по телефона — отбеляза. — Какво друго имаш?

— Младата жена, която ме нае, се казва Сара. Баща ѝ се казваше Джордж...

— Защо в минало време?

— Ще стигна и дотам — обясних. — В миналото Джордж е работил като водещ в радиото. Около деветстотин осемдесет и първа или втора е работил в местно радио в Молин, щата Илинойс. По същото време там е работела и Лоли Дрейк, която тъкмо започвала кариерата си.

— А Франклин я е представлявал — допълни Корсети.

— Доста работа си отхвърлил — отбелязах.

— Чак да не повярваш, че все още съм детектив втори клас, нали?

— Бих предположила, че имаш проблем с подчинението.

— Ами, нищо подобно — каза Корсети. — Според мен смятат, че не съм достатъчно висок. Както и да е, разправяше ми за Джордж.

— В крайна сметка той се съгласи да си направи ДНК тест — продължих. — И два дни по-късно го застреляха.

— Какъв беше резултатът? — попита Корсети.

— Че не е биологичен баща на момичето — отвърнах.

Корсети си го записа в бележника, облегна се в креслото, което му беше тясно, и почука по долните си зъби със задния край на химикалката си марка „Бик“.

— Как точно са го застреляли? — попита след малко.

— В гърдите — отвърнах. — И още веднъж в главата, от упор.

— Като Франклин — каза Корсети.

— Да.

— Къде? — попита той.

— В един паркинг, на гърба на административна сграда в Бостън.

— Има ли някакви признаци, че е познавал убиеца?

— Не.

— Кой се занимава с този случай в Бостън?

— Един сержант детектив, казва се Франк Белсън — отвърнах.

Корсети си го записа в бележника, прегледа записките си и го затвори.

— Франклин е живял в центъра, на Пето авеню, срещу парка.

— На ъгъла на Седемдесет и шеста — казах.

Корсети кимна.

— Портиерът ми каза, че винаги ходел да тича в парка вечер, след работа. Понякога доста късно, защото той често работел вечер.

— Там ли го намерихте?

— Един човек, който разхождал кучето си, го намерил към седем сутринта, близо до езерото, срещу Седемдесет и втора улица.

— Застрелян веднъж в гърдите и веднъж в главата?

— Аха.

— Като изстрела в главата е бил от упор?

— Аха.

— Някакви признаци, че е познавал убиеца?

— Никакви.

Замълчахме. Фоайето беше с висок таван, а мебелировката — преднамерено претенциозна. Всичко блестеше. Някои от хората, които влизаха и излизаха от него, приличаха на бизнесмени в командировка. Други — на туристи. Но нямаше нито един с бейзболна шапка, обърната на обратно.

— Какво мислиш? — попитах.

— Имаш ли резултатите от балистичната експертиза на пистолета в Бостън? — попита Корсети.

— Не — отвърнах.

— Ще се обадя на Белсън — каза той. — Тукашното убийство е извършено с деветмилиметров куршум.

— Когато бяхме на мястото на престъплението, Белсън каза, че пистолетът най-вероятно е деветмилиметров.

— Не знам какво точно става, по дяволите — каза Корсети, — но не можем просто да предположим, че са случайни съвпадения, и да забравим за цялата история.

— Не, не можем — съгласих се аз.

— А каква е ролята на Лоли Дрейк? — попита той.

— Познавала е и двамата убити — отвърнах.

— Ти също — отбеляза Корсети.

— Аз обаче имам алиби.

— Вярно — каза той. — Обадох се в онзи ресторант, който ти ми каза.

Усмяхнах се.

— А Лоли дали има алиби? — попитах.

— Можем да я попитаме — каза Корсети.

— Да я попитаме?

— Да, тя записва шоуто си тук всеки следобед.

— Искаш да попиташ Лоли Дрейк дали има алиби за две убийства?

— Ами да, защо не?

— Не искаш ли да получиш някакво разрешение от шефовете си в полицията?

Корсети поклати глава.

— Аз съм работила в полицията — казах. — И знам, че когато отиваш да разпитваш някой като Лоли Дрейк, първо си осигуряваш гърба.

Корсети ми се ухили.

— Май ме бъркаш с някого — каза. — Някой, на когото му пука.

Шоуто на Лоли Дрейк се излъчваше от един стар театър, на запад от Бродуей, до реката. Навсякъде из сградата се виждаха огромни фотографии на Лоли Дрейк. Лоли с филмови звезди. Лоли със сенатори. Лоли в Лос Анджелис. Лоли в Рим. Лоли със сладко малко кученце. Лоли с чуждестранна знаменитост. Лоли в Лондон. Лоли на кон. Лоли в Белия дом. Лоли в Сан Франциско. Лоли на корабче. На всички снимки гъстата ѝ кестенява коса падаше на вълни около лицето. Прочутите ѝ зелени очи гледаха от снимките с такава енергия, че сякаш можеха да надзърнат право в душата ти.

Докато Лоли приключи със записите на третото си предаване за деня, ние седяхме в кабинета ѝ в компанията на нейния мениджър, който се казваше Харви Делк, и един адвокат от „Харъп и Мориарти“ на име Къртин.

— Лоли ще бъде напълно изцедена — каза нейният мениджър. — Винаги ѝ е много трудно да общува с хора, след като е направила три предавания в един ден.

Корсети се усмихна и вежливо кимна. Седеше си на стола и изглеждаше напълно доволен от ситуацията, сплел пръсти върху корема, който само привидно изглеждаше дебел. Корсети просто беше със структурата на топка за боулинг и вероятно беше също толкова твърд.

Кабинетът на Лоли беше просторен и приятно обзаведен, но все пак неизбежно утилитарен — с голи стени, боядисани в жълто, и дебел кафяв килим, който покриваше балатума на пода. На един монитор в ъгъла се виждаше Лоли, седнала на канапе зад една масичка. Когато гостът ѝ в студиото кажеше нещо особено запленяващо, тя се навеждаше към него през масичката и разкриваше точно определена част от деколтето си.

— Истината не е просто факт — тъкмо казваше тя, — а също така и искрено изразена емоция, не мислиш ли?

Гостът ѝ в третото предаване, млад актьор, който рекламираше новия си филм, кимна.

— Да, истината също така е и любов, и искрена страст.

Погледнах към Корсети за помощ. Той благо ми се усмихна.

На екрана се видя как Лоли се обръща към публиката.

— Вие знаете моята мантра — каза тя. — Където има тайни, не може да има любов.

Публиката започна да ръкопляска. Корсети енергично закима в знак на съгласие.

— Страхотна е, нали? — каза.

— Феноменална — съгласих се аз.

— Точно това ме привлече в тази роля — обади се актьорът. — Автентичността и искреността, с която е написана.

— Трябва да се гордееш със себе си — отвърна Лоли. — Мъжете съвсем отскоро започнаха да осъзнават тези неща.

— Е, ако е така — каза актьорът, — то е само защото вие, жените, сте ни показали каква е истинската стойност на искрените чувства.

Лоли го облъчи с усмивката си.

— И вече започна да ни омръзва да се повтаряме — каза тя.

Публиката отново избухна в ръкопляскания. Лоли се наведе над масичката и потупа младия актьор по ръката.

— Как се казваше филмът? — попита.

— „Извън времето“ — отвърна той.

— И кога е премиерата?

— На шести януари в Ню Йорк и Лос Анджелис — каза актьорът. — И на тринайсети януари в цялата страна.

Лоли се обърна към публиката в студиото.

— Между другото, аз вече гледах „Извън времето“ на специална прожекция за журналисти — довери им тя. — И мога да ви кажа, че филмът е великолепен.

После отново се обърна към младия актьор.

— Ти също играеш великолепно, Боб.

Към камерата:

— Надявам се, че всички ще го гледате. Вземете и децата си. Те трябва да се научат да разпознават искрените чувства. В днешно време няма много места, където да се срещнат с тях.

Младият актьор скромно сведе очи. Публиката едва сдържаше ентузиазма си. Тръгнаха финалните надписи. Лоли и младият актьор продължиха да си бърбят без звук, докато екранът потъмня.

— Как само го каза, а? — обърна се Корсети към нейния мениджър. — „В днешно време няма достатъчно искрени чувства.“ Бива си я.

Мениджърът на Лоли Дрейк беше възпълен млад човек, облечен в огромен черен костюм с двойни ревери, бяла риза и сребриста вратовръзка. Костюмът му вероятно нарочно беше ушит по-голям, за да прикрива наднорменото му тегло. Не успяваше да го прикрие. Нищо не може да прикрие наднорменото тегло.

— Мис Дрейк наистина усеща пулса на нацията — съгласи се той.

Вратата се отвори и влезе самата Лоли Дрейк. Беше малко по-възрастна, отколкото изглеждаше на екрана, но наистина беше хубава, а очите ѝ бяха точно толкова впечатляващи, колкото на снимките. Тъмнозеленият ѝ костюм ѝ стоеше великолепно. Гледах я много внимателно. Майка ми боготвореше Лоли Дрейк от момента, в който започнаха да я дават по националната телевизия. С това, че съм се запознала лично с нея, можех да спечеля сума точки. Лоли спря на прага и ни погледна въпросително.

— Кой са тези хора? — попита тя мениджъра си.

— От полицията, Лоли. Нали си спомняш, че ти...

— Да, да — прекъсна го тя и закима нетърпеливо. — Какво искате?

Корсети ѝ се усмихна и извади значката си.

— Аз съм детектив Юджин Корсети, мис Дрейк.

После кимна към мен.

— А това е Съни Рандъл.

— Предполагам, че е във връзка с Питър? — попита тя.

— Точно така — отвърна Корсети.

— Господи — каза Лоли. — Точно от това имах нужда след три предавания.

— За мен е огромно удоволствие да се запозная с вас — каза Корсети.

— Сигурно — каза Лоли. — Добре, хайде да приключваме побързо.

После отиде до голямото си полукръгло бюро и седна зад него.

— Ще ви отделя десет минути — заяви.

— Сигурен съм, че ще ни бъдат предостатъчни, мис Дрейк — каза Корсети.

— Ами партньорката ти? — попита Лоли. — Тя говори ли?

— Само когато имам какво да кажа — отвърнах.

— Това забележка ли беше? — попита Лоли.

— Не, мис Дрейк — отвърнах. — Просто се опитвах да изразя истинските си чувства.

Лоли се намръщи.

— Не ми се прави на много умна, момиченце.

— Добре — казах.

— Десетте минути вече текат — обърна се тя към Корсети.

— Да, мис — отвърна той. — Вие сте познавали Питър Франклин, разбира се?

— Разбира се.

— И Джордж Маркам?

— Кой?

— Джордж Маркам, мис — повтори Корсети.

— Този не съм го чувала.

— Двамата сте работили заедно в местно радио в Молин, в началото на осемдесетте — обясни той.

Лоли погледна към мениджъра си. Мениджърът ѝ погледна към адвоката. Адвокатът се намръщи и погледна към Корсети.

— За какво говориш, по дяволите? — попита накрая Лоли.

Корсети погледна към мен.

— Съни?

— Вие сте били водеща на предаване за юридически консултации с обаждания на слушатели в местно радио в Молин, щата Илинойс. По същото време Джордж Маркам е четял новините в същото радио.

— И какво, трябва ли да помня всички загубеняци, с които съм работила в някакво мизерно радио на края на света?

— Поне помни откъде точно е тръгнала — обърна се Корсети към мен.

Аз се усмигнах. Лоли изглеждаше малко стресната. Къде изчезна почитателят ласкател?

— Има ли нещо друго? — попита тя.

— Имате ли някаква представа защо някой е поискал да убие Маркам?

— Да го убие ли? Нали ви казах, че дори не си спомням кой е.

— Добре, но Питър Франклин е бил вашият адвокат — каза Корсети.

— Вече ви казах, че е така.

— Знаете ли защо е наел някакви типове да пребият дъщерята на Джордж Маркам?

Лоли го погледна вторачено. Отвори уста, но после я затвори, без да каже нищо. Първо погледна към мениджъра и адвокатата си. После, изглежда, побесня.

— Ах ти, отвратително малко човече — изсъска тя.

— Не съм малко човече — уточни Корсети. — Просто съм нисък.

— Не ми пука какъв си — каза Лоли. — Няма повече да си губя времето с теб.

— Край на интервюто — обади се адвокатът. — Още сега.

— Интервю ли? — повтори Корсети. — Наистина ли си мислите, че това е някакво шибано интервю? В момента разпитвам заподозрян за две убийства и разговорът ще свърши, когато аз кажа!

— Може би трябва да ни обясните за какво става дума — каза адвокатът.

Вярно, че беше адвокат, но от шоу бизнеса. Един наистина добър адвокат по наказателно право щеше да прекрати разговора веднага. Корсети не разполагаше с достатъчно доказателства, за да я арестува. Но си знаеше работата. Не беше разкрил всичко, което бе научил, и беше намекнал, че знае повече, отколкото казва. Така че адвокатът нямаше никаква представа с какво точно разполагаме ние.

— Сара, дъщерята на Джордж Маркам, е наела Съни Рандъл, за да провери кои са истинските ѝ родители. Питър Франклин наел някакви мутри, за да накарат Сара да прекрати разследването. После те се опитали да принудят и Съни Рандъл да прекрати разследването. После Джордж Маркам бил застрелян, а след няколко дни Питър Франклин също бил застрелян, при това по същия начин — с един изстрел в гърдите и втори изстрел от упор в челото, за по-сигурно. Мис Дрейк е познавала и Маркам, и Франклин.

— „Наела“ ли каза? — попита Лоли.

Корсети кимна.

— Нали ни каза, че сте от полицията?

— Не — отвърна Корсети. — Казах ви, че аз съм детектив от полицията. После ви казах, че тя е Съни Рандъл. И тя наистина е Съни Рандъл.

— Да, но ти го намекна.

Корсети се ухили и поклати глава.

— Не, ти го предположи.

— Ще останеш без значка — заплаши го Лоли.

Адвокатът направи примирителен жест.

— Лоли.

— Не ми викай „Лоли“, нещастен некадърник — срязва го тя. — Искам този човек да остане без полицейска значка.

— Не става — каза Корсети. — Капитанът ми даде една и ми каза да я нося навсякъде.

— Изчезвайте оттук — каза Лоли.

— Има ли нещо, което искате да споделите с нас във връзка с тези убийства, мис Дрейк? — попита Корсети.

— Мис Дрейк — обади се адвокатът.

— Млъквай — каза тя.

После се изправи, заобиколи бюрото и се надвеси над Корсети:

— Влезе тук и ме излъга, че тази флърца е полицейски служител. Намекваш, че съм виновна за някакво идиотско престъпление. И аз ще направя всичко, което е по силите ми, ще впрегна всичките си връзки, за да те накарам да съжаляваш за това. Наистина ли вярваш, че можеш да се изправиш срещу мен? Имаш ли изобщо представа коя съм и какво представлявам?

— Надута кучка — отвърна Корсети. — Прав ли съм, или греша?

Лоли се дръпна, сякаш я беше ударил. Лицето ѝ почервения, все едно всеки момент щеше да заплаче. После тя се извърна и избяга от кабинета си. В същия момент Корсети се изправи и ми кимна да тръгваме.

— Приятен ден — каза той на двамата мъже в стаята, после излязохме в коридора.

Докато слизахме с асансьора, Корсети ме погледна и се ухили.

— „Флърца“?

— Откъде ли е разбрала? — почудих се аз.

Уговорих си среща с татко за обяд в едно кафене на Съмърстрийт, от моята страна на канала „Форт Пойнт“. Винаги ми изглеждаше един и същ. Но сигурно не беше. Вече беше с повече от трийсет години по-стар от мъжа, който за пръв път ме беше завел на детска градина. Винаги е бил от типа татковци, които запретват ръкави и сами свършват работата; просто нямаше друг избор, като се имат предвид възможностите на майка ми. И аз винаги се усмихвах при мисълта за онзи пръв ден в детската градина. Тогава не се бях разплакала. Разплака се той.

— Познаваш работата си достатъчно добре — каза той, — за да не изключваш и възможността за съвпадения.

— Но ако ги приема за такива, няма да стигна доникъде — казах аз.

— Ако пък не ги приемеш, ще стигнеш там, където не трябва — каза баща ми.

— Добре, какво да правя с Лоли Дрейк?

— Можеш да оставиш случая на полицията в Ню Йорк.

— Вярваш ли, че могат да я хванат?

— Не и с това, с което разполагат засега.

— Така е — съгласих се. — Тя има няколко кръга на отбрана.

— А и не всички нагоре по командната верига ще се държат като твоя приятел Корсети — изтъкна баща ми.

— Беше толкова арогантна — възкликнах. — Много ми се иска някой да ѝ посмачка фасона.

Силните ръце на баща ми бяха на масата. Бавно въртеше чашата си с кафе.

— Никога не е добра идея да приемаш нещата лично — каза той.

— Аз не съм ченге, татко. Аз работя за себе си.

Той се ухили.

— Значи всичко е лично, така ли?

Кимнах.

— Ако някой случай не е важен за теб, просто не се захващаш с него? — попита той.

— Точно затова напуснах полицията — обясних.

— Алтернативното решение щеше да бъде всички случаи да са важни за теб.

— При теб така ли беше? — попитах.

— Опитвах се да е така.

— Но?

— Но имаше и такива, за които изобщо не ми пукаше — призна баща ми.

— Но въпреки това работеше по тях?

— Да.

— И не се отказваше?

— Имах жена и две дъщери, за които да се грижа — каза той.

— Значи просто не можеше да си позволиш да се откажеш?

— Трябваше да се грижа за семейството си — повтори той.

После ми се усмихна.

— Пък и, общо взето, работата ми харесваше.

— И беше добър, нали?

— Да — съгласи се той. — Така си беше.

Сервитьорката донесе сандвич с пържено яйце за баща ми и сандвич с риба тон за мен.

— Не знам как да продължа с този случай — признах.

— Мислиш ли, че Маркам е бил убеден, че ДНК тестът ще докаже факта, че той е истинският баща? — попита той.

— Иначе защо би го направил?

— Добре, тогава *защо* е бил убеден, че ДНК тестът ще го докаже?

— Защото си е мислел, че наистина той е бащата.

— А защо мъжът си мисли, че детето е негово?

— Защото така му е казала майката на детето — отвърнах.

Сервитьорката дойде да ни напълни чашите с кафе и продължи с другите маси.

— Тогава защо не си е направил теста още в момента, в който изобщо е бил повдигнат този въпрос?

— Предполагам — казах, — че мисис Маркам е била против.

— И тя все още отказва да го направи, така ли? — попита баща ми.

— ДНК тестът? Да.

— Тогава коя е майката на детето?

— Според теб тя не иска да си направи теста, защото знае, че не е майката? — попитах аз.

— Да.

— В такъв случай, защо го крие? — почудих се. — Много хора осиновяват деца.

— Значи Маркам е смятал, че детето... как се казва тя всъщност?

— Сара — отвърнах.

— Маркам си е мислел, че Сара наистина му е дъщеря.

— А мисис Маркам е знаела, че Сара не ѝ е дъщеря.

— Тогава коя е била майката на Сара и защо Маркам е бил сигурен, че ѝ е баща?

— И защо тя се е преструвала... и всъщност още се преструва, че Сара е тяхно дете?

Баща ми избърса малко яйчен белтък от ъгълчето на устата си с една хартиена салфетка.

— Каж ми за банковата ѝ сметка — предложи той.

— Парите се превеждат от някаква банка в Ню Йорк — обясних. — На първо число всеки месец. Брайън Кели я проверява в момента.

— Може би ще е интересно да се провери дали в семейството им не се получават и други пари — предположи баща ми.

— Лоли Дрейк е замесена в тази работа, сигурна съм.

— Може би тя е майката.

— О, Фил, толкова се радвам, че го каза. Много се надявах да го направиш.

Баща ми се усмихна.

— „Фил“?

— Нали сме и приятели, не само баща и дъщеря — обясних.

— А, добре.

— Наистина ли вярваш, че е възможно тя да е майката?

— Познавала се е с Маркам в съответния момент.

— Де да можех да я пратя на ДНК тест — въздъхнах.

— Няма да стане — отвърна баща ми.

— Мога да се опитам да докажа, че са имали сексуални контакти по онова време.

— Двайсет и няколко години след въпросните събития?

— Трудно е, но не е невъзможно.

— Тя разполага с достатъчно пари, за да се измъкне от разследването — каза баща ми.

— И с достатъчно силен мотив да иска да скрие факта, че е била бременна — добавих аз. — Все пак се представя за съвестта на нацията.

Баща ми отново се усмихна.

— Не бях чувал този израз от гимназията — отбеляза. — И все пак може би и това е съвпадение.

— Как не — възразих аз.

— И в двата случая — каза баща ми — има още две неща, които бих направил на твоето място. Първото е да проследя откъде идват парите.

— Чувала съм, че това върши работа.

Баща ми кимна.

— На парите винаги може да се вярва.

— А кое е второто? — попитах.

— Ето как стоят нещата според мен — каза той. — Ако има някакви материални доказателства, криминогенен материал, ченгетата ще ги намерят. Или няма да ги намерят. Но и в двата случая това не е твоя работа.

— А и не разполагам с необходимите средства.

— Така е. Но пък можеш да разговаряш със заподозрени и свидетели. С което, между другото, се справяш много добре.

Развълнувах се от удоволствие. Татко ми беше направил комплимент.

— И така, разполагаш с дъщерята, която вероятно вече ти е казала всичко — започна той. — И разполагаш с Лоли Дрейк, но тя пък е почти непробиваема. Остава ти мисис Маркам.

— Която сигурно не ми е казала всичко — отвърнах аз.

— Сигурно — съгласи се баща ми.

— А до нея мога да се добера по всяко време.

Баща ми кимна.

— Движим се към едно неизбежно логическо заключение — отбелязах.

— Ако бях на твое място — каза татко, — щях да притисна мисис Маркам, докато пропее.

Двамата с татко довършихме сандвичите. После помълчахме, докато си изпием кафето. Сервитьорката ни попита дали искаме нещо за десерт.

— Аз искам едно парче от онзи пай — каза баща ми.

Сервитьорката погледна към въпросния пай, който се намираше зад стъклената витрина до бара.

— Нека да проверя с какъв пълнеж е — предложи тя.

— Не ме интересува пълнежът — отвърна баща ми. — Искам едно парче от него с малко сирене и още кафе.

— Разбира се.

Сервитьорката погледна към мен. Усмяхнах се и поклатих глава. Тя отиде да донесе пая за баща ми.

— Защо не пиеш кафе без кофеин? — попитах.

— Мразя кафе без кофеин — отвърна баща ми.

— Повечето хора твърдят, че с напредването на възрастта истинското кафе започва да пречи на съня им.

— Вярно е.

— Значи от него не можеш да заспиш, но въпреки това го пиеш?

— Да.

— Можеш да се опиташ да свикнеш с кафето без кофеин — предложих.

— Майната му на кафето без кофеин — отсече баща ми.

— Вярно — казах, леко стъписана. — Не се бях сетила за това.

Сервитьорката донесе пая и сиренето. Паят се оказа ябълков. Баща ми го изяде така, както правеше всичко останало: просто и ефективно. Без излишни движения.

— Ходя на психоаналитик — съобщих.

Баща ми преглътна и попита:

— Защо?

— Заради Ричи — обясних.

Той кимна.

— Аха. Не ти е лесно.

— Едно от нещата, които се опитвам да разбера, е защо пък ми е чак толкова трудно.

Баща ми отпи от кафето си.

— При кого ходиш? — попита.

— Казва се доктор Силвърман — отвърнах. — Работи в Кеймбридж.

Баща ми се усмихна.

— Сюзън Силвърман?

— Да. Познаваш ли я?

— Да — отвърна той.

— Разкажи ми нещо за нея.

— Не.

— Защо?

— Не знам чак толкова много за психоанализата, но съм почти сигурен, че не е полезно да обсъждаш психоаналитика си с други хора.

— Но все пак я харесваш? — попитах.

— Да.

— Ако не я харесваше, ти щеше да си кажеш, нали?

— Харесвам я — отвърна баща ми. — Така че не ми се налага да мисля какво щях да направя, ако не беше така.

Почувствах се, сякаш ме бе смъмрил.

— Да, естествено — отвърнах.

— Тя е умна жена — каза баща ми. — Ти също си умна. Тя е силна. Ти също си силна. Почти съм сигурен, че двете заедно ще постигнете нещо.

— Всъщност си говорим за теб и мама — признах.

Чувствах се като в изповедалня.

— Предполагам, че повечето хора, които ходят на психоаналитик, особено в началото, обсъждат темата за майката и бащата — отвърна баща ми.

— Направо умирам от любопитство откъде познаваш доктор Силвърман — казах аз.

— Попитай нея — каза баща ми.

— Божичко — възкликнах. — Също толкова лош си като нея!

— Или също толкова добър — каза той.

Спогледахме се радостно.

— Ще кажеш ли на мама за това? — попитах.

— По-скоро не.

— Защо не?

— Защото не смятам, че тя може да има голяма полза от тази информация — отвърна баща ми.

— Аз пък си помислих — отбелязах, — че ще ми дръпнеш една лекция за това как мъжете и жените трябва да си споделят всичко в брака.

— Кога за последен път съм ти чел конско? — попита баща ми.

— Онзи път в гимназията, когато не се прибрах цяла нощ след някакви танци.

— Тогава проявих голямо самообладание — каза той. — Всъщност ми се искаше да те убия.

Сервитьорката пак дойде да ни налее още кафе и да остави сметката. Баща ми машинално я взе, за да плати. Аз машинално го оставих да го направи.

— Защо смяташ, че мама не може да има голяма полза от такава информация? — попитах.

Баща ми си беше изял пая. Видях, че се чуди дали да не си поръча още едно парче.

— Аз обичам Ем — каза той. — Обичам я вече повече от четирийсет години. Но това не означава, че не мога да я погледна обективно. Тя взема прибързани решения и се подчинява на предразсъдъци, с които се е сдобила още като тийнейджърка.

— Често греша, но винаги е сигурна в себе си — отбелязах.

Той се усмихна.

— Точно така.

После се огледа за сервитьорката, привлече вниманието ѝ и посочи към чинията си. Тя дойде при нас.

— Още едно парче пай, сър?

— Да, моля — каза баща ми.

— Хубав е, нали?

— Да, много — отвърна баща ми. — Но този път без сирене.

Сервитьорката му донесе още едно парче пай.

— Значи познаваш недостатъците ѝ — казах аз.

— Винаги съм знаел за тях — отвърна той.

— Но не можеш да я промениш?

— Не — каза той. — Обичам я такава, каквата е. Винаги съм се опитвал да предпазвам теб и Елизабет от най-лошите ѝ страни. С теб постигнах повече успех, отколкото с Елизабет.

— Защо?

— Защото повече приличаш на мен — обясни татко. — Но Ем не може да се промени и аз си го знаех от самото начало.

— Или ме обичаш, или ме оставяш?

— Да.

— А ти я обичаш?

— Да — потвърди баща ми.

— И си щастлив с нея?

— Да — отвърна той. — Щастлив съм с нея.

Той се зае с пая и кафето. Помислих си за всички вечери и закуски, които го бях видяла да яде. Прииска ми се да стана, да заобиколя масата и да седна в скута му. Това малко ме изплаши.

— Елизабет е доста зле, татко — казах.

— Знам.

— Аз също не съм много добре напоследък.

— Ще се оправяш — каза той.

— Май не си успял да ни опазиш напълно от нея.

— Май не — съгласи се той. — А може би и аз не съм ви дал всичко, от което сте имали нужда.

— Ти си добър баща — възразих. — Никога не си ми се карал.

— Защото нямаше за какво да ти се карам — отвърна той и леко се усмихна. — Освен за онази вечер в гимназията.

Доплака ми се. Когато заговорих, гласът ми трепереше.

— Обичам те, татко.

— И аз те обичам — каза той.

— Ти направи, каквото можа.

— Майка ти също.

— Не е било достатъчно — казах.

Татко за момент ме погледна право в очите. Отново се почувствах на четиринайсет години.

— Според мен — каза той — никога не е достатъчно.

Брайън Кели се отби да прием кафе. Седнахме до плота в кухненския бокс и той извади овесените курабийки с кленова есенция, които беше донесъл. Сара дойде при нас. Както и Роузи. Сара седна на едно от високите столчета. Роузи се настани на пода под краката ми и прикова безмилостния си поглед в нас.

— Парите в сметката на Сара пристигат от Уелингтън Банк в Жилет, щата Уайоминг — започна Брайън.

— Уайоминг? — повторих.

— Аха.

— Къде се намира Жилет, щата Уайоминг? — попита Сара.

— В западната част на страната — обясни Брайън. — Парите се превеждат от сметка, която принадлежи на благотворителната фондация „Ярко цвете“.

— Не, парите са от дядо ми — възрази Сара.

Брайън сви рамене и продължи:

— Фондацията „Ярко цвете“ представлява една пощенска кутия в Ню Йорк. Оторизираният подпис е на някоя си Джулай Фишбайн.

— Джулай? — повторих. — Като името на месец юли?

— Аха — потвърди Брайън. — „Джун“ като юни, „Джулай“ като юли.

— Парите са от дядо ми — повтори Сара.

Брайън кимна. После погледна надолу към Роузи.

— Какво иска това куче? — попита.

— Всичко — отвърнах.

— Познаваш ли жена на име Джулай Фишбайн? — обърна се той към Сара.

— Не.

Брайън погледна към мен.

— И на мен не ми говори нищо — казах.

— От Ди Ди в Ню Йорк твърдят, че „Ярко цвете“ е законно регистрирана организация с идеална цел — продължи той.

— Какво означава Ди Ди? — попита Сара.

— Държавен департамент — обясних. — Значи имат регистриран управителен съвет?

— Да. Джулай Фишбайн и още четири жени.

— И какво?

— Полицията в Ню Йорк работи по въпроса, но засега не сме успели да открием нито една от тях.

— Включително и самата Джулай?

Сара отчупи парче от курабийката си и го подаде на Роузи. Тя старателно го изяде до последната трохичка и отново се вторачи в нас.

— Разполагаме ли с телефонен номер? — попитах. — На Джулай или пък на фондацията?

— Естествено.

— Истински ли е?

— Не.

— Какво става, когато го набереш?

— Един женски глас обяснява, че сме избрали несъществуващ номер.

— Какво означава всичко това? — намеси се Сара.

— Означава, че някой полага сериозни усилия да скрие факта, че ти изпраща пари — обясних ѝ аз.

— Според вас парите не са от дядо?

— Не — поклатих глава.

— А от кого са тогава, по дяволите?

— Може би от истинския ти баща — предположи Брайън.

— Или от истинската ти майка — допълних аз.

— Значи и ти вече смяташ, че тя не ми е майка? — попита Сара.

— Не иска да си направи ДНК тест — изтъкнах.

— Тя казва, че според нея това е унизително нарушаване на личното пространство — обясни Сара.

Може и да не харесваше особено мисис Маркам, но още по-малко ѝ харесваше мисълта да остане без никакви родители. Не я обвинявах.

— Имаш ли други основания да се съмняваш в мисис Маркам? — попита Брайън.

— Всъщност не — отвърнах.

— Но...

— Но ужасно ми се иска да разбере какво общо има Лоли Дрейк с цялата история.

— Ако изобщо има нещо общо — изтъкна Брайън.

— Има — казах. — Постоянно се оказва, че е замесена.

— Смяташ ли, че тя може да е майка ми? — попита Сара.

— Постоянно се оказва, че е замесена — повторих.

Помълчахме, докато пиехме кафето. Курабийките бяха свършили. Роузи отказа да приеме този факт и продължаваше да стои на пост под краката ни. Очите на Сара се насълзиха. Не плачеше наистина, но гласът ѝ малко трепереше, когато каза:

— Защо изобщо се хванах с това?

— Защото имаше право да знаеш — отвърнах аз.

— Защо просто не се отказах и не си живях както преди? Щях да си имам майка и баща, да отида в колежа, да си намеря гадже и да се омъжа. Защо не го направих? Така нямаше да се случи всичко това.

— Не знаеш какво щеше да се случи — изтъкнах.

Сара ме погледна. Брайън мълчеше и си пиеше кафето. Едно от професионалните му умения беше да седи напълно неподвижно.

— Защо го направих? — повтори Сара.

Осъзнах, че въпросът не е реторичен. Тя наистина искаше да ѝ обясня защо го е направила.

— Защото им беше ядосана — отвърнах.

— Според теб съм направила всичко това само от яд?

— Много често вършим неща по причини, които не разбираме — казах аз. — Може би по този начин си искала да им го върнеш, защото не са били родителите, от които си имала нужда.

Ходех на психотерапия едва от няколко седмици, а вече самата аз пробвах да я прилагам.

— И какво сега? — попита Сара. — Излезе, че останах изобщо без родители.

— Може би просто имаш *други* родители — казах аз.

— Ами, други. И какво ще правя сега? Ще спя на канапето ти до края на живота си?

— Не съм съвсем сигурна, че те разбрах — отвърнах. — Как точно стигна до този извод?

— Майната му — каза Сара. — Не ми пука дали някой ме разбира.

После се разплака, стана, прекоси помещението и застана в другия край, като притискаше лицето си към прозореца и не спираше да плаче. Роузи ѝ хвърли един обнадяващ поглед, но след това не ѝ обърна повече внимание, а отново прикова очи в празната чиния, където преди бяха курабийките.

— Чувствам се като лоша майка — казах.

— Ако наистина беше такава, нямаше да си сама — успокои ме Брайън.

Докато разговарях с нея, лицето на мисис Маркам започна да посивява.

— Естествено, че Джордж е бащата на Сара — каза тя.

— Не, не е — казах аз. — ДНК тестът доказва обратното.

— Може би докторите грешат.

— Едва ли — поклатих глава.

Лицето ѝ стана още по-сиво.

— Откъде да знам, че не ме лъжеш? — попита тя.

— Защо да го правя?

— Защото се опитваш да ме унищожих от деня, в който се запознахме.

Въздъгнах, извадих копие от лабораторния анализ от чантата си и ѝ го подадох.

— Нищо не разбирам — каза тя.

— Занеси го на личния си лекар, в местната болница или в някоя друга лаборатория за ДНК анализ. От полицията в Андовър ще ти кажат къде да отидеш. Или се обади в полицията в Бостън. Детективът, който разследва случая, се казва Брайън Кели.

— Няма да мога да се справя — каза тя.

— Само едно от нещата, които изброих, ще бъде достатъчно.

— Няма кой да ми помогне.

— Ако искаш, можеш да се довериш на мен — изтъкнах. — Каквото и да си мислиш, аз не се опитвам да те унищожа. Опитвам се да помогна на дъщеря ти.

— Значи той не е баща ѝ — каза мисис Маркам.

Седеше така, сякаш ѝ беше студено или пък се опитваше да заема по-малко място.

— Не, мадам — отвърнах. — Не е.

— Господи боже.

— При тези обстоятелства — попитах аз — знаеш ли кой е истинският баща?

Тя не ме гледаше. Гледаше покрай мен, в нищото. Поклати глава.

— Не знаеш кой е истинският баща, така ли?

Отново поклати глава.

— Виж, не искам да бъда нахална, но ако бащата на Сара не е твоят съпруг, не би ли трябвало да имаш някаква представа кой друг може да бъде?

— Тя не беше моя — каза мисис Маркам. — Беше на Джордж.

— Разкажи ми нещо повече — предложих.

— Сара беше дъщеря на Джордж от предишен брак.

— Нали ми каза, че е родена през осемдесет и втора?

Мисис Маркам кимна.

— Кога се оженихте с Джордж? — попитах.

Тя ме погледна, без да дава никакви признаци, че разбира какво я питам.

— Моля?

— Попитах кога се оженихте с Джордж.

— Не си спомням точно.

— Вече сте били женени — изтъкнах, — когато Джордж е работел в онова радио в Молин през седемдесет и девета.

Тя не отговори.

— А това означава, че Сара е била зачената, докато сте били женени.

— Значи сигурно е родена по-рано — отбеляза мисис Маркам.

— През седемдесет и осма например?

— Да. Тогава трябва да е било.

— Значи на колко години трябва да е сега? На двайсет и шест?

— Предполагам.

— Мисис Маркам — казах. — Сара не е на двайсет и шест години.

— Не знам какво друго да кажа. Тя е дъщеря на Джордж от предишен брак.

— Само дето не му е дъщеря — напомних.

Мисис Маркам закри посивялото си лице с ръце и се разплака.

— Кой е бащата, мисис Маркам? — настоях.

Тя поклати глава.

— Толкова много сексуални партньори ли си имала, че дори не помниш? — попитах.

— Никога не съм имала много сексуални партньори — отвърна тя, без да сваля ръце от лицето си.

— Тогава кой е бащата?

— Не знам.

— Значи и ти не си майката?

— Не.

— А коя е майката?

Тя поклати глава.

— Все някой трябва да я е родил — изтъкнах.

Мисис Маркам продължи да клати глава.

— Как се получи така, че тя дойде да живее при вас?

Наведена напред, закрила лицето си с ръце, тя отново поклати глава. После започна да се клати напред-назад с цялото си тяло.

— Мисис Маркам — обадих се. — Това момиче е имало и баща, и майка.

— Престани — сопна се тя. — Престани.

После вдигна лице към мен — вече беше с цвят на пергамент, а високо на бузите ѝ бяха избили две трескави червени петна. Мисис Маркам започна да се удря по бедрата с ръцете си, свити в юмруци.

— Напусни къщата ми! — просъска тя.

— Мисис Маркам — опитах се да я успокоя.

Тя падна от стола на пода и остана просната на една страна, прибрала коленете си към лицето, като продължаваше да се удря по бедрата. Очите ѝ бяха плътно затворени.

— Махай се! — изпищя тя. — Махай се, махай се, махай се!

Схванах намека.

— Значи и той знае — казах аз.

— Баща ти ли? — попита доктор Силвърман.

— Да. Той също знае какво представлява майка ми, но въпреки това я обича.

Доктор Силвърман кимна.

— Винаги съм си мислела, че всъщност не я обича — продължих. — Че е останал с нея заради децата.

— Защото ви е обичал повече, отколкото нея ли? — попита доктор Силвърман.

— Да.

В кабинета ѝ беше тихо. Доктор Силвърман беше с бял кашмирен пуловер. Ръцете ѝ бяха върху бюрото. Ноктите ѝ бяха с безупречен маникюр. Черната ѝ коса беше гъста и лъскава. Гримът ѝ беше великолепен. Преди да свършим с психотерапията, трябваше да ѝ поискам няколко съвета в това отношение. Изглежда, не бързаше никъде. Можехме да седим и да мълчим, колкото си щем.

— Още от дете — започнах аз — си представям едно и също нещо. Намирам се някъде високо в планините, в девствената снежна пустош, с един силен, мълчалив мъж. Двамата сме в нещо като заслон, под една скална козирка. Нищо наоколо не помръдва. И двамата сме облечени с дебели кожени палта. Мъжът държи пушка „Уинчестър“. Пред козирката гори буен, огромен огън. И на двамата ни е топло и много уютно. По някакъв начин там има безкрайни запаси от храна и дърва за огъня.

Доктор Силвърман леко се полюляваше на стола си и едва забележимо кимаше.

— Какво чувство изпитваш? — попита.

— Във въображението ми всичко изглежда перфектно. Там сме само ние двамата, с този мъж.

— А мястото? — попита тя.

— Какво за него?

— Разкажи ми малко повече за мястото — каза доктор Силвърман.

— Всичко е напълно неподвижно — отвърнах аз. — Навсякъде има дълбок сняг и нищо не помръдва.

— Защо ви е пушката?

— Не знам. Когато си някъде далеч в пустошта, е хубаво да имаш пушка, не е ли така?

— Мъжът използва ли пушката, за да ходи на лов? — попита доктор Силвърман. — За да осигурява храна?

— Предполагам, не знам. Това не си го представям.

— И какво правите там двамата? — попита тя.

— Нищо. Само си представям как седим.

— Познаваш ли мъжа?

— Във въображението си го познавам — отвърнах. — А, ти питаш дали наистина го познавам? В реалния живот? Не, не знам. Предполагам, че е Ричи.

— Ричи носи ли оръжие?

— Обикновено не. Нали съм ти разказвала за семейството му?

Тя кимна.

— Ти познаваш много хора, които носят оръжие, нали?

— Да — отвърнах.

— Кой беше първият?

— Първият човек, когото съм виждала да носи оръжие?

— Да.

— Баща ми, той... О, боже.

Очите на доктор Силвърман трепнаха както винаги когато искаше да ме насърчи да продължа.

— Пушката — казах.

„Продължавай“, подсказа ми погледът ѝ.

— Голямата пушка — казах.

Доктор Силвърман кимна.

— Понякога пушката си е просто пушка, нали? — попитах.

— Понякога.

— А понякога е фалически символ?

Тя отново кимна.

— Понякога е и двете едновременно.

— Значи си представям, че се намирам в някаква пещера в планината с един мъж с голяма пушка — казах. — Всичко наоколо е пусто и замръзнало, без живот. А при нас гори буен огън.

Доктор Силвърман мълчеше.

— Домашното огнище — усмихнах се аз.

Тя продължаваше да ме гледа, без да коментира. Очите ѝ отново трепнаха почти незабележимо.

— Какво? — попитах.

„Продължавай“, нареди ми погледът ѝ.

— Домашно огнище — повторих.

Доктор Силвърман кимна. Главата ѝ се помръдна с около половин сантиметър.

— Поддържам домашното огнище с баща си и голямата му пушка — казах аз.

Тя повтори същото движение.

— Тогава защо всичко наоколо е изстинало? — попитах.

Тя направи някакъв трик с очите си. Но ефектът беше същият, все едно беше свила рамене. Как го постигаше? Помълчах. Тя също мълчеше.

— Всичко е изстинало — отбеляза тя след малко.

— Изстинало? — повторих неразбиращо.

— Ти каза така — напомни ми доктор Силвърман.

— А в тази стая нищо не се казва случайно.

Тя се усмихна и се намести на стола, подсказвайки ми, че времето ни е изтекло.

— Следващия път — каза.

Аз станах и отидох до вратата. Тя ме изпрати както обикновено.

— Изстинало — повторих.

Доктор Силвърман се усмихна и отвори вратата. Излязох навън.

Човек може да прекара целия си живот, без да стъпи в Молин, а после изведнъж да му се наложи да отиде два пъти поред. Седях в бара на хотел „Холидей Ин“ до летището с Мили Макнийли и отпивах от първата си чаша бяло вино. Мили пиеше третия си коктейл „Манхатън“ и пушеше цигари „Честърфийлд“ една от друга.

— Нека ти напомня — казах на Мили. — Двама мъже бяха убити, а две жени са на ръба на нервна криза. Вече не може да става въпрос за дискретност.

Мили ме слушаше внимателно и кимаше. Когато свърших, тя отново отпи от коктейла си, дълбоко дръпна от цигарата и с издадена напред долна устна изпусна дима, който за миг забули лицето ѝ. Не каза нищо. Мълчах и чаках. Това беше едно от нещата, които бях научила за детективската професия от баща си. Тишината притиска повечето хора. Чакай. Слушай. Не казвай нищо.

— Много жалко за Джордж — не издържа накрая Мили.

Кимнах. Тя отново отпи от чашата си и дръпна от цигарата.

— Беше много забавен — допълни тя.

Кимнах съвсем леко, колкото да я уверя, че слушам внимателно. Това пък го бях научила съвсем наскоро, на друго място.

— Известно време между нас имаше някаква закачка — каза тя.

Пак кимнах.

— Тогава той беше женен.

Мили довърши своя „Манхатън“, махна на бармана да ѝ направи още един и ми се ухили.

— Но аз не бях.

— Кога беше това? — попитах аз.

— Чакай да помисля.

Барманът ѝ донесе коктейла. Тя отпи от него. Успях да потисна желанието си да потрепера.

— Някъде между деветстотин седемдесет и девета и осемдесета — съвсем скоро, след като дойде да живее тук. Джордж обичаше

жените.

— Въпреки че беше женен? — попитах.

— Жена му не ставаше за нищо — отвърна Мили.

— Ти ли беше единственото му, хм, завоевание?

— Не се наложи да ме завоюва — поправи ме тя. — Аз обичах секса поне колкото него. Всъщност все още го обичам, просто сега ми е по-трудно да си намеря партньор.

— Ти ли беше единствената жена в живота му, като се изключи съпругата?

Мили отпи от коктейла си.

— Не се занасяй — отвърна тя. — Джордж беше готино парче. А в Молин няма много възможности.

— С коя друга е бил?

— Според мен е бил с всички жени, които работеха в радиото по онова време.

— Включително и с Лоли Дрейк?

— Абсолютно — каза Мили.

За миг ми се прииска да скоча от столчето и да затанцувам наред бара. Принудих се да запазя спокойствие.

— Тяхната връзка по-сериозна ли беше? — попитах.

— Не по-сериозна от нашата — отвърна Мили. — Все пак тогава на Лоли още не ѝ беше пораснала работата. Беше само една хлапачка със собствено шоу в малко местно радио.

— Джордж внимаваше ли? — попитах.

— За какво?

— За противозачатъчни средства — обясних.

Мили се засмя. Смяхът ѝ беше дълбок, дрезгав и пропит с алкохол.

— Джордж ли? Джордж винаги е смятал, че бременността е някаква женска болест.

— Значи не е използвал противозачатъчни средства?

— Не.

— Ти забременявала ли си от него? — попитах.

— Аз също смятах, че бременността е женска болест — отвърна Мили.

— Значи си внимавала?

— Да.

— А Лоли Дрейк внимаваше ли?

— Откъде да знам? — попита Мили.

— Не си я виждала бременна, така ли?

— Не — отговори тя. — Но дори да е била, нямаше да я видя. По същото време тя удари джакпота в медийния концерн „Хартланд“ и продължи напред и нагоре в кариерата си, така че не я видях повече. Но понякога чета за нея. Както се интересуваш от хората, които си познавал преди, нали се сещаш? Но никога не съм чувала да има дете.

— Двамата с Джордж дали са поддържали връзка след това?

— Не знам за такова нещо. Когато тя си тръгна, той веднага се прехвърли върху новото момиче, което дойде на нейно място... и когато казвам „върху“, имам предвид буквално.

— А тя забременя ли?

— Да, но тогава вече беше с един тип, за когото на следващата година се омъжи. После си родиха още три деца.

— Познаваш ли някоя друга жена освен Лоли, с която Джордж да е спал, а след това тя да е заминала да живее на друго място?

Мили довърши четвъртия си „Манхатън“, докато мислеше усърдно.

— Не — каза тя накрая и махна на бармана.

— Още колко време остана Джордж тук, след като Лоли си замина?

— Около година. После каза, че си е намерил страхотна работа на изток, и повече не се върна.

— Чували ли сте се оттогава?

— Не.

— Знаеш ли дали жена му е изневерявала, докато живеела тук?

Мили отново се засмя с дълбокия си плътен смях.

— Може би само с ръката си — отвърна.

— Значи не е имала никакви тайни любовници?

— Не, за бога. Нали ти казвам? Тя беше ужасно дръпната. Никога не е проявявала интерес към никой мъж, а освен това нито един мъж, когото познавам, не е проявявал интерес към нея. Включително и самият Джордж.

— Дали е възможно да са си осиновили дете? — попитах.

— Тук? По онова време? Съмнявам се. Ако бяха направили такова нещо, все някак щеше да се разбере. Куод Ситис не е най-

големият град на земята, така че местните радиоводещи са истински знаменитости.

— А ти? — попитах. — И ти ли си от местните знаменитости?

— Не, по дяволите — ухили се Мили и вдигна за поздравница поредния „Манхатън“. — Аз съм от местните пияници.

Когато се върнах в Бостън, хванах експресния влак до Ню Йорк, където Корсети ме посрещна на Пен Стейшън. Взе багажа ми, после пое с широки крачки пред мен, като си пробиваше път през тълпата с такава увереност, все едно в чакалнята бяхме само ние двамата. Колата му беше паркирана точно пред входа на гарата, на тротоара, с мигащи сини светлини. Той отвори багажника, прибра чантата ми вътре и го затвори. Забелязах, че в багажника му имаше бронирана жилетка и пушка-помпа.

— Как я откри? — попитах, когато се качихме.

— Джулай има досие — обясни Корсети. — Записана е в базата данни съвсем случайно, защото една служителка от „Паркинги и гаражи“ тръгнала да ѝ пише глоба, а тя я фраснала с дамската си чанта. Така че ѝ отворили досие за нападение срещу полицейски служител.

— А какво станало с жената от паркинга?

— Тя била с моето телосложение, отраснала в гетото. Докато пристигнат истинските полицаи, успяла здравата да нарича Джулай.

— Чудно как Джулай не се е сетила да я съди за неправомерно насилие от страна на служебно лице.

— Сетила се е — отвърна Корсети. — Точно затова не подвели и самата нея под отговорност. Разбрали се да забравят за взаимните обвинения.

Корсети караше по Седмо авеню с включена сирена и мигащи сини светлини.

— Бързате ли? — попитах.

— Не, изобщо — отвърна той. — Просто мразя да се влача в задръствания.

— Предполагам, че Джулай живее някъде в центъра?

— Всъщност живее в Бронкс — каза Корсети. — Но в онази посока няма толкова много коли, които да разбутвам от пътя.

— Страхотно — усмихнах се аз. — И все пак, Юджин, къде живее тя?

— В Уест Вилидж. На Дванайсета улица.

— Къде ли ще намериш място за паркиране? — запитах се на глас.

Корсети ме погледна за миг и се усмихна. Когато стигнахме, той набута колата си на ъгъла срещу болницата „Сейнт Винсът“, като зае не едно, а две места за служебно паркиране, обозначени със съответния пътен знак. Излязохме от колата и тръгнахме на запад — Корсети с широките си каубойски крачки, а аз с моите по-ситни.

— Можех да ти докладвам и по телефона — отбеляза той.

— Исках да участвам лично — отвърнах.

— Няма защо да ми благодариш — каза Корсети.

Пресякохме Хъдсън стрийт на забранено място; Корсети беше вдигнал значката си високо над главата и спря целия трафик.

— Не ти ли създават проблеми? — поинтересувах се аз.

— За какво?

— Че надуваш сирената без повод. Че спираш движението, когато си искаш.

— А, за това ли — каза Корсети. — Естествено, че ми създават проблеми.

Сградата се оказа градска тухлена къща на два етажа с партер, между Уошингтън стрийт и реката. Корсети позвъни. След малко от интеркома се чу женски глас:

— Кой е?

— Детектив Юджин Корсети от полицейското управление на Ню Йорк.

Произнесе името си с ударение на първата сричка.

— Какво искате?

— Да поговорим, госпожо.

Над вратата имаше охранителна камера. Корсети отново извади значката си и я вдигна към камерата. След малко вратата забръмча и Корсети я бутна навътре. Влязохме в малко фойе. Пред нас имаше още една затворена врата, а покрай дясната стена се изкачваше стълбище. На най-горното стъпало стоеше жена.

— Насам — каза тя. — В тази къща всичко е на обратно. Спалнята е долу, а всекидневната — на втория етаж.

Влязохме в просторно, светло помещение с много прозорци, което изглеждаше, сякаш е било щурмувано от цял взвод специалисти

по вътрешно обзавеждане. Някой беше натъпкал старинната сграда от началото на деветнайсети век с толкова много стъкло, неръждаема стомана, бяло дърво, абстрактни скулптури и мокет с цвят на слонова кост, който изглеждаше мръсен в сравнение с бялото дърво, че щяха да стигнат за мебелиране на небостъргача на Доналд Тръмп. Огледах се, но в целия този хаос от различни стилове, материи, нюанси и форми май нямаше нито едно удобно място, където човек да може да седне.

— Приятно местенце — отбеляза Корсети.

Самата Джулай беше облечена с лъскав черен клин и лилаво марково горнище, което ѝ беше с няколко номера по-голямо. Имаше буйна къдрава руса коса и много ярко лъскаво червило. На лявата си ръка носеше огромен пръстен с диамант и брачна халка. Краката ѝ бяха прекалено кльощави.

Корсети кимна към мен.

— Това е Съни Рандъл.

— Приятно ми е — каза Джулай. — За какво искахте да говорим?

— Може ли да седнем? — попитах.

— А, да, естествено, извинявайте. Елате в кухнята. Искате ли кафе? Имам готово. За какво става въпрос?

Седнахме в кухнята ѝ, която май никога не бе виждала ремонт.

— Все още не сме оправили кухнята — обясни тя, докато ни наливаше кафето. — Извинявам се, че изглежда толкова ужасно.

Седяхме на столове от неръждаема стомана с жълти пластмасови седалки.

— Много е уютно — отбеляза Корсети.

— Е, за какво искахте да говорите с мен? — попита Джулай.

Кафето беше чудесно.

— Вие сте в борда на директорите на благотворителната фондация „Ярко цвете“, нали? — попита Корсети.

— Моля? — каза Джулай.

Той повтори името на фондацията.

— Изобщо не знам за какво говорите — каза тя.

— В началото на всеки месец вие правите паричен превод от една банка в Жилет, щата Уайоминг, до една сметка в Улфорд, щата Масачузетс — продължи Корсети.

— Уайоминг? — повтори тя.

— Жилет, щата Уайоминг — повтори той. — Уелингтън Банк.

— Нямам никаква представа за какво говорите — каза тя. — Никога не съм чувала за този град в Уайоминг, нито пък за банката, нито за другия град в Масачузетс. Нито пък за онова ярко... какво беше. Просто не знам какво да ви кажа.

Корсети кимна. После извади ксерокопие от нареждането за банков превод и ѝ го показва.

— Това вашият подпис ли е? — попита.

Джулай внимателно разгледа ксерокопието.

— Не — отвърна тя накрая.

— Мистър Фишбайн вкъщи ли е? — попита Корсети.

— Аз използвам моминското си име — уточни Джулай. — Фамилията на съпруга ми е Делк.

— Делк? — повторих аз.

— Да.

— Харви Делк?

— Да. Познавате ли го?

— Той вкъщи ли си е, мисис Фишбайн? — попита отново Корсети.

— Не, на работа е. И вие ли го познавате?

— Кога го чакате да се прибере? — попита той.

— Той е доста влиятелен човек — обясни тя. — Работи като мениджър за една много известна телевизионна звезда.

— Лоли Дрейк — казах аз.

— Да. Значи наистина познавате Харви.

Усмихнах се.

— Засичали сме се.

— Когато се прибере, ще му кажа, че сте идвали. Само извинявайте, но не ви запомних името.

— Рандъл — отвърнах. — Соня Рандъл.

— Откъде се познавате с него, мис Рандъл?

— Срегнахме се случайно по работа, преди няколко дни.

— Знаете ли — каза тя. — Малко ми е неудобно да разговаряме по този начин. Предпочитам да дойдете пак, когато съпругът ми се прибере.

— Кога ще стане това?

— О, боже, не знам — въздъхна тя. — Има толкова много работа. Често остава до късно в офиса.

Корсети извади една от визитните си картички.

— Помолете го да ми се обади. Ще си уговорим среща.

Джулай взе картичката, но не каза нищо.

— Онзи подпис поне прилича ли на вашия? — попита Корсети.

— Наистина предпочитам да изчакаме съпруга ми.

— Аз доста добре мога да подправам подписа на жена си — сподели Корсети. — Правя го от години.

Джулай мълчеше.

— Повечето хора, които са женени отдавна, сигурно правят същото — добави той.

Тя не отговори.

— Дали и той прави така? — попита Корсети.

— Наистина не знам — отвърна Джулай. — Нека да прекратим този разговор. Ще изчакам съпругът ми да се прибере.

— Вярната съпруга е хубаво нещо — каза Корсети.

— Верният съпруг също — обадох се аз.

— Мъжът и жената в един брак трябва да си пазят гърба — добави Корсети. — Никой съпруг не би подписал жена си на документ, който може да я вкара в беля... нали така?

— Точно така — съгласих се аз. — Поне Харви никога не би го направил, нали, мисис Фишбайн?

Джулай не отговори. И след като изчакахме предостатъчно време, за да ѝ дадем възможност да каже нещо, двамата с Корсети станахме и си тръгнахме, без да настояваме да ни изпраца.

Следващият следобед двамата с Корсети се спуснахме с бясна скорост до Хъдсън стрийт, за да се видим с Харви Делк в кантората на адвокатката му, на третия етаж на голяма административна сграда недалеч от Канал стрийт. Седнахме в заседателната зала с шикозен изглед към входа на тунела „Холанд“. Срещу нас седяха Делк и жена му. На масата бяха наредени купи с плодове, бисквити и различни видове газирана минерална вода.

Адвокатката на Делк беше дребна жена с червена коса и дръзки очи. Казваше се Дорис Кац.

— Искате ли кафе? — предложи тя.

— Естествено — отвърна Корсети. — Сърцето ми още спи.

Той ѝ се усмихна. Тя машинално му се усмихна в отговор. Осезателно усетих как си мисли: „Какъв кретен“. Всички останали също поискахме кафе. Дорис отиде до една странична масичка, вдигна телефона, каза няколко думи, затвори и пак седна. Възхитих се на черния вълнен костюм, с който беше облечена.

— Кафето ще пристигне след малко — каза тя. — И така, просто за да се уверим, че всички разполагаме с една и съща информация, вие сте детектив Юджин Корсети, нали така?

— От полицейското управление на Ню Йорк — отвърна Корсети.

— Може ли да видя значката ви?

— И още как — каза той и извади значката си.

Дорис я разгледа внимателно и му я върна. После се обърна към мен.

— А вие сте...

— Съни Рандъл — отвърнах аз. — Всъщност първото ми име е Соня, но аз не го харесвам.

— И вие също сте детектив?

— Частен — уточних.

— Аха — каза Дорис. — Това май не го знаехме.

— Сега го знаете — отвърнах любезно и се усмихнах с най-милата си усмивка.

— Имате ли някакви документи за самоличност, мис Рандъл?

Извадих разрешителното си от чантата и ѝ го подадох. Тя внимателно го прочете и ми го върна.

— Бостън — каза, по-скоро на себе си. — Детектив Корсети, вие подведохте ли мисис Фишбайн да си мисли, че мис Рандъл е полицейски служител?

— О, не, мадам. Това би било неетично.

— Но все пак не уточнихте, че тя е частен детектив?

— Май не. Но тогава ние с мисис Фишбайн просто си говорехме. Ето, с вас също си говорим. Вие уточнихте ли, че сте адвокат?

Осезателно почувствах как Дорис започва да си мисли, че той може би все пак не е чак такъв кретен.

В това време влезе млад мъж с дълга, къдрава руса коса и поднос в ръце, който раздаде на всички чаши, лъжички и салфетки. После остави на масата голяма кана с кафе, по-малка каничка с мляко и отделни купички със захар и захарин. Дорис наля кафе на всички.

Когато свърши, заяви:

— Засега няма да се занимаваме със самоличността на мис Рандъл, но ако се наложи, по-късно можем да се върнем отново към този въпрос.

Корсети енергично закима.

— Разбира се, разбира се.

— Води ли се криминално разследване срещу моя клиент? — попита тя.

— Тоест мистър Делк? — уточни Корсети.

Дорис изглеждаше малко раздразнена.

— Очевидно — отговори.

— А не мисис Фишбайн? — попита Корсети.

— И двамата са мои клиенти — отвърна Дорис. — Води ли се криминално разследване срещу тях?

— И още как — каза той.

— Разкажете ми нещо повече — помоли Дорис.

— Голям брой банкови преводи по електронен път, направени от така наречената благотворителна организация, са били оторизирани с подписа на Джулай Фишбайн.

— Е, и?

— Преводите са свързани с разследване на убийство, а мисис Фишбайн твърди, че не знае за тях.

— Е, и? — повтори Дорис. — Това не е ли достатъчно?

— Мисис Фишбайн е в борда на директорите на „Ярко цвете“ — продължи Корсети.

Джулай отвори уста да заговори, но Дорис ѝ направи знак да спре.

— Което очевидно я изненада — добави Корсети. — Пък и ние двамата със Соня нещо не можем да си го обясним.

— Защо? — попита Дорис.

Корсети ме погледна.

— Ти си на ред.

— Мисис Фишбайн наистина е в борда на директорите и наистина е оторизирала банковите преводи с подписа си, защо лъже, че не е така? — попитах. — А, от друга страна, ако не е в борда на директорите и не е подписвала нарежданията за преводи, как така е записана там и кой всъщност се е подписвал вместо нея?

— Имате ли доказателства? — попита Дорис.

Корсети извади голям служебен плик от куфарчето си и го плъзна по масата към нея. Тя внимателно проучи съдържанието му. Аз отпих от кафето си. Корсети шумно разбъркваше своето с лъжичката. Бях сигурна, че шумът дразни Дорис Кац. Въпреки това тя внимателно прочете всичко, което ѝ отне известно време. Когато свърши, Дорис прибра документите в папката и я побутна обратно към него.

— Имате ли някаква хипотеза как се е случило? — попита тя.

— Е, двамата със Соня помислихме малко — отвърна Корсети — и ни се струва най-вероятно съпругът ѝ да е използвал името ѝ в борда на директорите и да се е подписвал на банковите преводи. Брачните партньори често правят този номер с размяната на самоличностите.

— Това е абсурдно — обади се Харви.

— Харви, моля те — прекъсна го Дорис.

После замислено ни изгледа и попита:

— И защо би го направил?

— Защото работи за Лоли Дрейк — обясних аз. — А всеки път, когато открием нещо ново в това разследване, тя е свързана с него.

— С изключение на тази своеобразна поредица от съвпадения — каза Дорис, — разполагате ли с нещо конкретно, което да уличава моите клиенти или мис Дрейк?

— Всички останали жени в борда на директорите на „Ярко цвете“ също са омъжени за мъже, които работят за Лоли Дрейк — отговорих аз.

Дорис замълча за момент. После каза:

— Въпросът ми си остава в сила. Разполагате ли с някакви конкретни доказателства?

— Все още не — призна Корсети.

— Тогава ви предлагам да оставите клиентите ми на мира.

— Един анализ на почерка би изяснил нещата — предложи той.

Харви Делк погледна към Дорис, но тя не му обърна внимание.

— Анализът на почерка не е точна наука — каза Дорис твърдо.

— Освен ако не послужи за алиби на клиента ви — възрази Корсети. — Ако започнем да се ровим в този случай, няма да излезе нищо добро нито за мистър Делк, нито за мисис Фишбайн, нито пък, като е станало дума, за Лоли Дрейк.

— Боже господи — промълви Харви Делк. — Не можете да...

Дорис вдигна ръка, за да го прекъсне.

— Смятате ли, че някой от моите клиенти е убил човек? — попита тя.

— Господи — повтори Харви.

— Съмнявам се — отвърна Корсети.

— Значи все пак имаме някакво пространство за маневри — продължи Дорис.

— По-конкретно?

— Ще обсъдя нещата с клиентите си — отговори Дорис. — После ще се свържа с вас.

— Не се бавете — каза Корсети. — Не ми се иска да дойда и да му сложа белезниците пред всички.

— Ще побързаме — отвърна Дорис. — И няма да позволим да ни заплашвате.

— Може и да се наложи — каза той.

Двете с Роузи седяхме на обичайната си маса в ъгъла на ресторанта на Спайк и чакахме да дойде баща ми. Както обикновено той пристигна точно навреме. Затова аз отидох по-рано. Винаги ми е много трудно да пристигам навреме.

Баща ми влезе в ресторанта и Спайк се здрависа с него, а после лично го доведе на масата ми. Нямаха нищо общо помежду си, но, изглежда, и двамата не се притесняваха от това. И двамата ме обичаха и това им беше достатъчно. Когато видя баща ми, Роузи скочи направо на масата и така силно започна да маха с опашка, че едва не падна от ръба. Баща ми я вдигна, притисна носа си в нейния и я погледна право в очите.

— Никога не позволявай да ти казват — заяви сериозно, — че си просто куче.

После я остави обратно, целуна ме по челото и седна. Спайк ни донесе менюто. Баща ми си поръча телешки котлет със спагети. Аз си поръчах сандвич с риба тон. И двамата си поръчахме чай с лед.

— Е, госпожице детектив — започна баща ми. — Какво откри дотук?

Разказах му всичко, като много внимавах да не пропусна нещо — сигурно се повторих няколко пъти, но му казах абсолютно всяка подробност за всичко, което успях да си спомня. Татко ме изслуша, без да каже дума, отпуснал лакти върху масата, подпрял брадичката си на ръцете. Когато свърших, той си отрязва парче от котлета и го изяде. Роузи не откъсваше поглед от него. Много добре знаеше, че шансовете ѝ да получи нещо от масата, което по принцип беше забранено, са по-добри при баща ми, отколкото при мен.

— И двамата знаем какво е станало — отбеляза той след малко.

— Наистина ли? — попитах аз.

— Естествено. Остава само да го докажеш. Но вече знаеш, че Маркам е имал връзка с Лоли Дрейк около година преди да се роди Сара. Знаеш, че Сара всеки месец получава пари от някаква

благотворителна фондация, която очевидно се управлява от съпругите на мъжете, които работят за Лоли Дрейк. Знаеш, че адвокатът на Лоли Дрейк е наел хора, които да те принудят да прекратиш разследването. Знаеш също, че го убиха, когато започна да се занимаваш по-подробно с него. И най-сетне знаеш, че когато Маркам все пак се съгласи да си направи ДНК теста, го убиха почти веднага след това.

— Но нали тестът показва, че той не е бащата?

— Подозирам, че резултатът го е изненадал също толкова, колкото и всички останали — отвърна баща ми.

— Значи в дъното на всичко е Лоли?

— Естествено, че е Лоли. Забременяла е и може би дори не е знаела от кого, но по някаква причина е казала на Маркам, че е от него, и той отгледал детето. Тя му пращала пари. Но после, докато тя напредвала в кариерата и постепенно се превръщала в ревностен защитник на моралните устои на нацията, апостол на любовта и верността, някак вече не вървяло да е изоставила незаконното си дете при мъж, който дори не му е баща. Просто не отговаряло на имиджа ѝ.

Кимнах.

— Да, и аз мисля така.

— Всяко добро ченге би помислило точно това — увери ме татко. — Как е онзи тип от Ню Йорк, Корсети?

Усмихнах се.

— Започвам да си мисля, че е много добър. Когато го видиш за пръв път, ти прилича на онези ченгета, които действат по-скоро като мутри и прекарват свободното си време в залата за вдигане на тежести. После обаче го гледаш как говори с хората, виждаш как го подценяват и изведнъж осъзнаваш, че междувременно е изровил цял куп неща за тях. Не пропуска нищо и не забравя нищо.

Баща ми кимна.

— Според теб дали и Корсети се е досетил?

— За това, което знаем ние двамата?

— Аха.

— Сигурна съм, че се е досетил — отвърнах. — Но поне засега нямаме никакви доказателства, а Лоли Дрейк е много влиятелна. Не можем просто да я приберем в участъка и да я разпитваме, докато си каже всичко.

— Да, но ти знаеш какво трябва да докажеш — каза баща ми. — Просто трябва да търсиш по един наемен убиец в два града.

— Може би е един и същ — отвърнах. — Убити са по един и същ начин.

— Така или иначе, имаш два града, в които да го търсиш. Ако го намериш или откриеш единия от двамата и успееш да го изобличиш, всичко ще си дойде на мястото.

— Освен това — добавих — разполагаме и с мисис Маркам. А тя не е толкова влиятелна.

— Дали момичето ще може да се изправи насреща ѝ? — попита баща ми.

— Не знам.

— Може да стане интересно, ако успее — каза той. — Поразбутай нещата и виж какво ще изплува.

— Освен това — добавих, — според мен и Харви Делк не издържа на натиск.

— Много хора от неговия тип са такива — съгласи се баща ми. — Но акълът им щрака и разполагат с прекалено много власт, защото шефовете им са влиятелни хора. Този Корсети грубо ли пипа?

— О, боже, и още как — отвърнах.

— Да, значи в един момент нашият човек изведнъж се сблъсква с яко ченге, на което не му пука за кого работи, цялата му осанка на паркетен лъв се стопява и той вече е готов да ти продаде и душата си, при това с намаление.

— Харви май е точно такъв, какъвто го описваш — съгласих се аз. — Но не съм толкова сигурна за адвокатката му.

— Повечето адвокати, които работят за такива мениджъри, през цялото време преговарят от позиция на силата — нали се сещаш, или ще го направите така, както ние искаме, или Лоли няма да участва. Сигурно доста отдавна не ѝ се е налагало да се разправя с улично ченге, което като нищо ще тикне нейния клиент в кафеза.

— В кафеза? — повторих.

— Ако си истинско ченге, трябва да говориш на полицейски жаргон — обясни баща ми.

— Много странен случай — казах аз. — Открих извършителя и мотива, но няма доказателства.

— Има доказателства — каза баща ми. — Винаги има доказателства.

— Знам.

— Ти сама каза, че този Корсети е добро ченге. Брайън Кели също е добро ченге. Ти самата си отлично ченге. А в този случай имате прекалено много хора, които трябва да опазят прекалено много тайни. Всичко ще се разкрие, не се тревожи.

Баща ми отрязва малко парче от котлета си и го подаде на Роузи. Тя внимателно го взе от вилицата и го изяде.

— Татко — казах с укор. — Аз не й разрешавам да яде така от масата.

— Знам — каза баща ми. — Но аз съм й дядо, така че й разрешавам.

— „Отлично“ ли каза преди малко? — усмигнах се аз.

— Аха — отвърна той. — Казах, че си отлично ченге.

После и той се усмигна.

— И като дъщеря ставаш.

— Въпреки че не съм омъжена?

— Да.

— Мама май мисли, че това има по-голямо значение — отбелязах.

Баща ми даде още едно парченце котлет на Роузи. После ми се ухили.

— „Жената има толкова нужда от мъж, колкото рибата — от велосипед.“

— Знам — казах. — Тя винаги казва така, нали? Но според мен има голяма нужда от теб.

Той кимна.

— Ем обича такива девизи.

— Двамата сте толкова различни — осмелих се след малко. — Защо сте останали заедно толкова дълго?

Баща ми мълчаливо ме изгледа. Може би на една дъщеря не беше разрешено да задава такива въпроси? После обаче той ми се усмигна и ме потупа по ръката.

— За бога, Съни — каза. — Ами защото се обичаме, как защо.

Двете със Сара карахме на север по шосе 93 към Андовър. Роузи беше заспала на обичайното си място пред радиатора, в краката на Сара.

— Ще се справиш ли? — попитах.

— Да.

Беше пребледняла и скована и преглъщаше трудно и начесто. Сигурно съм приличала на нея в първия си учебен ден.

— Смяташ ли, че ще е добре за мен? — попита.

— Цялата история започва да се разплита или да се заплита, зависи откъде ще я погледнеш. Смятам, че колкото по-голяма роля играеш в нея, толкова по-голям контрол ще имаш върху бъдещето си, вместо просто да се оставиш на случайността.

— Говориш като преподавателката ми по теория на феминизма.

— О, боже — стреснах се. — Не думай.

Грееше ярко слънце, но земята изглеждаше мръсна и сива, защото снегът се беше разтопил и разкалял, после беше замръзнал, пак се беше разтопил и разкалял и така нататък. Снегът живееше по няколко мига в ослепителна белота, а после се мъчеше по цели седмици в мръсна сивота. Каква метафора.

— Смяташ ли, че тя не ми е майка? — обади се Сара.

— Ще я попитаме — отвърнах.

— По някакъв начин това ще ми дойде като облекчение, разбираш ли? Все пак никога не е била особено мила с мен.

Кимнах. Подминахме сградата на Академията, завихме наляво по хълма и спряхме пред къщата на семейство Маркам.

— Лошо ми е — обади се Сара.

— Заедно влязохме в тази каша, моето момиче — отвърнах. — И заедно ще излезем.

— Искане ми се да не бях започвала.

— Просто задаваме един въпрос, на който всеки човек има право да знае отговора.

— Знам — каза тя. — Но въпреки това ми се иска да не бях започвала.

— Всеки би се почувствал така на твое място — уверих я аз.

Сара кимна и не отговори. Когато колата спря, Роузи отвори едното си око, но след като се увери, че няма да идва с нас, остана да лежи пред радиатора. Слязохме от колата и се приближихме до къщата, в която беше отраснала Сара.

Мисис Маркам ни отвори по домашна рокля на цветя и гуменки. В къщата беше тихо и стените сякаш ни притискаха.

— Здравей, мамо — каза Сара.

Мисис Маркам старателно затвори вратата зад нас и я заключи.

— Значи все пак си решила, че съм ти майка? — попита.

Сара замълча за момент, после каза:

— Не знам как иначе да те наричам.

Мисис Маркам не си направи труда да ни покани да влезем. Просто се обърна, влезе във всекидневната и седна на канапето със събрани колене, стиснала ръцете си една в друга. Двете със Сара седнахме срещу нея. През последните няколко дни мисис Маркам видимо се беше състарила и още повече приличаше на мишка.

— Ти ли си майка ми? — попита Сара.

— Аз съм те отгледала досега — отвърна безизразно мисис Маркам.

— Питам дали си ме заченала, дали си ме носила девет месеца и дали си ме родила — каза Сара.

Мисис Маркам я погледна и не отговори толкова дълго, че аз си помислих, че никога няма да го направи. После сякаш остана без въздух и раменете ѝ увиснаха.

— Не — каза тя.

— Значи затова не си искала да си направиш ДНК тест.

— Джордж не го направи, защото беше на моя страна. Но той мислеше, че наистина ти е баща.

— Но не е бил.

— Така казват докторите.

— Знаеш ли коя е била майка ми?

— Джордж ми призна, че веднъж е създал проблеми на някакво момиче — отвърна с мъка мисис Маркам. — Но каза, че никога преди не е кръшкал и това никога повече няма да се повтори. Знаех, че ме

лъже. Той често го правеше. Но ми каза, че момичето не е искало бебето и ще ни даде пари, за да го вземем и да го отгледаме като свое.

— И вие се съгласихте? — попитах аз.

— Естествено. Тогава нямахме никакви пари, а кариерата на Джордж беше в задънена улица. Така че се съгласихме.

— Каква точно беше сделката?

— Да се преместим в друг град, преди да се роди бебето, да я вземем веднага след раждането и да не казваме на никого. В замяна щяхме да получаваме пари всеки месец, за нас и за детето. Бяха много пари. Нямам представа колко точно. Дори нямам представа колко пари е получавала Сара. Никой не ми каза.

— Беше ли ти неприятно? — попита Сара.

— Сделката беше добра. Парите бяха добри. Докато ти не започна да се ровиш.

— Било ѝ е неприятно — казах на Сара. — И си го е изкарвала на теб.

— Добре де, как трябваше да се чувствам с детето на някаква никаквица на ръце? Как трябваше да се чувствам, а?

— Значи така и не се запознахте с жената? — попитах аз.

— Не. Това също беше част от сделката.

— Сделката в писмен вид ли беше сключена?

— Не.

— Не е имало нужда — сетих се аз. — Ако тя спре да ви плаща, вие я издавате, а ако я издадете, тя спира да ви плаща.

— Само дето онова копеле така и не ми каза коя е.

— Тайните се пазят най-добре, когато никой не ги знае — отвърнах аз.

— И какво да правя сега? — попита мисис Маркам. — Те вече няма да ми пращат пари. Какво ще правя?

Сара я погледна. По лицето ѝ се стичаха сълзи. После каза:

— Знаете ли, мисис Маркам... всъщност изобщо не ми пука.

Сетне Сара стана и излезе от къщата. Аз я последвах.

Роузи вече се беше разходила и бе закусила, а аз пиех кафе и рисувах, когато Сара най-сетне се събуди на канапето в моята мансарда.

— Още ли рисуваш онази сграда? — попита ме тя.

— Саут Стейшън — уточних.

— Защо рисуваш сгради?

— Харесва ми как изглеждат — обясних.

— Ако аз бях художничка, щях да рисувам цветя, езера и други подобни. Разни красиви неща.

— Аха — казах.

Сара се изправи. Роузи отиде при нея и я подуши по глезена. Сара я погали.

— Сега съм сама — каза тя.

Спрях да рисувам.

— Как така? — попитах.

— Ами, вече нямам родители. Нямам приятел. Сама съм.

— Имаш мен — изтъкнах.

— Знам. Но не е същото.

— Не — съгласих се. — Не е.

— Таксите ми в колежа и общежитието са платени до края на семестъра — каза тя.

Кимнах.

— Значи ще се върна там — каза Сара.

— В колежа ли?

— Да. Трябва да започна да се уча да живея сама. Не мога да спя на твоето канапе до края на живота си. Съвсем скоро ще трябва да си намеря работа.

— Сигурно ще можеш да започнеш работа при Спайк — предложих.

— Като каква?

— Той ще реши. Можеш ли да работиш на бара?

— Не знам.

— Можеш да се научиш — предложих. — Имаш ли някакви пари?

— Имам две монети по двайсет и пет цента — отвърна тя. — Но мога да спя и да се храня в колежа.

— Мога да ти дам сто долара — казах аз. — Когато ги похарчиш, мога да ти дам и още. Докато стъпиш на крака.

— Не би трябвало да вземам пари от теб.

— Защо не? Нали сме приятелки? Приятелите си помагат в трудни моменти.

Сара тъжно се засмя.

— Първо аз те наех. А сега дори не мога да ти платя. Даже ти започна да ми плащаш.

— Вече напреднахме твърде много — отвърнах. — Не мога да спра разследването. Счетоводителката ми ще измисли някакъв начин как да извади този разход от данъците.

— Благодаря ти.

— Няма защо — казах. — Когато си готова, ще те закарам до колежа.

— Сигурно се радваш, че най-после ще се отървеш от мен.

— Радвам се, че пак ще си живеем само двете с Роузи — отвърнах. — Не е същото.

— Доста прилича — отбеляза Сара.

— Не. Естествено, че предпочитам да живея така, както съм свикнала. Никой не подскача от радост, когато спящите на канапето му гости останат прекалено дълго. Но освен това се радвам, че дойде да живееш при мен, защото имаше нужда, и ако отново ти потрябва, канапето ми е на твое разположение.

— Благодаря ти. На теб всъщност харесва ли ти да живееш сама?

— И да, и не.

— Какво означава това? — попита Сара.

Усмихнах се.

— Означава и да, и не.

Когато Ричи дойде да вземе Роузи, двамата се държахме подчертано вежливо. Той седна на канапето и изпи чаша кафе. Роузи седна до него, с глава в скута му.

— Толкова е кротка за куче — отбеляза Ричи.

— Това е, защото най-често е дълбоко потънала в мислите си — обясних аз.

— И аз така си го обяснявам — каза той. — Добре ли е?

— Чудесно — отвърнах. — А ти как си?

— Чудесно — отвърна той. — Ти?

— Чудесно. Роузи притеснява ли жена ти?

— В никакъв случай. Не е свикнала с кучета, но много харесва Роузи.

— И се държи добре с нея?

— Естествено — каза Ричи. — Щом обича мен, ще обича и кучето ми.

— Струва ми се, че долавям известна резервираност — отбелязах аз.

Ричи се усмихна.

— Е, все пак не изпада във възторг, когато Роузи скача по мебелите във всекидневната. Или когато иска да спи при нас.

— И какво правите в такива случаи?

— Аз се налагам — отвърна той. — Както би постъпила и ти на мое място.

— А когато не си там?

— Роузи винаги е с мен — обясни Ричи. — Вземам я на работа, навсякъде. Никога не я оставям сама с Катрин.

— Катрин нали не се държи лошо с нея?

— Разбира се, че не. Нали видя как реагира Роузи, когато я видя? Роузи я харесва. Просто Катрин не обича кучетата толкова, колкото ние двамата с теб.

Мимолетното чувство, че с него сме „ние двамата“, за момент ме остави без дъх. Не ми се искаше да го казвам и предпочитах да не го бях изричала. Мразех се за тези думи, но просто отворих уста и те излязоха сами.

— Обичаш ли я толкова, колкото обичаше мен?

Роузи беше отпуснала глава на бедрото му. Ръката му лежеше на гърба ѝ. Той не отговори много дълго време, като не помръдваше и не откъсваше очи от мен. Накрая бавно си пое дълбоко дъх, със затворена уста, и каза:

— Не — каза той.

— Обичаш ли ме още?

Отново настъпи дълго мълчание и неподвижност. Този път помръдна само ръката му, колкото да погали Роузи. Тя малко се понамести, за да го улесни.

— Да — промълви той.

Сякаш чувах собствения си пулс. Чувах и дишането си. Чувах как тихо мърка компютърът ми в другия край на помещението.

— Ходя на психоаналитик — казах.

— Добра идея — кимна Ричи.

— Тя е много добра — продължих.

— При такива е най-добре да ходи човек — заяви Ричи. Изгледахме се, без да кажем дума. Роузи се завъртя по гръб, за да може Ричи да я почеше по корема.

— Започвам да научавам някои неща за себе си — казах.

Ричи кимна.

— Вече не съм съвсем същият човек — продължих.

— Най-трудно е човек да промени себе си — заключи той. — Трябва да се гордееш със себе си, че си го постигнала.

Кимнах.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита Ричи. — Семейство Бърк имат големи възможности, нали знаеш.

— Така и не можах да разбера едно нещо — въздъхнах аз. — Участваш ли в семейния бизнес на Бърк?

Ричи леко се усмихна.

— Вече съм ти казвал, че не.

— Знам.

— Така че няма да се повтарям — добави той. — Вместо това ще ти разкажа една история. Когато завърших гимназия, баща ми и чичо Феликс ме заведоха на ресторант. Татко ме попита: „Знаеш ли с какво се занимаваме?“, и аз отвърнах: „Да“. Баща ми каза: „Ние двамата с Феликс сами си избрахме този живот“, и аз казах: „Знам“. И баща ми добави: „Този живот не е много добър. Не искам и ти да участваш в него“. А трябва да ти кажа, че татко ми е казал общо не повече от сто думи, преди да навърша осемнайсет. За него този разговор беше като Проповедта на планината. „Разбираш ли?“, попита той. „Да“, отвърнах аз. „Хубаво“, каза той. „Искам да учиш в колеж и когато завършиш, ще ти намеря някаква законна работа в нашето, хм, семейно предприятие.“ И тъй като аз съм си аз, а тогава бях само на осемнайсет години, му казах: „Ако искам“. Тогава баща ми погледна към Феликс, двамата се усмихнаха и баща ми каза: „Прави каквото искаш, стига да е законно. Двамата с Феликс можем да ти дадем добър старт и не виждам причина да не се възползваш от него, но това все пак си е твоя работа“.

— И никога не си се занимавал с рекет? — попитах аз.

— Не — отвърна Ричи и се усмихна. — Отидох да уча в колеж, а след това ми дадоха да управлявам бара като подарък за дипломирането. И откакто е мой, там не е похарчен нито един долар, придобит по незаконен път.

Не знаех какво да кажа. Вярвах му, естествено. Защо не му бях повярвала по-рано, по дяволите? Ричи пак се усмихна при мисълта за спомена.

— Ето ти обаче един добър финал. На същата онази вечеря баща ми ми каза и нещо друго: „Но с каквото и да се занимаваш, ти си оставаш Бърк и не всички хора ще ти бъдат приятели. Затова искам да се научиш да стреляш и да използваш юмруците си“. И аз му казах: „Аз вече съм се бил няколко пъти в гимназията“. И баща ми пак се усмихна на Феликс и каза: „Да, добре. Но Феликс ще те научи как да се биеш още по-добре. И да стреляш също“.

— Научи ли те? — попитах.

— По пет пъти всяка седмица в продължение на една година — отвърна Ричи.

— А той знае много за тези неща.

— Феликс вече започва да остарява, но все още може да убие човек с близалка — обясни Ричи.

— Значи и ти можеш?

— Мога — потвърди Ричи. — Такива неща не се забравят лесно. Освен това аз се упражнявам.

— Но не използваш тези умения, нали?

— Не ми се е налагало — отвърна той. — Но тъй като вече започнахме тази тема, Съни, трябва да разбереш и още нещо. Роден съм в семейство на гангстери и мутри, макар че не съм като тях. Но, от друга страна, обичам семейството си и никога няма да се откажа от него.

— Разликата е много тънка — отбелязах.

— Така е — съгласи се той. — Но съществува.

— Защо не си ми казал това по-рано?

— Защото смятах, че след като веднъж съм ти обяснил, че не участвам в семейния бизнес, би трябвало да ми повярваш.

— Прав си — отвърнах. — Трябваше да ти повярвам. Жена ти знае ли тази история?

— Не.

— Тя познава ли се с баща ти и с Феликс?

— Запознаха се на сватбата ми — отвърна Ричи. — Но тогава и двамата не си носеха картечниците.

— Значи тя не знае това, което знам аз? — попитах.

— Не.

Това много ме развълнува.

— И така, имаш ли нужда от нещо? — попита Ричи.

— Един човек на име Джордж Маркам — започнах. — Застрелян е миналата седмица на паркинга зад „Замъка“ на Парк Скуеър.

Ричи кимна.

— Всичко, което мога да науча за това, включително и кой го е направил, ще бъде голяма услуга от твоя страна.

Ричи отново кимна.

— Ще говоря с чичо Феликс — обеща той. — Той знае разни неща.

После остави чашата си на масата и се изправи. Роузи скочи на пода, отиде до вратата и размаха опашка, с изплезен език. Взех каишката ѝ и я подадох на Ричи.

— Когато Роузи е с мен, все едно е с теб — каза Ричи.

— Благодаря ти.

— Обичам я толкова, колкото я обичаш и ти — добави той.

Кимнах. Ричи отвори вратата и Роузи се втурна навън, колкото ѝ позволяваше каишката, после спря и остана неподвижна, като чакаше да тръгнат. Ричи ме погледа известно време. После, без да изпуска каишката на Роузи от дясната си ръка, се протегна и ме прегърна. За момент останах скована, после и аз го прегърнах с всичка сила.

— Спомни си какво казваше Йоги Бера — каза Ричи.

Гласът ми прозвуча глухо, защото лицето ми беше притиснато към гърдите му.

— Играта никога не свършва, докато не свърши наистина.

— Нещо такова беше — съгласи се Ричи.

После леко ме потупа по гърба, пусна ме, излезе навън при Роузи и затвори вратата зад гърба си. Останах неподвижна, като гледах към затворената врата и се опитвах да си поема въздух.

Когато се събудих на следващата сутрин, къщата ми се стори много празна. Роузи беше при Ричи. Развълнувах се, когато се сетих за Ричи. *Играта никога не свършва, докато не свърши наистина.* Не си спомнях съвсем точно кой беше Йоги Бера, май някакъв спортист. Но и аз знаех тази реплика наизуст. Отидох да потичам сама, върнах се, взех си душ и седнах да пия кафе по халат, когато телефонът звънна. Вдигнах и Сара ми каза:

— Съни, трябва да дойдеш.

— В колежа?

— Да. В стаята ми. Помниш ли къде се намира?

— Да. Станало ли е нещо?

— Не. Но докато съм била при теб, тук се е натрупала поща. Чак сега успях да я прегледам. Има един голям жълто-кафяв плик, адресиран до мен. От баща ми.

— Какво има вътре?

— Не знам. Не смея да го отворя сама. Искам да дойдеш и да го отворим заедно.

— Ще бъда при теб след един час — казах.

И наистина бях при нея след час. Двете седнахме в малката ѝ самостоятелна стая в общежитието, от двете страни на малкото ѝ дървено бюро до малкия прозорец, от който се виждаше стълбището на библиотеката. Пликът лежеше на бюрото между нас.

— Къде е Роузи? — попита Сара.

— При бившия ми съпруг — отвърнах. — И той има родителски права.

Сара кимна. И двете не откъсвахме поглед от плика.

— Искаш ли да го отвориш? — попитах.

— Не — каза Сара. — Ти го отвори.

Кимнах и взех плика. Беше с пощенско клеймо от Андовър, с датата на деня преди убийството на Маркам. Извадих пила за нокти от чантата си и разрязах плика. След като беше преминал през системата

на пощенските служби, беше малко вероятно по него да са останали някакви улики, но все пак се стараех да бъда внимателна. В плика имаше четири снимки и едно писмо. Наредих снимките на бюрото с лицето нагоре, така че и Сара да ги вижда. Бяха голи снимки в цял ръст на привлекателна млада жена, която кокетно гледаше към камерата. На една от снимките до нея стоеше симпатичен слаб млад мъж с фотоапарат, който сигурно беше снимал отражението в огледалото пред тях. Изглежда, бяха направени в нечия всекидневна. Личеше си, че са увеличени копия на обикновена моментална снимка. Сара ги разгледа, без да каже дума.

— Искаш ли да ти прочета писмото? — предложих.

Тя кимна, без да откъсва очи от снимките.

— „Мила Сара — прочетох. — Винаги съм те смятал за своя дъщеря, въпреки че не съм женен за истинската ти майка. От резултатите на ДНК теста, който си направих наскоро, разбрах, че не е така. Но въпреки това в сърцето и душата си аз си оставам твой баща и те обичам както винаги. Не знам кой е истинският ти баща. Но истинската ти майка е Лоли Дрейк. За доказателство съм приложил снимките, които ѝ направих, докато бяхме в интимни отношения. На една от снимките се виждам и аз. Тогава смятах, че е бременна от мен, и когато тя ми го предложи, аз те взех, за да те отгледам като свое дете. Срам ме е да си призная, но тя ни даде пари, за да го направим. Засега не знам нищо повече, но съм твърдо решен да науча истината. Ако нещата се изяснят, двамата с теб трябва да поговорим за това писмо и за снимките. Снимките са изобличаващи; тогава все пак бях женен. Но те са единственото доказателство, с което разполагам, и ако нещо се случи с мен, искам да знаеш поне тази част от истината, която знам аз в момента.

Обичам те: татко

P.S.: Винаги ще си остана твой баща, независимо какво пише в онзи ДНК тест.“

Оставих писмото на бюрото пред Сара. Тя не го погледна. Гледаше снимките.

— Значи това е той? — попита. — Това е баща ми?

— Да — отвърнах.

— А това е майка ми?

— Да.

- Как се казваше?
- Лоли Дрейк.
- Като телевизионната звезда?
- Майка ти е Лоли Дрейк, телевизионната звезда — отвърнах.
- Лоли Дрейк ми е майка?
- Така излиза.
- Ти знаеше ли?
- Имах много причини да го подозирам — отвърнах. — А сега имаме и доказателство.
- И какво трябва да направим сега?
- На първо място според мен трябва да се запознаеш с нея.
- Ще дойдеш ли?
- Не бих го пропуснала за нищо на света — уверих я.

Корсети, с неизменната шапка на „Янкис“, обърната с козирката назад, влезе в кафене „Вианд“ на Медисън авеню с вид, сякаш беше собственикът на заведението, и с усилие се напъха в тясното сепаре срещу нас. Намирахме се в доста богаташки квартал, но въпреки това сигурно поне няколко от клиентите веднага го разпознаха като ченге по външния му вид. Корсети знаеше коя е Сара, но аз все пак ги запознах.

— Приятно ми е — каза той. — Какво сте ми донесли?

Сара ме погледна и аз кимнах. Тя побутна големия плик към Корсети. Той изчака сервитьорът да му донесе кафето. После внимателно отвори плика, извади снимките и писмото и все така внимателно ги нареди върху масата. Първо разгледа снимките. Изражението му не се промени. После все така безизразно прочете писмото. После пак разгледа снимките и прочете писмото още веднъж. Когато свърши, внимателно прибра снимките обратно в плика, сгъна писмото и го постави обратно при тях. Сетне се облегна и отпи от кафето си. Накрая остави чашата си на масата, погледна ни, ухили се и каза:

— Бууум!

— На снимките наистина е Лоли Дрейк — казах аз. — А мъжът е Джордж Маркам, който е отгледал Сара, като си е мислел, че му е дъщеря.

— Да, ти ми го каза по телефона.

— Искам Сара да се запознае с нея.

— Все още нямаме основания да й отправим обвинение — заяви Корсети. — Но да, естествено, че може да се запознае с нея.

— Не е лесно човек да си уговори среща с Лоли Дрейк — напомних.

— Не забравяй, че говориш с детектив от полицейското управление на Ню Йорк, при това не кой да е детектив. Детективът съм

аз. Юджин Корсети. Ако искаме да се срещнем с Лоли Дрейк, никой не може да ни спре.

— Наистина ли? — попита Сара.

— Най-вероятно — отвърнах аз. — Има ли някакво развитие в позицията на Харви Делк? Дали ще можем да го принудим да пропее за Лоли?

— Делк ли? — каза Корсети. — Естествено. Хора като Делк рано или късно се издънват. Ще изплюе камъчето. А как са нещата в Бостън?

— Накарах един, хм, приятел, да провери обстоятелствата около смъртта на Джордж Маркам.

— Приятел с възможности? — попита Корсети.

— О, да — отвърнах.

Корсети погледна към Сара.

— Искаш ли да се хванем на бас, че въпросният приятел с възможности всъщност не е член на официално регистрирана полицейска организация? Прав ли съм? — ухили ми се той.

— Имаш добър инстинкт, Юджин.

Корсети посочи с показалец към Сара, намигна ѝ и се престори, че я застрелва.

— Добър инстинкт.

В пет следобед Сара, аз и Корсети с добрия му инстинкт се изсипахме вкупом в чакалнята пред кабинета на Лоли Дрейк, за да я изчакаме да приключи със записите. Пристигането ни предизвика същински тайфун от адвокати, мениджъри, пресагенти и охранители. Последните бяха облечени със сини сака и светлосиви панталони и стояха неподвижно до стената на чакалнята, откъдето ни гледаха страшно. Корсети, със значка на ревера, изглежда, не ги забелязваше. Сара продължаваше да носи големия жълто-кафяв плик. Седеше между мен и Корсети. Чувах дишането ѝ. Чувах и Корсети. Той тихо си тананикаше някаква популярна мелодия. В пет и двамадесет мъж с бяла коса, големи очила с рогови рамки и страхотен тен отвори вратата на кабинета и излезе навън между охранителите, които стояха от двете страни на вратата.

— Еха — възкликна Корсети. — Луис Бендър.

Мъжът с бялата коса го изглежда.

— А вие сте?

— Детектив втори клас Юджин Корсети.

— Познаваме ли се?

— Засичали сме се — отвърна Корсети. — Все пак и двамата работим, така да се каже, в областта на наказателното право.

— Аз представлявам мис Дрейк — заяви Бендър.

Корсети страхотно се забавляваше. Точно в момента леко се полюляваше на пръсти. Много му личеше, че му се иска някой от охранителите да се опита да му скочи.

— Това е Съни Рандъл — представи ме той на Бендър. — А това е Сара, дъщерята на мис Дрейк.

Бендър тържествено кимна. Беше почти като поклон. Жестът очевидно означаваше, че е чул какво казва Корсети, но не се ангажира с мнение.

— Сара носи едно писмо и няколко снимки, които иска да покаже на майка си.

Бендър леко се усмихна.

— Изчакайте тук, моля — каза. — Ще говоря с мис Дрейк.

Зачакахме неподвижно. Корсети гледаше охранителите, а Сара притискаше плика към гърдите си. Рамото ѝ се опираше в моето. Беше много бледа. Бендър се върна чак след пет минути. Тишината се проточи неприятно дълго.

— Мис Дрейк ще приеме само Сара — каза Бендър.

Излъчваше вежливост, информираност и твърдост.

— Не — отсече Сара. — Не влизам без Съни.

— Вие полицейски служител ли сте, мис Рандъл? — попита ме той.

— Частен детектив — отвърнах. — Наета съм от Сара.

Бендър вежливо кимна.

— Извинете ме за момент — каза той и отново влезе в царските покои.

Отново настъпи тишина. Корсети барабанеше по бедрата си с пръсти, като отмерваше някакъв ритъм, известен само на него. Погледна към Сара и ѝ намигна. Тишината продължаваше. Бендър отново се появи.

— Добре — каза той. — Ще влязат Сара и мис Рандъл.

— А някой запита ли се как се чувствам аз? — оплака се Корсети.

— Според мен няма нищо лично, детектив — отвърна Бендър.

После отстъпи встрани и ние влязохме. Той влезе след нас и затвори вратата. Лоли Дрейк седеше сама зад голяма заседателна маса. Не вдигна поглед към нас, когато влязохме.

— Луис? — каза. — Би ли ни оставил насаме?

— Бих те посъветвал да остана тук, Лоли.

— Ами как да ти го обясня, аз не работя за теб. Ти работиш за мен. Така че излез, моля те.

Бендър отново произведе величественото си кимване и излезе.

Все така без да ни поглежда, Лоли попита:

— Какво искате да ми покажете?

Сара ми хвърли един поглед. Аз кимнах. Тя извади писмото и четирите снимки от големия плик и ги нареди пред Лоли. Лоли първо разгледа снимките. Разгледа ги много внимателно, една по една, сякаш за да се увери, че изглежда добре. Остави за последно тази, на която бяха двамата с Джордж, и докато я гледаше, представете си, се изчерви. Накрая си сложи очила за четене със сребърни рамки и прочете писмото. Продължи да го гледа още дълго време, след като беше приключила с четенето.

И без да откъсва поглед от него, попита:

— Какво искате от мен?

Не отвърнах. Сара, изглежда, имаше проблем с поемането на въздух. Лоли изведнъж вдигна поглед към мен. Започваше да си възвръща самообладанието, а с него и целия си чар и блясък.

— Какво искаш от мен? — повтори.

— Това, което иска Сара — отвърнах.

Лоли не откъсна очи от мен.

— Е, какво е то?

— Може би първо да вземеш да я погледнеш — предложих.

Лоли се поколеба и после за пръв път погледна към Сара.

— Ти ли си майка ми? — попита я Сара.

— Само заради това писмо? — попита Лоли.

— Снимките също го подсказват — обадох се аз. — Освен това човекът на последната снимка е написал писмото.

— На тези снимки се вижда само, че тогава съм била млада и глупава — отвърна Лоли и отново ме погледна. — Някъде на твоята възраст, предполагам.

— По-възрастна — отговорих. — Ако се съди по снимките.
Лоли не обърна внимание на забележката ми.

— Добре де, какво искате, за да изчезнат тези неща? — попита.

— Имам големи възможности.

— Искаме да си направиш ДНК тест.

— Не ставайте глупави. Колко пари искате?

— Искам да знам дали си истинската ми майка — настоя Сара.

— За да можеш да обикаляш наоколо и да се представяш като Сара Дрейк? — попита Лоли.

— Казвам се Сара Маркам. Баща ми се казваше Джордж Маркам.

— Боже мой — каза Лоли. — Ти не знаеш кой е баща ти. Дори аз не знам кой е той.

В стаята настъпи тежка тишина. Току-що си го беше признала и аз дори не бях сигурна, че вече е осъзнала какво е направила.

— Майко мила — казах.

В кабинета на Лоли вече бяхме всички: Лоли, Сара, Луис Бендър, Корсети и аз. Снимките на Лоли дискретно бяха прибрани обратно в големия плик.

— Вярвам, че и сами сте убедени — започна Бендър, — а ако се стигне дотам, всеки американски прокурор може да ви увери, че всъщност не разполагате с никакви конкретни доказателства.

— Обзалагам се — отвърнах, — че това писмо в комплект със снимките ще бъде напълно достатъчно, за да получим съдебно решение за ДНК тест.

Бендър сви рамене.

— Естествено, цялата история ще бъде много неприятна за мис Дрейк. И може би ще навреди на кариерата ѝ. Но нямате никакви доказателства за извършено престъпление.

Корсети се наведе напред, подпрял лакти на масата, а брадичката си — на ръцете. Приличаше на щастлив булдог.

— Ще ви оставим сами да се разберете с прокурора за това, когато му дойде времето — намеси се той. — Но мога да ви кажа какво мисля аз. Значи преди двайсет и няколко години Лоли започва кариерата си като говорителка на метеорологичната програма в радиото на някакво забутано селце в Средния запад.

При последните си думи той хвърли поглед на Сара.

— Започнах кариерата си като радиоводеща в Молин, щата Илинойс — поправи го Лоли.

Гласът ѝ беше леден.

— Естествено, естествено — съгласи се Корсети. — И ако си беше останала там, нежеланата бременност нямаше да има никакво значение. Но тъй като ти не си останала там и нежеланата бременност изведнъж се е превърнала в доста голям проблем за теб, тъй като кариерата ти се основава на никакви дрънканици за истинската любов и пълното себеотрицание в рамките на американската брачна

институция, какво се получава? Изведнъж се оказва, че не само си надула корема, преди да се ожениш, ами дори не знаеш кой е бащата.

Бендър изглеждаше отегчен.

— Свършихте ли, детектив?

— Това, което не мога да разбера, е защо просто не е направила аборт — продължи Корсети, без да му обръща внимание.

Видях как Сара леко подскочи на мястото си. Сложих ръка на рамото ѝ. Бендър на свой ред вдигна ръка, за да успокои Лоли, но вече беше твърде късно.

— Защото не одобрявам аборта — заяви тя.

Лицето на Бендър остана напълно безизразно.

— Лоли — каза той. — Мълчанието е злато.

Тя, изглежда, се стресна. Сигурно беше минало доста време от последния път, когато някой си беше позволявал да я смъмри.

— Както и да е — продължи невъзмутимо Корсети. — Изведнъж се оказало, че си изправена пред страхотен провал, и се наложило да направиш нещо по въпроса с бебето, затова си изнудила Маркам. Не знам дали си избрала да преметнеш точно него, защото си смятала, че от него ще излезе добър баща...

— Той беше добър баща — обади се рязко Сара.

Всички в стаята се обърнаха към нея.

— Радвам се — каза Корсети, после отново се обърна към Лоли и продължи: — Или пък си го избрала, защото си смятала, че ще го преметнеш по-лесно, тъй като има нужда от пари. А после се наложило да се забъркаш и във всичко останало — в адски сложната система с „Ярко цвете“, за да прикриеш плащанията, заплахите срещу Съни и момичето, когато са започнали да се ровят, а накрая и убийството на двама души, които са знаели твърде много.

— Правилно ли чух, че обвинявате клиентката ми в убийство? — осведоми се Бендър. — Без никакви доказателства?

— Все още не я обвинявам — отвърна Корсети. — Но със сигурност все някъде има някакви доказателства, а Делк, вашето момче за всичко, рано или късно ще пропее. Вече можем да докажем конспирацията. Можем да докажем и финансова измама чрез благотворителна фондация, а накрая ще докажем и убийствата.

Бендър поклати глава с такова изражение, сякаш Корсети изведнъж беше превъртял пред очите му.

— Луис — обади се Лоли. — Искам тази история да приключи веднъж завинаги. Мога да уредя това момиче с попечителски фонд, който да я осигури за цял живот, ако това ще реши проблема.

— Двама души бяха убити — обадих се аз. — Историята няма да приключи просто така.

Лоли не ми обърна внимание.

— Чуваш ли какво ти говоря, Луис? — попита тя. — Искам тази история да приключи незабавно.

Бендър кимна замислено.

— Сигурен съм, че ще продължим този разговор — обърна се той към Корсети.

Корсети кимна и се изправи.

— Въпрос на време.

Сара и аз станахме заедно с него. На вратата Корсети спря за миг и се ухили на Лоли.

— Между другото, снимките са страхотни.

Настаних се на обичайното си място срещу доктор Силвърман. Вече я посещавах толкова отдавна, че не можех да си представя да седя на друг стол, когато съм в кабинета ѝ.

— В последно време толкова често ходя до Ню Йорк, че започвам да се чувствам като експресен влак — споделих.

Доктор Силвърман кимна. Беше облечена с вкус и гримирана, но много дискретно. Запитах се как ли изглежда, когато излиза на вечеря. Ако в такива случаи си позволяваше да не бъде толкова дискретна, сигурно беше зашеметяваща.

— Вече почти разрешихме случая с Лоли Дрейк — продължих.

— Почти? — повтори тя.

— Вече знаем какво точно се е случило, но все още не можем да докажем всичко.

— Но в крайна сметка ще успеете, нали? — попита тя.

Проявяваше еднакъв интерес към всичко, което ѝ разказвах. Но никога не ми позволяваше да се увличам в празни приказки. През петдесетте минути, които прекарвах в кабинета ѝ, напълно се концентрираше върху мен. Забелязваше всяко мое движение, регистрираше всяка промяна в интонацията ми.

— Все едно строим кула с плочки от домино — обясних. — В момента разполагаме с голям брой независими хипотези. Трябва ни само един неоспорим факт, за да бутнем цялата конструкция. Само един човек, който да каже: „Да, аз го направих“. Или дори: „Тя го направи“. Или: „Те бяха“. Каквото и да е. Така че вече имаме опорната точка, но все още не сме намерили лоста.

Сюзън кимна.

— А Сара? — попита.

— В известен смисъл вече сме решили нейната част от загадката. Знаем коя е истинската ѝ майка, а освен това установихме, че най-вероятно никога няма да разберем кой е бащата.

— Тоест въпросите, на които тя иска от теб да отговориш, или са получили своите отговори, или са се оказали без отговор?

— Да — казах. — С изключение на въпроса какво трябва да прави тя отгук нататък, по дяволите.

Доктор Силвърман леко наклони главата си встрани.

— Тя е на двайсет и една — продължих. — И с моя помощ току-що установи, че е сама на този свят.

— И ти се чувстваш отговорна за нея?

— Не защото отговорих на въпросите ѝ. В крайна сметка това ми е работата. Но... докато пътувахме обратно от Ню Йорк, ѝ дръпнах кратка лекция по този въпрос. Че сама отговаря за живота си. Че трябва да спре да пуши, да взема наркотици, да спи с непознати и да пие толкова много.

Доктор Силвърман се усмихна.

— Имаше ли ефект?

— Естествено, че не — отвърнах. — Тя има нужда от психотерапия.

— Това, което вече си направила за нея и което може да се окаже дори по-ефективно, е да ѝ дадеш пример за компетентна жена, която живее сама и контролира живота си.

Аз също се усмихнах.

— И има нужда от психотерапия — допълних.

Доктор Силвърман прие забележката ми с едно-единствено леко кимване.

— Ще я приемеш ли, ако поиска да идва? — попитах.

— Нека да ми се обади — каза доктор Силвърман.

Помълчахме. Доктор Силвърман очевидно нямаше никакъв проблем с мълчанието.

— Онзи ден с Ричи си поговорихме много добре — обадох се след малко.

— Наистина ли? — попита доктор Силвърман. — В какъв смисъл беше много добре?

— Той ми разказа някои неща за себе си, които никога не беше споделял, докато бяхме женени.

Доктор Силвърман кимна. Седеше леко наведена напред на стола си, подпряла брадичка на ръката си, свита в юмрук.

— Каза ми също, че все още ме обича... повече от жена си... и че играта никога не свършва, докато не свърши наистина.

— Смяташ ли, че това ще разреши твоите проблеми?

— Ами... не знам... но ме изпълни с вълнение и надежда — отвърнах. — Предполагам, че все още е малко рано за окончателно решение.

Тя кимна съвсем леко, но аз разбрах, че и тя смята, че е малко рано.

— Пък и остава въпросът за съпругата — отбелязах.

— Остава и въпросът за съпругата — повтори доктор Силвърман. — Смяташ ли, че той се е променил?

— Не знам — отвърнах. — Но смятам, че аз съм се променила.

— Как? — попита доктор Силвърман.

— Ами — отвърнах, — онзи ден пак обядвах с баща ми.

— Разкажи ми — предложи тя.

Правех гимнастически подскоци напред-назад из мансардата. Роузи подскачаше на половин метър пред мен, поглеждаше ме през рамо, пречеше ми и много се забавляваше. Безжичният телефон звънна. Вдигнах, без да спирам да подскачам.

— Ало?

— Съни — каза мъжки глас. — Обажда се Феликс Бърк.

— Чичо Феликс! — възкликнах.

Беше доста лош човек, но пък доста добър чичо, а освен това винаги държеше на думата си. По някакъв начин ми беше симпатичен.

— Имаш ли някое ченге, на което можеш да се довериш? — попита ме той.

— Даже няколко — отвърнах.

— Е, вземи едно от тях и двамата елате при Ричи, в два следобед.

— В бара на Ричи? — уточних.

— В бара на Ричи — каза Феликс и затвори.

Използвах вълшебството на мобилната връзка, за да открия Брайън Кели, и той се съгласи да мине да ме вземе в един и половина. После двете с Роузи си направихме късна закуска. Взех си душ, гримирах се и се облякох. Забелязах, че проявявам необичайно старание в избора на дрехи. С Брайън имах кратък флирт, малко след раздялата ми с Ричи. Такива неща не се забравят.

В 1:35 следобед двете с Роузи доближихме колата на Брайън, която беше паркирана пред моя блок. Отворих предната врата, Роузи скочи вътре и се настани на мястото до шофьора. Наложих се да я вдигна и да я сложа в скута си, за да има къде да седна и аз.

— Мисля, че има някаква наредба, която забранява транспортирането на животни в служебни автомобили на полицейското управление на Бостън — отбеляза Брайън.

— С изключение на случаите, когато са необикновено сладки — поправих го аз.

— Това определение всъщност включва и трима ни — отбеляза той.

Барът на Ричи беше в дъното на една алея, пресечка на Скул стрийт, зад старото кметство. Брайън паркира колата по възможно най-забранения начин, качена на тротоара точно до Паркър Хаус. Беше два без десет.

— Нека да поседим в колата — предложих. — Феликс обича нещата да стават точно така, както е казал.

— Предпочитанията на Феликс ме интересуват само до известна степен — отбеляза Брайън.

— Той ни прави услуга — напомних му.

— Макар че не знаем каква точно.

Поседяхме в колата до два, после излязохме, пресякохме улицата и влязохме в бара. Феликс седеше в първото сепаре от лявата страна, а срещу него седеше як на вид младеж с квадратно лице и оплешивяваща черна коса, пусната по-дълга отстрани и сресана назад. Знаех си, че Ричи няма да присъства, и той наистина не беше там. Роузи се втурна зад бара, за да го потърси. Когато я видя, барманът протегна ръка под бара и извади един голям гумен кокал. Роузи го подуши, захапа го и се върна при нас с Брайън, в сепарето срещу Феликс. Феликс разсеяно я почеса зад ухото.

— Брайън Кели — представих го аз. — Феликс Бърк.

— Познаваме се — каза Брайън.

— Това е Томи Нун — каза Феликс. — Има да ви казва някои неща.

Нун погледна към Феликс.

— Неофициално, нали така?

— Томи — каза Феликс. — В моя списък ти винаги си заемал строго неофициално място.

— Засега можем да говорим неофициално — обади се Брайън.

— Ако ви кажа нещо полезно и го използвате, ще можем да уредим нещо в замяна, нали?

— Да — потвърди Брайън.

— Значи дойде един тип от Ню Йорк и ми предложи десетка, за да очистя някакъв тип на име Маркам.

— Ти прие ли? — попита Брайън.

Томи погледна към Феликс, но лицето на Феликс остана безизразно.

— Аха — каза Томи.

— Как се казваше въпросният тип?

— Не ми каза.

— Как разбра, че е от Ню Йорк? — попитах аз.

— Така каза.

— Как ти плати? — попита Брайън.

— В брой, на стотачки.

— Опиши го — казах аз.

— По-скоро нисък, към един и седемдесет, дебел и отпуснат. С големи очила с рогови рамки. Малко надут, нали се сещате, завършил колеж и се мисли за голяма работа.

Харви Делк.

— Ще можеш ли да го идентифицираш, ако го видиш? — попитах.

— Естествено.

— Знаеш ли за кого говори? — попита ме Брайън.

Кимнах.

— Можем ли да намерим негова снимка?

— Да.

— Ще ви свърши ли работа? — попита Томи.

— Да — отвърнах.

Томи пак погледна към Феликс за помощ.

— Мога ли да си доведа адвокат, когато говорим официално?

Феликс не каза нищо.

— Естествено — отвърна Брайън. — Ще ти прочетем правата и твоят адвокат ще се разбере с окръжния прокурор. Но първо трябва да идентифицираш онзи тип от снимките, които ще ти покажем.

— Ако го видя на снимка, ще го позная веднага — увери ни Томи.

— Най-вероятно ще можем да го направим още утре — каза Брайън. — Можеш ли да вземеш адвоката си?

Томи отново погледна към Феликс, преди да отговори.

— Става — кимна той. — Кажичас и място.

Роузи енергично дъвчеше гумения кокал. Феликс я погледна.

— Какво дъвче? — попита.

— Нарича се гумен кокал — обясних аз.

— А защо го дъвче, щом е гумен?

— Да не навлизаме в тази тема, Феликс — предложих.

Той продължи да гледа гумения кокал още известно време и накрая изражението му леко се промени. Осъзнах, че така се усмихва.

— А ако не дойдеш? — попита Брайън.

— Ще дойде — каза Феликс.

Брайън кимна и също погледа как Роузи дъвче гумения кокал. После се обърна към Томи.

— След като, така или иначе, си говорим неофициално, искам да те попитам нещо от чисто любопитство. Защо толкова искаш да си кажеш всичко, Томи?

Феликс отговори вместо него:

— Това е начин да избегне смъртното наказание.

— В този щат нямаме смъртно наказание — възрази Брайън.

Феликс сви рамене. Брайън го изгледа продължително. После кимна и се обърна към мен.

— Ясно.

Корсети ни изпрати няколко снимки и Томи Нун всеки път идентифицираше Делк, без да се колебае. Адвокатът му присъстваше на срещата; Брайън му прочете правата. Беше дошла и една помощничка на прокурора, която се казваше Миси О'Нийл, и двамата с адвоката на Томи седнаха да си поговорят. Аз пък се прибрах вкъщи и се обадох на Корсети.

— Пипнахме я — казах.

— Твоят човек е идентифицирал Делк?

— Сто процента — отвърнах.

— Ето ти лоста, от който имаше нужда — каза Корсети. — Делк има горе-долу толкова кураж, колкото една пеперуда. Ще предаде и децата си, ако се наложи. А после, когато прекараме Лоли с полицейски конвой пред журналистите, тя ще се почувства като американски военнопленник в Похода на смъртта на полуостров Батаан.

Все още не можехме да й сложим бележниците. Но аз бях убедена, че Корсети е прав. Освен това изобщо не се съмнявах, че Делк ще пропее като славейче.

— От известно време знаехме какво точно е станало. А вече можем и да го докажем.

— А може да пипнем и убиеца на твоето приятелче, адвоката — каза Корсети. — Ти всъщност как го откри?

— Един приятел ми направи услуга — отвърнах. — Когато дойда следващия път в Ню Йорк, ще седнем да обядваме и ще ти разкажа всичко.

— Свидетелят ти сигурен ли е?

— Няма да посмее да се издъни — отговорих.

— Заради твоя приятел с услугата?

— Да.

— Може би ще се наложи да дойдеш до Ню Йорк, за да свидетелстваш по делото — каза Корсети.

— Смяташ ли, че ще се стигне до дело?

— Не — отвърна той. — Бендър ще се докопа до извънсъдебно споразумение. Но все пак може да се наложи да дойдеш.

— Ще се радвам да присъствам, Юджин — уверих го аз. — А ако ти се отвори път към Бостън...

— Можеш да ме запознаеш с твоя мистериозен приятел — каза Корсети.

— От вас ще излезе интересна двойка — отвърнах.

После затворихме. Роузи беше заспала на леглото ми, протегнатата толкова, колкото позволяваше тялото ѝ. Отидох, легнах при нея и отпуснах ръка на хълбока ѝ. Беше късен следобед. Слънчевата светлина се процеждаше през таванския ми прозорец и чертаеше дълги, ярки правоъгълници върху отсрещната стена. Роузи приятно похъркваше.

Когато се промени едната половина от една връзка, беше ми казала тя, другата половина също се променя.

Засмях се тихичко. Вече наричах психоаналитичката си просто „тя“. Бях се променила или поне бях започнала да се променям. Не бях сигурна каква съм била преди. Не бях сигурна и каква ще стана. Но усещах процеса на деконструкция и реконструкция в себе си така ясно, сякаш се извършваше в тялото, а не в ума ми. Може би пък наистина бях добро ченге. Може би баща ми наистина беше останал с майка ми през всичките години, защото се обичаха. Кой знае?

Без да отваря очи, Роузи се завъртя по гръб и вирна крака към тавана, така че сега ръката ми лежеше на корема ѝ. Погалих я.

Всъщност беше трудно да се каже кой точно разреши случая на Сара Маркам и Лоли Дрейк. Аз бях открила връзката в Молин и бях отишла лично, за да я проверя — даже два пъти. Бях спала с Питър Франклин в Ню Йорк, макар че това може би не влизаше в точното определение за полицейско разследване. Бяха участвали и други хора. Спайк. Брайън Кели. Корсети. Усмихнах се, когато се сетих за Юджин Корсети, с ударение на първата сричка от „Юджин“. Явно беше много по-умен, отколкото показваше.

Мислите ми се зареяха безцелно. Спрях да галя Роузи по корема. Тя рязко завъртя глава и ме изгледа с едното си лъскаво черно око. Пак започнах да я галя. Окото ѝ се затвори.

И, разбира се, чичо Феликс. Именно в това беше голямата ирония. Феликс Бърк първо беше открил Томи Нун, а после го беше убедил да си признае. Беше успял да се справи и с двете, защото беше убиец без никакво чувство за морал, но същевременно почиташе семейните ценности и държеше на думата си. Феликс беше въплъщение на всичко, което законът на теория би трябвало да осъжда. Но въпреки това случаят беше разрешен от простия факт, че той всяваше страх в хората, а Томи Нун пък направо беше ужасен от него. Знаех, че не го е направил заради мен, макар че бях убедена, че по своя си ограничен начин чичо Феликс ме харесва. Беше го направил, защото Ричи го беше помолил. А Ричи, от своя страна, го беше направил само заради мен.

Продълговатият ярък правоъгълник се беше преместил нагоре по стената. В мансардата цареше онази особена жужаща тишина, която може да се чуе само в човешки дом, но не и в гората. Ако Феликс беше убил някого, за да се добере до Томи Нун, а аз не можех да бъда убедена в обратното, дали някой беше чул изстрела? Дали барът, който бяха подарили на Ричи, беше закупен с мръсни пари? Най-вероятно да. Дали Ричи го управляваше честно и почтено? Да. Дали щяхме да пипнем Лоли Дрейк без помощта на Феликс? Може би. Всичко това беше твърде сложно за мен. Може би „тя“ и аз трябваше да си поговорим на тази тема. Завъртях се на леглото, за да прегърна Роузи.

— Времената се менят — прошепнах в ухото ѝ.

Роузи ме погледна. Изглеждаше малко сърдита, че съм я събудила.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.